

428.42

พ. 254 ก

ย. 3

การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน
ซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้และการสอนตามคู่มือครู

ปริชญานีพนธ์

ของ

ฉันทนา นันทแก้ว

14 ก.ย. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กุมภาพันธ์ 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาอนุมัติแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสร วงษ์น้อย)

คณะกรรมการสอบ

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสร วงษ์น้อย)

.....*บังอร พานทอง*.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....*สมพร บัวทอง*.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 19 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปรีดีอุทานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์
ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ ดร.สมสรร วงษ์น้อย ดร.บังอร พานทอง
และดร.ชุตินา เจียมศิริ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่อาจารย์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา
คำแนะนำ ความช่วยเหลือตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ อาจารย์หมวดภาษาอังกฤษ และคณาจารย์โรงเรียนบัว
ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดลองครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทดลองเครื่องมือ และการเก็บ
รวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณอาจารย์จรินทร์ อารยะวิธานต์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการทดลอง และ
ขอขอบคุณ อาจารย์สรिता ชูดวงแก้ว ที่ได้อนุเคราะห์ข้อมูลที่มีคุณค่าในการวิจัยครั้งนี้

ขอบคุณ พี่ น้อง และเพื่อน ๆ เอกมัธยมศึกษาทุกคนที่คอยให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์บังอร หล่อวิริยากุล และอาจารย์พรพิมล ประสงค์พร ผู้เป็น
กัลยาณมิตร

ขอขอบคุณ คุณชัยยุทธ เอี่ยมวิบูลย์ คุณละมัย ไอรส และพี่น้องทุกคนที่ให้กำลังใจ
และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปรีดีอุทานิพนธ์ ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ
บิดา มารดา อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้การศึกษา อบรม และช่วยเหลือจนผู้วิจัยมี
ความรู้ ความสามารถและประสบความสำเร็จในชีวิตราบรื่นเท่าทุกวันนี้

ฉันทนา นันทแก้ว

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม	34
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้	56
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา	81
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์	91
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	95
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	96
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	96
	เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง	97
	การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	97
	แบบแผนดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	102
	การวิเคราะห์ข้อมูล	105
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	105

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	110
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	110
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	110
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	111
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	122
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	122
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	122
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	123
การวิเคราะห์ข้อมูล	125
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	125
อภิปรายผล	126
ข้อเสนอแนะ	133
บรรณานุกรม	136
ภาคผนวก	150
ประวัติย่อของผู้วิจัย	270

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา	97
2	แบบแผนการทดลอง	103
3	สถิติพื้นฐานของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริม การอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง	112
4	การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริม การอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน	113
5	สถิติพื้นฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง	114
6	การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน	115
7	การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อ การเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน	116

8	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของ ทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่ เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe /	117
9	การเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียน ซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน	118
10	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของพัฒนาการในด้าน ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe /	119
11	การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธี เสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน	120
12	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริม การอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe /	121

บทนำ

ในยุคสารสนเทศ การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวางโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ จนเป็นที่ทราบกันดีว่า ผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วจะเป็นผู้ได้เปรียบในการติดต่อสื่อสาร สังคมไทยก็เป็นสังคมหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังที่ วิจิตร ศรีสะอ้าน (2530 : 10) กล่าวว่า บัณฑิตในวงการธุรกิจควรมีคุณลักษณะดังนี้คือ เป็นคนซื่อสัตย์ สุจริต และเก่งภาษาอังกฤษ นอกจากนั้น จิรศักดิ์ ต้นสถิตย์ (2531 : 1 - 2) กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษว่า ปัจจุบันประเทศไทยอยู่ในยุคของการเร่งรัดพัฒนาประเทศทางเศรษฐกิจและสังคมก้าวจากประเทศเกษตรกรรมเข้าสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICS) การติดต่อกับต่างประเทศต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน และสื่อกลางที่เข้ามามีบทบาทสำคัญ คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นภาษาสากลของโลก

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษตามที่ได้กล่าวข้างต้น หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533) ได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดประสงค์ในการเรียนการสอนดังนี้ คือ ประการที่หนึ่ง เพื่อพัฒนาความสามารถ ความถนัดในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน ประการที่สอง เพื่อให้มีทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในภาษาที่เลือกเรียนรู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องอยู่ในภาษา สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ประการที่สาม เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น เพื่อประกอบอาชีพ และประการสุดท้าย เพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียนและมีนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ. 2532 : 20) จึงสรุปได้ว่า ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ ซึ่งตรงกับแนวโน้มของการสอน

ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ที่เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

หากพิจารณาถึงทักษะทั้ง 4 ของภาษาอังกฤษ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการอ่านนับเป็นทักษะที่ให้ประโยชน์และมีความสำคัญมากที่สุดสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้ เพราะผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ (วิสาข จิตวิตร. 2528 : 41 ; Stevenson. 1973 : 10 ; Ward. 1980 : 2 และ Dubin. 1982 : 14)

การอ่านจึงนับเป็นจุดเด่นสำคัญในการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันและในระดับการศึกษา ขั้นสูง ริเวอร์ส และเพตต์ (Rivers. 1972 : 124 and Pett. 1982 : 17) กล่าวว่า กิจกรรมการอ่านเป็นกิจกรรมที่ควรฝึกฝนจนเกิดทักษะ ถ้าได้พัฒนาจนถึงขั้นนี้ใช้การได้แล้ว ทักษะนี้จะยังคงอยู่กับผู้เรียนตลอดไป นอกจากนี้ ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon. 1953 : 27) ได้กล่าวว่า การอ่านจะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตในสังคม เพราะการอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนซึ่งมีเป้าหมายสำคัญในการอ่าน คือ ความสามารถในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ ขยายความ และบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้ นอกจากข้อมูลที่ได้จากการสื่อสาร ความหมายของตัวอักษรจากการอ่านแล้ว ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนก็สามารถแสดงออกด้วยสัญลักษณ์และตัวอักษรนั้น ๆ ด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84 - 85) ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดแนวทางของหลักสูตร โดยให้เน้นการสอนอ่านมากกว่าทักษะอื่น เพราะจะได้เป็นเครื่องมือที่ใช้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป (ศูนย์พัฒนาหลักสูตร. 2528 : 21)

การสอนอ่านในประเทศไทยแม้ว่าจะได้รับการยอมรับและตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านมาเป็นเวลานาน แต่ปรากฏว่าความสามารถด้านการอ่านของเด็กไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้สำเร็จการศึกษาจากระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยซึ่งได้ศึกษาภาษาอังกฤษเป็นเวลา 6 - 12 ปี ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ (สาอากค์ หิรัญบุรณะ และคนอื่น ๆ. 2527 : 581) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528 : 71) และอัจฉรา วงศ์ไธธร (2531 : 152 - 158) ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ คะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านต่ำ

ซึ่งเป็นผลจากนักเรียนไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ไม่สามารถตีความ แปลความ และขยายความได้ นอกจากนี้หน่วยศึกษานิตยสาร กรมสามัญศึกษา (2524 - 2526 : 160) ได้สรุปปัญหาการสอนอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนยังอยู่ในระดับต่ำสืบเนื่องมาจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านสติปัญญา ความถนัด ความสามารถและประสบการณ์ จึงเป็นผลให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่เรียนแตกต่างกัน เมื่อประเมินผลการเรียน จึงพบว่า มีนักเรียนเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้

จากปัญหาที่มีนักเรียนส่วนหนึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดให้ ครูผู้สอนที่ดีควรจะศึกษาปัญหาของนักเรียน เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตรงจุด จากแนวคิดของ กูดแมน (Goodman. 1982 : 7) ซึ่งเชื่อว่า การอ่านเป็นเกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistic Guessing Game) และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในขณะที่อ่านไม่ใช่เรื่องบังเอิญทุกอย่างเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ของผู้อ่านกับสิ่งที่อ่าน ที่นำไปสู่การวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอ่านที่ได้แนวคิดมาจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis) ของ กูดแมน (Goodman. 1982 : 7) และวิธีการ อาร์เอส เอ็ม (Reader Selected Miscue) ของวัตสัน และโฮจ (Watson. 1978 : 76 - 85 and Hoge. 1983 : 52 - 53) โดยมีหลักการเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รายงานคำที่เป็นปัญหาที่พบ และให้นักเรียนใช้กระบวนการทางความคิดร่วมกันแก้ปัญหา โดยการให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องในใจจนจบข้อความและขณะที่อ่าน เมื่อพบคำที่เป็นปัญหาทำให้ไม่เข้าใจความหมายให้หาเครื่องหมายหรือขีดเส้นใต้ พร้อมทั้งเขียนชื่อผู้เรียน ส่งครู ครูจะจัดประเภทของคำที่เป็นปัญหานั้นที่กลางตารางวิเคราะห์อัตราการปรากฏของคำหรือข้อความออกมาเป็นคำร้อยละ และนำผลจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาซึ่งปรากฏในอัตราร้อยละ 60 ขึ้นไป ไปพิจารณาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามความเหมาะสม

การช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำหรือนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้ นั้น ครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องสอนซ้ำหรือหาวิธีอื่นใดที่จะส่งเสริมเป็นพิเศษให้นักเรียนผู้นั้นเกิดความเข้าใจในบทเรียน แก้ไขในสิ่งที่เข้าใจผิดพลาด จนสามารถผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำหรือผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ได้ในเวลาไล่เลี่ยกับเพื่อนร่วมชั้น และเพิ่ม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยส่วนรวมให้สูงขึ้น วิธีการนี้เรียกว่า การสอนซ่อมเสริม การสอนซ่อมเสริมจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน เพราะ การสอนซ่อมเสริมนั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่อง ช่วยให้ผู้เรียนมีพื้นฐานในการเรียนรู้ ทั้งช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้เรียนทันเพื่อนร่วมชั้นและผ่าน เกณฑ์ที่กำหนดให้ และนักเรียนที่เรียนเก่งได้หาความรู้เพิ่มขึ้นจากที่เรียนอยู่ (กรมวิชาการ, 2534 : 24 - 25) พร้อมทั้งครูยังสามารถใช้เวลากับผู้เรียนแตกต่างกันและคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลทางด้านสติปัญญา ความถนัด และความสามารถของผู้เรียน (สมศักดิ์ สันธะระเวช, 2530 : 24 - 25) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและเทคนิคการสอนซ่อมเสริมของ นักการศึกษาท่านหนึ่งคือ บลูม (Bloom, 1976 : 125) ได้เสนอแนะให้แก้ไขข้อบกพร่องของ นักเรียนเป็นรายบุคคล เพราะวิธีนี้มักเป็นการแก้ไขตัวแปรด้านความถนัดของนักเรียนแต่ละคนที่ไม่ เหมือนกันให้ลดลงได้และครูสามารถเลือกใช้ถ้อยคำหรือวิธีการได้เหมาะสมตรงตามกับนักเรียน กำลังประสบปัญหาและจากงานวิจัยของ รุจිරี ภู่อาระ (2523 : 100 - 127) และดำรง ศิริเจริญ (2524 : 135 - 137) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมพบว่า การเรียนรู้ ที่มีการสอนซ่อมเสริม ไม่ว่าจะเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในการสอนซ่อมเสริมที่ใช้นั้น สตีลทซ์ และโอชลเกอร์ (Stieglitz and Ochlers, 1989 : 374) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่จะแก้ปัญหา นักเรียนที่มีปัญหาในด้านการอ่าน ครูต้องคอยกระตุ้น สนับสนุนและช่วยเหลือให้นักเรียนได้ใช้ ความคิด วิเคราะห์และทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านอยู่ตลอดเวลา การที่จะทำเช่นนั้นได้ ครูจะ ต้องสร้างบรรยากาศ มีการปฏิสัมพันธ์ต่อเด็ก โดยการใช้คำพูดหรือที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์ทางวาจา พุทกระตุ้นนักเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนาทางปัญญา อันได้แก่ การเพิ่มปริมาณความสามารถที่จะได้ตอบทางภาษาของผู้เรียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2533 : 41 ; อ้างอิงมาจาก Bruner, 1960) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะเกิด ขึ้นได้โดยตลอดต้องทำให้ข้อความที่ได้ตอบกันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการใช้ภาษาของครูจึง เป็นสิ่งสำคัญเพราะจะเป็นวิธีการที่ทำให้ครูกับนักเรียนสื่อสารเข้าใจกัน (Sinclair and Coulthard, 1978) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ไวทอสกี้ (Lysynchuk, 1990 :

470 ; citing Vygotsky. 1978) ที่ว่าการพัฒนาทางสติปัญญาจะเพิ่มขึ้น ถ้าผู้เรียนได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น พ่อ แม่ หรือครู การพูดของครูในการเรียนการสอนจะทำให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้จนได้ว่าเป็นผลจากการสอนที่สำคัญและจำเป็นที่ครูต้องตระหนักว่า ครูควรจะพูดลักษณะใดบ้าง ทั้งในการเริ่มพูด การถามคำถาม การโต้ตอบทางวาจา และสื่อเนื้อความซึ่งต้องพิจารณาจัดลำดับความและเลือกใช้ถ้อยคำที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีที่ครูคอยช่วยเหลือดังกล่าว เรียกว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) กล่าวคือ เป็นการช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการต่อความเสริมความคิดที่ผู้เรียนต้องการจะพูด เขียนหรือแสดงออกทางความคิดต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารการช่วยเหลือดังกล่าวกระทำได้โดยครูผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. 2533 : 41)

จากงานวิจัยพบว่า การสอนอ่านที่จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ คือการสอนอ่านของ บราวน์ และ พาลินสการ์ (Brown and Palinscar. 1984) ซึ่งเป็นการสอนอ่านที่ให้นักเรียนใช้ความสามารถในการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Prediction) ทำความกระจ่างกับข้อสงสัย (Clarification) ตั้งคำถาม (Question) และสรุป (Summarization) นอกจากนี้ ลิซินชุกและคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) ได้กล่าวว่าการสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนจะส่งผลให้ครูนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ตลอดในกระบวนการเรียนการสอน

นอกเหนือจากการศึกษาค้นคว้าแนวทางวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis) การสอนซ่อมเสริมและการสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยสนใจจะศึกษา ผลของการสอนนี้จะก่อให้เกิดแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ในการเรียนหรือไม่ ด้วยเหตุที่แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการศึกษาล่าเรียน หากนักเรียนมีความปรารถนาความสนใจในสิ่งที่เรียนย่อมมีแนวโน้มที่จะกระทำกิจกรรมหรือเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ โอกาสที่นักเรียนจะได้เรียนรู้ก็มีมากขึ้น โดยเฉพาะการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นกลวิธีที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของ

ตนเองออกมา มิได้ปล่อยให้เด็กเรียนลองผิดลองถูกในการเรียนโดยลำพัง ดังนั้นวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ จึงน่าจะส่งผลให้เด็กเรียนที่มีปัญหาหรือเด็กเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้ มีความพยายาม มีความกระตือรือร้น และมีแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ในการเรียน การอ่านภาษาอังกฤษ

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยสนใจทดลองการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วย วิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาการสอนซ่อมเสริมของครู ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อผู้เรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการที่จะนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อผู้เรียนให้มากที่สุด

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว
อำเภอบัว จังหวัดน่าน ปีการศึกษา 2535 ที่เรียนวิชาการอ่าน 1 (อ 031) จำนวน
7 ห้องเรียน รวม 315 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว อำเภอบัว จังหวัดน่าน
ปีการศึกษา 2535 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนที่ได้คะแนนวิชาการอ่าน 1 (อ 031)
ต่ำกว่าคะแนนจุดตัดที่กำหนดให้ (ร้อยละ 50) จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม
กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ได้รับการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
- กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
- กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับ
กับเนื้อหาในหนังสือ That's Correct! (อ 031 - อ 032)

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โดยใช้เวลาใน
การสอนซ่อมเสริม 10 คาบ คาบละ 50 นาที

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนซ่อมเสริม 3 วิธี

4.1.1 วิธีสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา

4.1.2 วิธีสอนซ่อมเสริมด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

4.1.3 วิธีสอนซ่อมเสริมตามคู่มือครู

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

4.2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกรณีพิเศษ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่สอบวิชาการอ่าน 1 (อ 031) ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนจุดตัดเพื่อให้ผ่านเกณฑ์

คะแนนจุดตัด หมายถึง คะแนนที่ใช้ตัดสินการเรียนรู้ขั้นต่ำสุดของนักเรียนที่จะยอมรับว่าเป็นผู้ผ่านเกณฑ์หรือเป็นผู้รอบรู้ ในการวิจัยครั้งนี้ คะแนนจุดตัดใช้เกณฑ์ร้อยละ 50 ของกรมวิชาการ

2. พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการอ่านจับใจความ ดีความ สรุปความ และเรียงลำดับเหตุการณ์จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง และมีพัฒนาการการอ่านสูงขึ้นจากเดิม โดยดูจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งวัดได้จากคะแนนการทบทวนทดสอบวัดทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไม่ทอดทิ้ง เพื่อที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และมุ่งให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ รู้สึกสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นาราวดี กิจวิธ (2532 :

90 - 93) และของ รุ่งเรือง ธงสีลา (2527 : 87) มาปรับปรุงและหาคุณภาพอีกครั้งหนึ่ง

4. การสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยการสร้างและดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยที่ครูจะใช้การพูด 5 ประเภท โดยประยุกต์มาจากการใช้คำพูดของ บีค (Beed. 1991) และการพูดเพื่อใช้อิทธิพลทางอารมณ์ของแฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) เพื่อเสริมต่อปฏิสัมพันธ์ทางวาทะนั้น ๆ ตามแต่ปัญหาของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นของนักเรียน อันได้แก่

4.1 พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา ใช้เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิด ใช้ภาษาแม่หรือสองสัณยักษณาม

4.2 พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความ ใช้เมื่อนักเรียนพูดติดขัดไม่สามารถพูดข้อความที่ตนต้องการให้จบสมบูรณ์ได้ตลอด

4.3 พูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ ใช้เมื่อนักเรียนตั้งเงิยบไม่ได้ตอบ

4.4 พูดเพื่อให้ปฏิบัติ ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4.5 พูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจสร้างความมั่นใจและบอกผลของการปฏิบัติ ใช้เมื่อนักเรียนได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว แต่ไม่แน่ใจในสิ่งที่ตนปฏิบัติไป

ครูจะใช้คำพูดดังกล่าวเป็นสื่อเพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนใช้ความสามารถในการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย การตั้งคำถามและการสรุปเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งใช้รูปแบบการสอนตามแนวการสอนเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางวาทะของบราวน์ และพาลินสการ์ (Brown and Palinscar. 1984) โดยมีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับรู้ความหมายโดยรวมของเรื่องอันจะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน โดยการที่ครูให้นักเรียนเดาเรื่องจากชื่อเรื่องหรือสื่อต่าง ๆ เช่นรูปภาพ

ขั้นที่ 2 นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในใจ เพื่อให้นักเรียนได้ตรวจสอบสิ่งที่ได้คาดการณ์ไว้และจัดระเบียบความคิดใหม่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและเพื่อฝึกการอ่านในใจ

ขั้นที่ 3 ครูและนักเรียนทำความเข้าใจเนื้อเรื่องร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนซักถาม คำศัพท์ ประโยคหรือข้อความที่นักเรียนสงสัย จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันตั้งคำถามและตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป เพื่อให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องได้ จำเรื่องราวได้และตีความได้ โดยการให้นักเรียนสรุปเรื่องโดยใช้แผนภูมิ

ขั้นที่ 5 กิจกรรมทบทวน เพื่อเป็นการเน้นย้ำ ความเข้าใจของนักเรียนโดยการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรือทำกิจกรรมทางภาษา เช่น ทำคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือหาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกัน

5. การสอนอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา หมายถึง การสอนอ่านที่ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis) โดยปรับปรุงจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis) ของ Kenneth S. Goodman และวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม (Reader Selected Miscue) ของ Dorothy J. Watson และ Glenda S. Hoge โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ให้นักเรียนอ่านข้อความจากเรื่องที่กำหนดให้ (เป็นข้อความต่อเนื่องที่มีความยาวประมาณ 150 - 250 คำ และมีความยากง่ายอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4) และอ่าน เมื่อพบคำที่เป็นปัญหา ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำหรือข้อความนั้น ๆ
2. ครูนำคำหรือข้อความที่เป็นปัญหา ที่นักเรียนขีดเส้นใต้ มาบันทึกลงตารางวิเคราะห์อัตราการปรากฏของคำหรือข้อความนั้น ๆ ออกมาเป็นคำร้อยละ
3. นำผลจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ซึ่งปรากฏในอัตราร้อยละ 60 ขึ้นไป ไปพิจารณาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามความเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้
 - 3.1 คำที่เป็นปัญหาประเภทคำศัพท์ทั่วไป ใช้วิธี
 - 3.1.1 วิธีการโคลซ (Cloze Procedure) คือ การสอนอ่านโดยฝึกให้ผู้เรียนเติมคำที่ถูกตัดออกจากข้อความเป็นระยะ ๆ โดยให้การขึ้นเเนะด้วยการให้ตัวเลือกคำที่จะใช้เติมหรือให้อักษรตัวแรกของคำที่ถูกตัด

3.1.2 วิธีการเดาศัพท์จากบริบท (Context Clue) คือ การฝึกให้ผู้เรียนตีความหมายของคำที่เป็นปัญหา โดยอาศัยบริบท ซึ่ง ได้แก่ การพิจารณาความสัมพันธ์ของคำที่ต้องการทราบความหมายกับคำอื่น ๆ ในประโยคเดียวกัน หรือประโยคข้างเคียง

3.2 คำที่เป็นปัญหาที่เป็นชื่อเฉพาะและคำแทน ใช้วิธี ยุทธวิธีการตั้งชื่อ (Naming Strategy) คือ การให้ผู้เรียนใช้ตัวอักษร ชื่อเล่น หรือตำแหน่ง แทนที่คำที่เป็นปัญหาที่เป็นชื่อเฉพาะและคำแทน

3.3 คำที่เป็นปัญหาที่มาจากเรื่องนิทาน หรือเรื่องที่เขียนโดยโครงสร้างระดับยอด (การพรรณนา เป็นรูปแบบบรรยายรายการ, ปัญหา - การแก้ไข, ความเป็นเหตุ - ผล, การเปรียบเทียบ) ใช้วิธีโครงสร้างระดับยอด (Top Level Structure) คือ ให้ผู้เรียนเรียบเรียงใจความสำคัญที่สุดของเรื่อง โดยพิจารณาแกนโครงสร้างของเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบข้อความทั้งหมดของเรื่อง

3.4 ใช้วิธีการต่อไปนี้ประกอบในทุกเรื่องที่เรียน

3.4.1 การอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) คือ การให้ผู้เรียนอ่านแบบอ่านกวาดไปอย่างรวดเร็ว เพื่อหาใจความสำคัญ (Main idea) ลักษณะเค้าโครงเรื่อง โดยผู้อ่านจะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ประโยคนำ และประโยคสุดท้าย ของแต่ละย่อหน้า บทนำ บทสรุป สรุปภาพ โดยไม่อ่านทุกคำ

3.4.2 การใช้แบบฝึก (Probe) คือ การให้ผู้เรียนฝึกทำแบบฝึกย่อย ๆ หลาย ๆ ลักษณะ เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะจุด ในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่กำหนดให้ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปถึงเกณฑ์ที่ต้องการ

4. การประเมินผล การอ่าน โดยสังเกตการทำงานกิจกรรมและการทำแบบฝึกหัดท้ายบท

6. การสอนซ่อมเสริมตามคู่มือครู หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและใช้สอนกลุ่มควบคุม โดยดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

คือ การทำให้นักเรียนเกิดความสนใจจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจ ให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยใช้รูปภาพ สนิทสนม ชักถาม สร้างสถานการณ์ หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ้างจุดประสงค์

เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบขั้นตอนนี้ตามเนื้อหา แล้วนักเรียนจะสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้

ครูจะทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจะมีรู้โดยการใช้คำถาม หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียน เป็นการทบทวนเนื้อเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ครูอธิบายความหมาย คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ

ขั้นที่ 5 ใ้แนวการเรียนรู้

โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูคอยแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 6 ขั้นการปฏิบัติ

ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจ้างผลการปฏิบัติ

คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ด้วยการตรวจสอบแก้ไขสิ่งที่ผู้เรียนทำผิด ให้คำชมเชย แก้ไขและอธิบายเพิ่มเติม

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

เป็นการประเมินว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ โดยสังเกตการอ่าน และการทำงานแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความมั่นใจ และการถ่ายโอน

เป็นการสรุปย้ำทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา โดยให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อ ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.4 ความสำคัญของการอ่าน
 - 1.5 กระบวนการในการสอนอ่าน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
 - 2.1 ความหมายของการสอนซ่อมเสริม
 - 2.2 ลักษณะของการสอนซ่อมเสริม
 - 2.3 สาเหตุที่ต้องจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม
 - 2.4 หลักการและจุดมุ่งหมายในการสอนซ่อมเสริม
 - 2.5 การดำเนินการสอนซ่อมเสริม
 - 2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนซ่อมเสริม
 - 2.7 ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
 - 2.8 ลักษณะของนักเรียนที่ควรได้รับการซ่อมเสริม
 - 2.9 คุณสมบัติของครูที่สอนซ่อมเสริม
 - 2.10 สถานที่ในการสอนซ่อมเสริม
 - 2.11 ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริม
 - 2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
 - 3.1 การปฏิสัมพันธ์
 - 3.2 กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
 - 3.3 การสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน
 - 3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน
 - 3.5 การสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
4. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis)
 - 4.1 ความเป็นมาของการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
 - 4.2 วิธีการวิเคราะห์
 - 4.3 วิธีการ อาร์ เอส เอ็ม
 - 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
 - 4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและมีหลายคุณลักษณะ มีองค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกายและสภาพทางสังคมรวมอยู่ด้วย (Dubin. 1982 : 14) นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

การอ่าน คือ การมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน (Widdowson. 1979 ; Shaw. 1973 : 272)

โคดี้ (Coady. 1979 : 5 - 18) ได้อธิบายว่า การอ่านเกิดขึ้นได้ด้วย ปฏิสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการคิดรวบยอด (Conceptual Abilities) ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
2. ความรู้เดิม (Background Knowledge) ที่จะช่วยลงล้างข้อบกพร่องทางด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) ได้
3. กลวิธีกระบวนการ (Process Strategies) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะย่อยต่าง ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงและหน่วยคำ ความหมายของคำและพยางค์ ความหมายจากบริบท กลวิธีทางความคิด รวมทั้งความสนใจด้วย

การอ่าน คือ กระบวนการซึ่งผู้อ่านรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งถูกเสนอไว้ในรูปรหัสพิเศษ ผู้เขียนเป็นผู้ส่งข่าว ผู้อ่านจึงเป็นผู้แปรรหัสเหล่านั้นตามความรู้และประสบการณ์เดิมของตน อันจะก่อให้เกิดการนำไปสู่เป้าหมายหลักของการอ่านที่ว่า ผู้อ่านต้องคิดเป็นและเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน (Morris and Stewart. 1984 : 14)

กูดแมน (Goodman. 1970 : 5, 9, 11) ให้ความเห็นว่า "การอ่าน คือ กระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้อ่านต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องอาศัยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความ เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการเลือกความหมายที่เหมาะสมมากที่สุด จากข้อความเหล่านั้น"

นอกจากนี้การอ่านเป็นการทำปฏิริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัด แล้วหยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) และอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมประมวลเข้าเป็นความคิดพิจารณาและสรุปความคิดเห็น (Dechant. 1970 : 3 ; Bond and Tinker. 1975 : 19 ; Harris and Sipay. 1979 : 27)

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน มีองค์ประกอบหลายอย่าง ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนและต้องการสื่อความหมาย พร้อมทั้งรู้ถึงความคิดและวิธีการเขียนของผู้เขียน หรือโครงสร้างของข้อเขียนใน

ขณะเดียวกันก็พยายามเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดได้ สามารถสรุปความคิดและเข้าใจเจตคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่านและจำเรื่องได้ตามประสบการณ์และความสามารถของตน

2. ความเข้าใจในการอ่าน

ชวาล แพร์ติกล (2520 : 134) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถในการผสมผสานแล้วขยายความรู้ความเข้าใจให้กว้างไกลออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยประกอบด้วยลักษณะ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องที่นำมาอ่าน
 2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
 3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง (ภาษาพูด)
 4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดในตนเองเดียวกันกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถอธิบายได้
- ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้สำหรับเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถจะนำมากล่าวแยกกันทั้งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายและนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงได้

เบอร์ตัน (Burton. 1956 : 321) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจในการอ่านว่าต้องอาศัยความสามารถหลายด้านประกอบกันคือ

1. การเข้าใจความหมายของศัพท์
2. การเรียงลำดับความได้
3. การจับใจความสำคัญได้

4. การสังเกตความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่าน

5. แยกประเภทได้ สรุปความได้และคาดการณ์ล่วงหน้าได้

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 235) กล่าวว่า

ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังนี้คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning)

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units)

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension)

4. ความเข้าใจอนุเจต (Paragraph Comprehension)

5. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (Comprehension of Larger Units)

เซฟเพิร์ด (Shepherd. 1973 : 79) สรุปว่าความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่ใช้ความคิด คิดตามข้อเขียนที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน และตีความหมายให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน

คาร์ และคนอื่น ๆ (Carr and others. 1983 : 1 - 2) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ การตีความหมายจากเรื่องที่อ่าน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่านซึ่งผู้อ่านใช้ความรู้เดิมนั้นในการตีความ (Interpretation) และตัดสินใจเลือกอย่างมีเหตุ มีผล และผู้อ่านใช้ความรู้เดิมนั้นตัดสินใจเลือกสิ่งที่มีผู้อ่านคิดว่า จำเป็นจะต้องเข้าใจและเลือกความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ให้เหมาะสมกัน

คาร์เรล (Carrell. 1984 : 87) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความเข้าใจในประโยคหรืออนุเจต (Paragraph) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจในรูปแบบการจัดหรือการเรียบเรียงเรื่อง เข้าใจในรูปแบบหรือโครงสร้างของข้อเขียน (Rhetorical Organization) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ คินทซ์ และยาร์บรอก (Kintsch and Yarbrough. 1982 : 828) ที่ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจมีสองระดับ คือ ความเข้าใจระดับจุลภาค (Microprocesses in Comprehension) คือ ความเข้าใจคำ วลี และประโยคกับความเข้าใจระดับกว้าง (Macroprocesses in Comprehension) คือ ความเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่อ่าน

จอห์นสัน และบาร์เรตต์ (Johnson and Barrett. 1981 : 74) กล่าวว่า การที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น ควรได้รับการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างคำที่ปรากฏ ประโยค ย่อหน้า และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และสิ่งที่ผู้อ่านรู้แล้ว ที่มีอยู่ในข้อความที่เขียนหรือ ประสบการณ์เดิมของเขา

รัสเซลล์ (Russell. 1963 : 198 - 199) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องนั้น ครูมีวิธีฝึกดังนี้

1. ให้ผู้เรียนหาข้อความหรือประโยคที่เป็นใจความสำคัญของย่อหน้านั้น
 2. ให้เลือกคำบอกลำดับเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้น
 3. กำหนดแนวทางที่ต้องการให้ผู้เรียน ก่อนที่จะให้ผู้เรียนอ่าน
 4. รวบรวมความคิดที่อ่านจากเรื่องแล้วเขียนโดยใช้คำพูดของผู้เรียนเอง
- วิธีฝึกทั้ง 4 นี้ ครูสามารถฝึกให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างมีจุดหมาย จับใจความสำคัญ

ของเรื่องได้ ลำดับเรื่องได้ และสรุปความได้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ครูควรช่วยเหลือผู้เรียนดังต่อไปนี้ คือ

1. สอนให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยค
2. สอนให้ผู้เรียนรวบรวมข้อความที่อ่านได้
3. สอนให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า และให้ผู้เรียน

สามารถแยกได้ว่าข้อความใดเป็นข้อความจริง และข้อความใดเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน

สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำ วลี ประโยค อนุเจต ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องได้ เรียงลำดับความและสรุปความได้จากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความหมายผ่านสื่อที่เป็นตัวเขียน สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านได้นั้น ครูผู้สอนจึงต้องแสวงหาแนวทางที่ดีในการฝึกการอ่านและสอนการอ่านให้กับนักเรียน

3. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านนั้นผู้อ่านมีจุดประสงค์ในการอ่านต่าง ๆ กัน เช่น บางครั้งอ่านเพื่อความรู้ หรือเพื่อหาข้อมูล บางครั้งอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน จึงทำให้เกิดระดับความเข้าใจในการอ่านต่างกันไปด้วย ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แบ่งระดับความเข้าใจไว้ดังนี้

เพ็ญศรี รังสิยากุล (2528 : 123) แบ่งความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความเข้าใจตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในแต่ละบรรทัด เป็นความเข้าใจถึงคำพูดที่ผู้เขียนใช้นั่นเอง
2. ความเข้าใจที่เกิดจากการตีความหมาย หมายถึง การที่ผู้อ่านแล้วเข้าใจว่าผู้เขียนหมายถึงสิ่งใด
3. ความเข้าใจที่จะนำไปสู่การสรุป เป็นความเข้าใจที่เกิดขึ้นภายหลังการอ่านเรื่องราวทั้งหมด แล้วนำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านมารวบรวมทำเป็นบทสรุป

นพรัตน์ สรวายสุวรรณ (2527 : 12 - 13) ได้อ้างถึงระดับความเข้าใจในการอ่านตามแนวคิดของ เบอร์มิสเตอร์ (Burmister) โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานของแซนเดอร์ (Sanders) ซึ่งได้ดัดแปลง จาก Bloom's Taxonomy อีกทีหนึ่ง เขาได้กล่าวถึงระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับของการจำในสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ ได้แก่ การจำเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่องและลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง
2. ระดับแปลความ (Translation) เป็นการนำข้อความหรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปแปลเป็นแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับการตีความ (Interpretation) คือ การเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุที่กาฬโรคจะมาให้ ให้คาดการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป การจับใจความของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้

4. ระดับประยุกต์ใช้ (Application) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการ แล้วนำหลักการ ไปประยุกต์ใช้จนเกิดความสำเร็จ

5. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) คือ ความเข้าใจและรู้ในแง่ของการ ตรวจสอบส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนเดิม เช่น การวิเคราะห์คำโฆษณาชวนเชื่อ การแยกแยะ วิเคราะห์คำประพันธ์ การรู้ถึงการให้เหตุผลที่ผิด ๆ ของผู้เรียน

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านผสมผสานกัน แล้วจัดเรียงใหม่

7. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการวางเกณฑ์แล้วตัดสินสิ่งที่อ่านโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่านอะไรบ้างที่เป็นจริง (Facts) อะไรบ้างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) และอะไรบ้างที่เป็นความคิดเห็น (Opinion) เป็นต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านก็เป็นส่วนสำคัญที่จะกำหนด ขอบข่ายวัตถุประสงค์และพฤติกรรมที่ผู้สอนควรจะใช้ในการจัดกิจกรรม กล่าวคือ จะสอนให้ผู้อ่าน เกิดความเข้าใจระดับไหนนั้นต้องดูความพร้อมของผู้เรียน และความพร้อมด้านอื่น ๆ ประกอบด้วย แต่สำหรับงานวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะความสามารถในการตีความ สรุปความ จับใจความสำคัญ และเรียงลำดับเหตุการณ์จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านเท่านั้น ดังนั้น ระดับความเข้าใจในการอ่านจึงมีความสำคัญในการสอนอ่าน เพื่อที่จะกำหนดจุดประสงค์ในการอ่านของนักเรียนให้เหมาะสมระดับชั้น

4. ความสำคัญของการสอนอ่าน

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2527 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอยู่ในลักษณะที่ว่า ผู้อ่านมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่

1. ความสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านไปแล้วได้มากน้อยแค่ไหน
2. สามารถจับใจความสำคัญได้หรือไม่
3. สามารถที่จะเปรียบเทียบและแยกความแตกต่างได้ว่า ในบทความหรือสิ่งที่อ่านไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นความจริง เป็นเนื้อเรื่องที่สำคัญ เป็นความคิดเห็นส่วนตัว ของผู้เขียน หรือความคิดเห็นโดยทั่วไป

4. เมื่ออ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจและปฏิบัติตามที่อ่านมา ได้อย่างถูกต้องหรือไม่
 5. สามารถที่จะตีความจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ หรือตาราง แสดง ได้อย่างถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
 6. สามารถที่จะรวบรวมความคิดเห็นจากการอ่านหลาย ๆ เรื่องให้เข้ามาสู่ประเด็นสำคัญตามที่ต้องการหรือไม่
 7. เมื่ออ่านแล้วสามารถนิยามภาพตามแนวคิดที่ได้อ่านมา ได้ตรงและถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
 8. สามารถจับใจความสำคัญหรือสาระจากเนื้อเรื่องที่ได้อ่านมากน้อยเพียงใด
- ดังนั้นจะเห็นว่า นักเรียนจะอ่านได้ดีก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยครูจัดหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการอ่านด้วยตนเองให้มากที่สุด บทเรียนน่าสนใจสนุกสนาน เมื่อนักเรียนสามารถอ่านด้วยความสนุกสนาน จะเกิดความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จในการอ่าน มีความสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ

5. กระบวนการในการสอนอ่าน (Process)

แฮร์ริส และซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 19 - 20) กล่าวว่า การสอนอ่านมีกระบวนการสอนดังต่อไปนี้

1. การรับสัมผัส (Sensation) การอ่านจะเริ่มจากตาทั้งสองข้างกระทบกับเครื่องหมาย และตัวอักษร โดยอาศัยแสง เป็นไปตามระบบการทำงานของตา อันจะเป็นทางนำไปสู่สมอง สมองจะวินิจฉัยต่อไปว่าเห็นอะไร นั่นคือ ต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของคนว่าเห็นอะไร ด้วยกระบวนการนี้จะต้องอาศัยตัวหนังสือที่พิมพ์ชัดเจนขนาดพอเพียง แสงสว่างพอ และตาสามารถรวม (Focus) สิ่งนั้น ๆ ที่นัยน์ม่านตา (Retina) ได้ สายตาก็ต้องรวดเร็ว เคลื่อนไหวกวาดได้อย่างครอบคลุม
2. การรับรู้ (Perception) เป็นขั้นตีความโดยอาศัยประสบการณ์เดิม (Schema) เป็นกระบวนการหลังจาก Sensation แล้ว เมื่อสายตาส่งภาพหรือส่งตัวอักษรที่เห็นไปสู่สมอง สมองจะรับแล้วตีความออกมาว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร ตัวหนังสือที่เห็นเป็นคำอะไร

3. ท้าความเข้าใจ (Comprehension) คือ กระบวนการอ่านที่ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค และความหมายในประโยคจากกลุ่มคำที่พบเห็น และทราบว่าคำนั้นหมายถึงอะไร ทำอะไร เป็นอย่างไร มีบทบาทอย่างไร

4. การตอบสนอง (Reaction) เพื่อเข้าใจแล้วตอบสนอง อาจจะเป็นการตอบสนองทางกายหรือทางอารมณ์

กูดแมน (Goodman. 1982 : 13) กล่าวว่า กระบวนการสอนอ่าน (Reading Process) มี 5 ขั้นตอน

1. ระลึกหรือจำตัวอักษรได้ตามที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ (Recognition Initiation) เป็นการมองเห็นคำแล้วจำได้ว่า คำนั้นเขียนแทนคำพูดว่าอะไรและการอ่านก็จะเริ่มขึ้นเป็นการเริ่มการอ่านอีกแบบหนึ่งตามความคิดของเขาหรือการอ่านจะเริ่มด้วยการมองเห็นรูปภาพ รูปภาพนั้นก็จะเป็นตัวเริ่มในการอ่าน ได้อีกลักษณะหนึ่ง

2. เป็นการคาดคะเน - คาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่จะอ่านนั้นเป็นอย่างไร จะดำเนินไปในลักษณะใด (Prediction)

3. เป็นการหาข้อมูลยืนยันว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์ไว้นั้นถูกต้องไหม เป็นการหาข้อมูลยืนยันในความคาดคิดของผู้อ่าน (Confirmation)

4. เป็นการแก้ไขหรือปรับ หรือจัดกระบวนการความคิดอีกครั้งหนึ่งเมื่อผู้อ่านพบว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์นั้นไม่ถูกต้อง เป็นการแก้ความคิดของผู้อ่านให้ถูกต้องนั่นเอง (Correction)

5. เป็นการสิ้นสุดการอ่าน คนเราจะยุติการอ่านเมื่อได้ทำกิจกรรมทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว หรืออาจจะไม่ใช่การอ่านจบแล้ว แต่เป็นเพราะผู้อ่านจับความหมายในการอ่านได้น้อยหรือผู้อ่านทราบเรื่องที่จะอ่าน มิฉะนั้นก็เป็นเพราะเรื่องนั้นไม่น่าสนใจก็ได้

การอ่านตามความคิดของ กูดแมน (Goodman) นั้นถือเป็นเกมการเดาทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์อย่างหนึ่ง (A Psycholinguistic Guessing Game) กล่าวคือ เริ่มจากผู้อ่านรับสัญญาณ (Signals) ไปสู่ตัวอย่าง (Samples) เดา (Guesswork) หาข้อมูลยืนยัน (Confirm) แก้ไข (Correcting) ดังได้กล่าวแล้ว

ในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น กูดแมน (Goodman. 1982 : 68) กล่าวว่า หลักการสอนอ่านภาษาที่สองนั้นครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้ว จะรู้สึกง่ายขึ้น หากได้มีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันและสิ่งที่แตกต่างกันกับภาษาของตนเอง
2. การอ่านจะทำให้ได้รู้สึกลึกซึ้ง หากเนื้อหาที่อ่านไม่มีการควบคุมโครงสร้าง ไวยากรณ์บ้าง คือ หากโครงสร้างไวยากรณ์ยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยากและท้อแท้ใจ เนื้อหาที่จะอ่าน
3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ดีด้วย นั่นคือ สิ่งที่น่าสนใจให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย
4. สิ่งที่จะให้ผู้เริ่มเรียนภาษาฝึกอ่าน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษ เฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ป้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียน ในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียน
5. การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้นถ้าเขาได้พูด (Speak) สิ่งที่จะอ่านเสียก่อนสำหรับผู้เรียนในขั้นเริ่มต้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอน สำหรับพูดก่อน หลังจากนั้นจึงให้เขาอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูดเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านภายหลัง
6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้น การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ มุ่งเพียงกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

เทคนิควิธีในการสอนอ่าน

แคมเบอร์น (Cambourne. 1979 : 78 - 90) บาร์คเกอร์ (Parker. 1985 : 8 - 10) กล่าวว่า แนวการสอนอ่านโดยทั่วไปนั้น สรุปได้ว่า ตั้งอยู่บนรากฐานของ ทฤษฎี 2 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีการสร้างความหมายจากรูปแบบของสัญลักษณ์ (Outside - in Theory) มีแนวคิดว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านจับความแตกต่างของตัวอักษร หน่วยคำและหน่วยเสียง และออกเสียงออกมาแล้วจึงได้ความหมาย การสอนอ่านแนวนี้มุ่งให้ผู้เรียนอ่านคำทุกคำได้ถูกต้องและเน้นกฎเกณฑ์ของหน่วยคำ หน่วยเสียง และมีการฝึก (drill) ซ้ำ ๆ เพื่อความแม่นยำ และเชื่อว่าการที่เด็กไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เพราะมีการฝึกไม่มากพอ ต้องแก้ไขโดยการให้การฝึกอย่างเข้มข้น ให้นิทานแบบฝึกหัดเพิ่มเติม เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถแยกแยะหน่วยคำ หน่วยเสียง ได้ถูกต้อง

2. ทฤษฎีการสร้างความหมายของสัญลักษณ์โดยใช้กระบวนการทางความคิด (Inside - out Theory) ตรงข้ามกับทฤษฎีแรก กล่าวคือ ทฤษฎีนี้มีแนวคิดว่าการอ่านนั้น เมื่อได้รับสัมผัสตัวอักษร ผู้อ่านจะมีการสุ่ม (Sampling) และการคาดคะเน (Predict) เมื่อสิ่งที่เห็นนั้นต่างไปจากสิ่งที่คาดคะเน ผู้อ่านจะอ่านย้อนกลับพร้อมด้วยพิจารณาในด้านวากยสัมพันธ์ และด้านความหมายเพื่อความมั่นใจ (Confirm) และมีการแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่คาดคะเนไว้ โดยสรุปแล้ว ตลอดเวลาผู้อ่านจะมุ่งเน้นที่การหาความหมายของสิ่งที่อ่าน ทฤษฎีที่อ่าน ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ผู้อ่านจะสร้างความหมายของสิ่งที่อ่านขึ้นมาก่อน แล้วจึงอ่านออกเสียงออกมา อย่างเช่น การอ่าน "lead" ในประโยคข้างล่างนี้ ผู้อ่านจะอ่านออกเสียงไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความหมายในแต่ละประโยค

- This lead singer is heavy. [li:d]

- This lead sinker is heavy. [led]

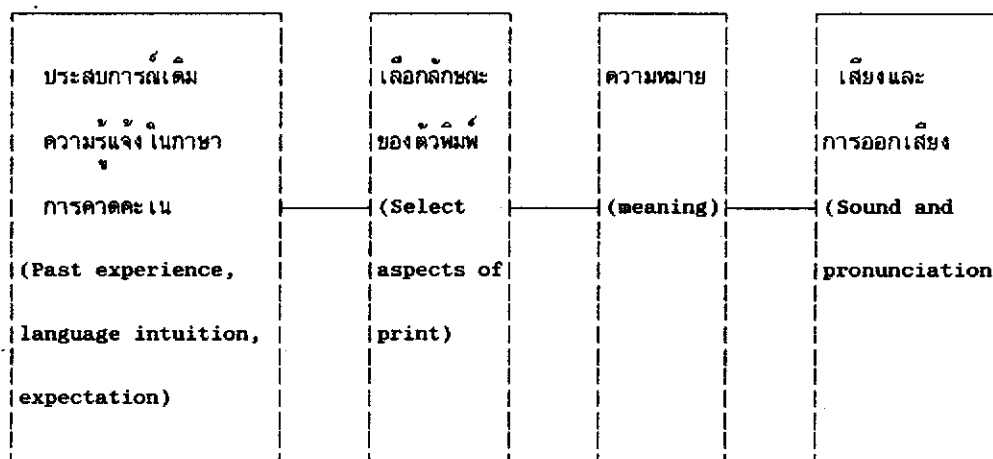
ตามทฤษฎีนี้ในการสอนอ่านจะเน้นที่ความหมาย จะไม่มีการฝึกคำที่เป็นคำเดี่ยว ๆ แต่จะเน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้การสุ่ม การคาดคะเน การตรวจสอบเพื่อความมั่นใจ และการแก้ไขปรับปรุง โดยอาศัยประสบการณ์เดิม และความสอดคล้องของภาษา (The flow of the Language)

โดยสรุปแล้วรูปแบบการสอนอ่านตามแนว 2 ทฤษฎีนี้ มีลักษณะดังไดอะแกรมข้างล่างนี้

รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีการสร้างความหมายจากรูปแบบของสัญลักษณ์

ตัวพิมพ์	จำแนกความ	จับหน่วยเสียง	ผสมผสาน	ออกเสียง	ความหมาย
(Print)	แตกต่างของ	และรูปคำ	หน่วยเสียง	(Pronunciation)	(meaning)
	ทุกหน่วยเสียง	(Phonemes	และรูปคำ		
	(Every letter	and graphemes	(Blending)		
	discriminated)	matched)			

รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีการสร้างความหมายของสัญลักษณ์ โดยใช้กระบวนการทางความคิด

(Cambourne. 1979 : 82)

จากแนวคิด 2 ทฤษฎีนี้ มีผู้คิดค้นวิจัย และพัฒนา ไปสู่เทคนิคการสอนอ่านมากวิธีด้วยกัน แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะเทคนิคที่จะนำไปผสมผสานใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

1. เทคนิคการอ่านโดยใช้กระบวนการโคลซ (Cloze Procedure)

เทลเลอร์ (Taylor. 1953 : 414 - 438) เป็นผู้คิดและเริ่มนำวิธีการโคลซมาใช้ในการทดสอบความสามารถในการอ่านเป็นครั้งแรกในปี 1953 โดยยึดหลักจิตวิทยาแบบเกสตัลท์ (Gestalt) ในเรื่อง "Closure" คือ การเติมสิ่งที่ขาดไปให้สมบูรณ์ได้ในมโนภาพ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม เทเลอร์ได้นำเอาหลักการนี้มาใช้ทำแบบทดสอบ เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน โดยการนำข้อความที่มีใจความสมบูรณ์ชัดเจนในตัวเอง มาตัดคำออกในช่วงความถี่เท่า ๆ กัน และจะคงประโยคแรกและประโยคสุดท้ายให้เป็นข้อความที่สมบูรณ์ไว้เป็นการทดสอบว่า ผู้ทำสามารถใช้คำเติมลงในช่องว่างที่ถูกตัดตอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา โดยการให้คำชี้แนะ (Clue) ที่มีอยู่ได้หรือไม่ ถ้าผู้อ่านสามารถเติมคำลงในช่องว่างได้ตรงกับคำเดิมหรือความหมายเดิม แสดงว่า ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน ทั้งนี้เพราะการที่ผู้อ่านจะเติมคำได้ถูกต้องนั้น นอกจากจะเข้าใจความหมายของคำที่เติม ลักษณะและแบบแผนของภาษาแล้ว ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของข้อความที่ตัดคำนั้นทั้งหมดด้วย

ต่อมาได้มีการดัดแปลงวิธีการโคลซมาใช้ในการสอนอ่าน เช่น บาสติดาส (Bastidas. 1984 : 20 - 24) ได้เสนอวิธีการโคลซ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในชั้นเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ครูเริ่มการสอนด้วยการบอกจุดประสงค์ของกิจกรรม และชื่อเรื่อง
2. หากนักเรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีการโคลซ ครูควรใช้เวลาหนึ่งในการอธิบายจุดประสงค์และวิธีการเดาคำที่หายไปจากเนื้อหา ครูควรเน้นให้นักเรียนกล้าเดาคำซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้
3. หลังจากนั้นครูแจกข้อความ และให้นักเรียนอ่านประโยคแรก และประโยคสุดท้ายในใจอย่างรวดเร็ว โดยใช้คำถามเพื่อช่วยให้นักเรียนค้นพบสาระสำคัญของเรื่องได้

4. ครูอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงสูงต่ำที่ถูกต้อง และการหยุดที่จำเป็น ซึ่งจะช่วยเป็นคำแนะนำในการเข้าใจเนื้อเรื่อง ในระหว่างที่อ่าน ครูอาจใช้คำว่า "Blank" แทนคำที่ตัดออก ในขณะเดียวกัน นักเรียนอ่านข้อความในใจพร้อมกับครู

5. ให้นักเรียนอ่านข้อความในใจอีกครั้ง หลังจากนั้นครูแนะนำนักเรียนทั้งชั้น เกี่ยวกับการคิดหาคำตอบที่ขาดหายไป โดยพิจารณาจากคำที่เน้นทั้งในด้านความหมายและไวยากรณ์ ซึ่งหน้าหน้าและตามหลังคำที่ถูกต้อง ถ้านักเรียนยังมีปัญหาในการเลือกคำตอบเดิม ครูอาจให้ตัวอักษรตัวแรกของคำที่ถูกต้องให้

6. ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งอ่านออกเสียงข้อความที่นักเรียนร่วมกันเติมคำ เพื่อพิจารณาความหมายของคำที่เติมว่า เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่ จากนั้นนักเรียนจึงคิดหาคำเติมลงในช่องว่าง โดยอาจร่วมกันทำเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และในขณะที่นักเรียนทำงานอยู่นั้น ครูควรจะให้ความช่วยเหลือและแนะแนวทางให้นักเรียนที่มีปัญหา

7. ครูเฉลยข้อความเดิมหรือแจกข้อความที่สมบูรณ์ให้นักเรียนเปรียบเทียบ กับข้อความที่นักเรียนเติม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจว่าสามารถสร้างข้อความที่มีขนาดหายไปได้

2. เทคนิคการอ่านโดยใช้บริบท (Context Clue)

เป็นการฝึกอ่านโดยการใช้อำนาจบริบท หรือข้อความแวดล้อมช่วยในการตีความหมายของศัพท์ ที่ไม่เข้าใจความหมาย หรือไม่รู้จักมาก่อน คลาร์ค และซิลเบอร์สไตน์ (Clarke and Silberstein. 1977 : 145 - 146) กล่าวว่า การเดาความหมายของศัพท์โดยอาศัยบริบทเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับการตีความหมายของคำ และผู้อ่านควรทราบด้วยว่า บริบทมีทั้งแบบที่ต้องอาศัยโครงสร้าง และแบบที่ต้องอาศัยความหมาย นอกจากนี้ในการสอนอ่านผู้อ่านควรจะเน้นเรื่องการซ้ำซ้อนทางภาษา (Redundancy) โดยอาจยกตัวอย่างชนิดต่าง ๆ ของบริบทที่ใช้สำหรับการตีความหมายของคำให้นักเรียนเห็นอย่างชัดเจน

เคห์ตัน (Deighton. 1964 : 29 - 39) กล่าวว่า การอาศัยบริบทเพื่อช่วยในการตีความหมายของศัพท์เป็นสิ่งที่ทำได้ และมีประโยชน์อย่างยิ่งทั้งนี้เพราะ นักเรียนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนักเรียนด้อยความสามารถที่ทราบว่า คำบางคำอาจใหม่ และยากเกินไป

จึงพยายามจัดหาบริบทไว้ช่วยผู้อ่านทำความเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น เคห์ตัน ได้แบ่งบริบทออกเป็น 6 ชนิดคือ

1. การให้คำจำกัดความของคำยาก (Definition)
2. การใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายซ้ำกัน ที่ผู้เขียนคิดว่ายากสำหรับผู้อ่าน (Restatement) ซึ่งลักษณะนี้ ผู้เขียนอาจใช้คำซึ่งเป็นสัญญาณ (Signal) เช่น or, in the other words หรือ that is
3. การยกตัวอย่างประกอบคำใหม่นั้น เพื่อช่วยให้ความหมายของคำนั้น ชัดเจนขึ้น (Examples) โดยใช้คำซึ่งเป็นสัญญาณ เช่น such as, like, for instance หรือ for example
4. การขยายความของคำใหม่โดยใช้วลี หรืออนุประโยค (Modifiers)
5. การอาศัยการคิดอย่างรอบคอบของผู้อ่านว่า คำใหม่นั้น ควรจะมีความหมายอย่างไรจึงจะอยู่ในประโยคหรือบทอ่านนั้นได้ (General Context) ซึ่งย่อมหมายความว่า บางครั้งผู้อ่านจำเป็นต้องตั้งสมมติฐานว่า คำนั้นควรจะหมายความว่าอย่างไร และเมื่ออ่านต่อไปแล้วผู้อ่านยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานนั้นก็ก็ได้
6. การให้คำที่มีความหมายขัดแย้งกับคำใหม่ (Contrast) ซึ่งผู้เขียนอาจใช้คำซึ่งเป็นสัญญาณ เช่น "but" เพื่อเป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ตนกำลังจะให้ความหมายตรงกันข้าม
7. การอธิบายหรือบอกรายละเอียดเกี่ยวกับคำใหม่นั้น (Details)

3. เทคนิคการอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด (Top Level Structure)

บาร์ทเลตต์ (Bartlette. 1985 : 83) ได้ให้ความหมายของโครงสร้างระดับยอด (TLS) ว่า เป็นรูปแบบของการเรียบเรียงใจความสำคัญที่สุดของเรื่อง โดยมองแก่นโครงสร้างของเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบข้อความทั้งหมดของเรื่อง

ในการอ่าน ผู้อ่านจะอ่านเรื่อง ได้ดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจรูปแบบการเขียนของผู้เขียนในแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไร

กับผู้อ่านและใจความสำคัญคืออะไร ผู้อ่านย่อมจะอ่านได้แม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญ และการหาข้อมูลละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้าช่วยได้บ้าง นอกจากนี้ยังช่วยให้จำเรื่องที่อ่านได้นาน สามารถวิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้ และย่อเนื้อหาที่อ่านได้เร็ว และช่วยให้เขียนเรื่องได้ดีขึ้น

โครงสร้างระดับยอคที่ใช้กันทั่วไป จะแบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การพรรณนา (Description) เป็นรูปแบบบรรยายรายการ (Listing) ของการรวมกลุ่มของสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันเข้าเป็นชนิดเฉพาะ นั่นคือ สิ่งหนึ่งจะเป็นข้อย่อยของอีกข้อหนึ่ง (Topic) การพรรณนาก็ให้รายละเอียดของหัวเรื่องโดยการเสนอคุณสมบัติ ลักษณะเฉพาะ หรือเครื่องแนวล้อม มักมีคำ many, all, several เป็นคำซึ่งเป็นคุณเจนาอยู่ในข้อความ

2. ปัญหา - การแก้ไข (Problem - Solution)

เป็น TLS ที่ประกอบด้วยความเป็นเหตุ - ผล ทุกรูป ซึ่งมีใจความคาบเกี่ยวกัน (Overlap) ระหว่างการเสนอปัญหาและการแก้ไข และอย่างน้อยที่สุด ต้องมีส่วนประกอบข้อหนึ่งที่สามารถสกัดกัน (Block) ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ TLS รูปแบบนี้มักจะมีคำซึ่งเป็นคุณเจนาในข้อความ ดังต่อไปนี้ Problem...solution, question...answer, this had to be done...this is how we did it.

3. ความเป็นเหตุ - ผล (Cause - Effect / Before - After)

เป็น TLS ที่เป็นส่วนประกอบของความเป็นเหตุ - ผล ถูกรวมเข้าเป็นกลุ่ม บอกให้รู้ว่าอะไรเกิดก่อน และอะไรเกิดหลัง และเกี่ยวข้องเป็นเหตุ - ผล หรือ กิ่งเหตุ - ผล ซึ่งกันและกัน และเน้นที่การเสนอความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุ - ผลกัน และมักจะมีคำซึ่งเป็นคุณเจนาในข้อความดังต่อไปนี้ before....as a result, as, then, if, although

4. การเปรียบเทียบ (Comparison / Contrast)

เป็น TLS ในลักษณะที่ชี้ให้เห็นความเหมือนกันหรือต่างกันของหัวข้อ 2 หัวข้อ หรือมากกว่าขึ้นไป โดยการนำใจความสำคัญของเรื่องมาจัดหรือเรียบเรียงในลักษณะ

ของการเปรียบเทียบหรือขัดแย้งกัน การเปรียบเทียบนี้จะแตกต่างจาก TLS ชนิด ปัญหาการแก้ไข หรือความเป็นเหตุ - ผล ตรงที่รูปแบบนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเป็นเหตุ - ผล แต่อยู่บน พื้นฐานของความเหมือนหรือต่างกัน และมักจะมีคำซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ ในข้อความดังต่อไปนี้

Contrast, different, same, on the other hand, just as.....so, where as, two, in spite of.

4. เทคนิคการอ่านแบบอ่านคร่าว ๆ (Skimming)

คลาร์ค และซิลเบอร์สไตน์ (Clarke and Silberstein. 1979 :

55) ได้กล่าวถึง ลักษณะการอ่านแบบคร่าว ๆ ว่า คือ การอ่านแบบเปิดใจเร็ว ๆ โดยปกติ การอ่านแบบนี้ ผู้อ่านจะต้อง ไม่มีจุดมุ่งหมายในการอ่านหรือจะ ไม่มีคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจงสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจ การอ่านลักษณะนี้ผู้อ่านต้องรู้จักใช้ชื่อเรื่องหัวข้อใหญ่ ย่อย ให้เป็นประโยชน์ เนื่องจาก การอ่านเป็นทักษะ ฉะนั้นจึงต้องการฝึกฝน ครู ควรเป็นผู้ช่วยชี้แนะ ว่า นักเรียนควรจะต้องทำอะไรก่อนที่จะลงมืออ่าน และควรใช้หลักอะไรในการช่วยให้การอ่าน แบบนี้ดำเนินต่อไปอย่างรวดเร็ว หลังจากการฝึกฝนแล้ว นักเรียนจะเริ่มรู้จักการใช้การคาดคะเน (Prediction) การเลือกจับใจความและจะพบว่า ตนเองสามารถอ่านได้เร็วขึ้น

แครชเชน (Krashen. 1983 : 134) กล่าวว่า การอ่านแบบคร่าว ๆ นั้น หมายถึง การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาใจความสำคัญ (Main Idea) ลักษณะของเรื่อง ตลอดจนเค้าโครงเรื่อง วิธีนี้ผู้อ่านจะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ประโยคหน้า และประโยคสุดท้ายของแต่ละย่อหน้า บทนำ บทสรุป สรุปภาพโดยไม้อ่านทุก ๆ คำ

ลี (Lee. 1978 : 60) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านแบบคร่าว ๆ ดังต่อไปนี้

1. สืบวจสิ่งทีอ่านอย่างคร่าว ๆ
2. ทว่าใครเป็นผู้แต่ง
3. พยายามตีความของชื่อเรื่องว่าน่าจะหมายถึงอะไร
4. คาดคะเนว่าเรื่องที่อ่านจะเป็นเรื่องชนิดไหน เช่น เรื่องตลกขบขัน

เรื่องที่เป็นวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ฯลฯ

5. อ่านย่อหน้าแรกทั้งหมด ซึ่งในขณะที่อ่านนี้ ต้องพยายามจับประเด็นสำคัญของเรื่องให้ได้ เพราะจะช่วยเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ

6. อ่านทุกประโยคแรก และประโยคสุดท้ายทุก ๆ ย่อหน้า เพราะโดยทั่วไป ความสำคัญมักจะถูกบรรจุในบรรทัดแรกหรือบรรทัดสุดท้าย

7. ถ้าย่อหน้าสุดท้ายมีลักษณะเป็นการสรุปความ ก็ควรอ่านทุกประโยค

5. ยุทธวิธีตั้งชื่อ (Naming Strategy)

เป็นอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งถูกแมน เสนอเพื่อเป็นการแก้ปัญหา กรณีที่นักเรียนมีคำที่เป็นปัญหา (Miscue) ที่เป็นชื่อเฉพาะ หรือคำแทน โดยให้ผู้เรียนใช้อักษร ชื่อเล่น หรือตำแหน่งแทนที่ชื่อที่ไม่คุ้นเคยนั้นแล้วอ่านต่อไป ซึ่งยุทธวิธีนี้จะช่วยเป็นประโยชน์ สามารถถามเกี่ยวกับชื่อนั้นได้ภายหลัง หากมีความสำคัญ นอกจากนั้นยังช่วยให้อ่านไม่หยุดชะงัก หรือทำให้ความหมายต้องขาดความต่อเนื่องแต่อย่างใด

6. เทคนิคการใช้แบบฝึก (Probe)

โฮเวลล์ (Howell. 1987 : 19) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นกระบวนการสังเกตหรือทดสอบที่อิงเกณฑ์ความสามารถในการทำงานหรือกิจกรรม (Task) เฉพาะอย่างโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมความก้าวหน้าของผู้เรียน เช่น ทดสอบความสามารถในการอ่านว่าใน 1 นาที นักเรียนควรจะอ่านได้กี่คำ แล้วตั้งเกณฑ์ไว้เปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่นักเรียนทำได้จริงในกระบวนการทดสอบนั้น จะมีการกำหนดเป้าหมายพฤติกรรมที่ต้องการ (Dynamic Aim Line) ไว้เป็นเกณฑ์ และมีการบันทึกกราฟพฤติกรรมของผู้เรียนไว้ทุกครั้ง เพื่อความก้าวหน้าและจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของงานหรือกิจกรรมไปเรื่อย ๆ จนกว่าผู้เรียนจะพัฒนา ไปถึงหรือใกล้เคียงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

แต่อย่างไรก็ตาม แบบฝึกหัดไม่ใช่เทคนิคการสอน แต่เป็นกระบวนการในการทดสอบหรือสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน ซึ่งจะมีประโยชน์เมื่อนำมาใช้ประกอบการสอน เพราะแบบฝึกจะเป็นเครื่องช่วยให้ผู้สอนรู้ว่านักเรียนมีพัฒนาการเป็นอย่างไร หรือมีปัญหาดังไปจากเพื่อน

ในกลุ่มอย่างไรบ้าง เป็นข้อมูลที่ช่วยให้ครูตัดสินใจเลือกวิธีการให้การช่วยเหลือ (Intervention) ได้เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาได้ดีขึ้น

ในการเลือกแบบฝึกนั้น ไฮเวลล์ (Howell. 1987 : 74 - 75)

กล่าวว่า ควรคำนึงถึงเกณฑ์ ต่อไปนี้

1. ความง่ายในการนำไปใช้ (Be sure it is easy to use)
คือต้องมีคำแนะนำวิธีการใช้ และการตรวจให้คะแนน ตลอดจนการแปลค่าคะแนนด้วย
2. มีจุดประสงค์ชัดเจน (Be sure it has a clearly defined purpose) คือ บอกเป้าหมายและขอบเขตของการใช้ไว้อย่างชัดเจน
3. เป็นการวัดตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (Be sure it measures defined content and behavioral domain) ซึ่งอาจจะรวมถึงทักษะย่อย (Subskill) ต่าง ๆ ด้วย
4. ข้อทดสอบแต่ละข้อเป็นกุญแจนำไปสู่จุดประสงค์ (Be sure the items are keys to objective) ซึ่งอาจใช้วิธีการวิเคราะห์รายข้อ (Table of specifications) เพื่อดูว่าตรงจุดประสงค์หรือไม่
5. จุดประสงค์นั้นต้องได้มาตรฐาน (Be sure the objectives are standardized) ในการกำหนดมาตรฐานนั้น ควรใช้วิธีการหลาย ๆ อย่าง เช่น ตรวจสอบเอกสาร สอบถามผู้เชี่ยวชาญ หรือทดลองส่วนตัวอย่าง เป็นต้น
6. ข้อทดสอบแต่ละข้อบอกถึงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ (Be sure to use items that permit examination of strategic behavior) ต้องพิจารณาว่าผลของการประเมินนั้น มีประสิทธิภาพหรือไม่ ถ้าไม่มี ก็ต้องเปลี่ยนวิธีการใหม่ เพื่อให้เป็นกระบวนการที่สังเกตได้
7. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอัตราความเร็ว (Collect rate data when necessary) เพื่อตัดสินใจ ทักษะใดควรฝึกจนคล่องแคล่ว
8. ตัวอย่างของพฤติกรรมต้องเพียงพอ (Be sure to collect an adequate sample of behavior)

9. ใช้รูปแบบของสิ่งเร้าที่เหมาะสม (Be sure to feature appropriate stimulus) โดยพิจารณาบริบทที่ผลของพฤติกรรมจะสรุปอ้างอิงไปถึง และดูว่าแต่ละข้อสอดคล้องกับบริบทด้วย

10. มีกระบวนการตรวจให้คะแนนที่เหมาะสม (Be sure to use appropriate scoring procedures)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

1. ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

ได้มีผู้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2526 : 91) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมว่าเป็นการสอนกรณีพิเศษนอกเหนือจากการสอนตามแผนการโดยปกติ เพื่อแก้ไขส่วนบกพร่องที่พบในตัวเด็ก เช่น ถ้าสอนแล้วไม่บรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ก็ต้องจัดให้มีการสอนซ่อม แต่ถ้าความสามารถของนักเรียนยังไม่ถึงขั้นที่จะยอมรับได้ก็ให้มีการสอนเสริมให้เกิดความสามารถหรือทักษะมากขึ้น หรือจะสอนซ่อมเสริมทั้งสองประการร่วมกันไปเลยก็ได้ ในกรณีที่ครูเห็นว่ามีความจำเป็น เพราะการสอนซ่อมเสริมเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้าสามารถเรียนทันเพื่อน ช่วยให้เด็กที่เรียนไม่เข้าใจ มีความเข้าใจมากขึ้น ช่วยให้เด็กที่เรียนแล้วยังไม่สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมได้สัมฤทธิ์ผล ช่วยให้เด็กที่เรียนดี เรียนเก่ง มีความฉลาดเฉลียวอยู่แล้ว ได้มีโอกาสเสริมความรู้ได้มากขึ้น

สุกัน เทียนทอง (2528 : 22) ให้ความเห็นว่าการสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเพื่อมุ่งแก้ไขให้นักเรียนที่เรียนช้าให้สามารถเรียนได้ทันเพื่อนในระดับชั้นเดียวกัน ตามมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และสอนเสริมสำหรับนักเรียนที่เรียนดีให้ได้ใช้ความสามารถเต็มที่

สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 110) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมตามที่ปฏิบัติกันโดยทั่วไปมักจะเป็นลักษณะที่สอนซ้ำในสิ่งที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจ โดยใช้เนื้อหาและวิธีการสอนแบบเดิม ดังที่ได้เคยสอนในชั้นเรียนปกติ แต่แท้จริงแล้วการสอนที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็น "การสอนซ้ำ" มิใช่ "การสอนซ่อมเสริม"

การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนที่จัดขึ้นเฉพาะเจาะจง เพื่อเป็นการแก้ปัญหา เป็นการแก้ไขข้อบกพร่อง และเสริมทักษะการเรียนรู้ให้กับนักเรียน ลักษณะสำคัญของการสอนแบบซ่อมเสริมก็คือ พยายามพลิกแพลงกลวิธีการสอนและสื่อการสอนที่เหมาะสมและย่อยเนื้อหาเดิมที่ผู้เรียนไม่เข้าใจให้ง่ายขึ้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มที่ตามความสามารถที่แท้จริงของเขา

นักการศึกษาต่างประเทศให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้คือ

ทานสเลย์ (Tansley. 1969 : 84) กล่าวว่า "การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กหลังจากวินิจฉัยแล้ว แก้ไขสอดคล้องกับสาเหตุนั้น"

วิลสัน (Wilson. 1972 : 145) ให้ความหมายการซ่อมเสริมเป็น การตอบสนองโดยตรงต่อข้อสรุปของการวินิจฉัย ซึ่งจำเป็นต้องใช้เทคนิคทางการศึกษาที่เหมาะสมมากที่สุด แก้ไขข้อบกพร่องการวินิจฉัยนั้น

คิง (King. 1973 : 245) ให้ความหมายว่าการสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนที่พยายามจะแก้ไขสิ่งที่ไม่ดี เพื่อดึงใจทำให้นักเรียนขึ้นไปสู่ระดับที่พวกเขาควรเป็น และควรดำเนินการต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษามัธยมศึกษา และในระดับที่สูงขึ้นไป

ออตโต, แม็คเมเนมี และสมิธ (Otto, McMenemy and Smith. 1973 : 33 - 36) ได้ให้ความเห็นว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนและเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ ซึ่งต้องการความช่วยเหลือจากครูเป็นพิเศษ การสอนแบบนี้มักจะสอนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย

โคเชวา (Kochavar. 1975 : 18) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมเป็น การแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนโดยมีการเตรียมวิธีการที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง เพื่อให้เลิกทำในสิ่งที่ผิด รวมทั้งชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องให้เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเรียนมากยิ่งขึ้น

แม็คเค (Mckay. 1981 : 331) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นผลจากการที่เราเรียนรู้ภาษา แล้วผลปรากฏว่ามีความสามารถไม่เพียงพอ ซึ่งอาจเกิดจากผลของการลืม หรือ ทำการสอนและการเรียนรู้อย่างไม่เป็นที่พึงพอใจ

จากความหมายของการสอนซ่อมเสริมที่นักการศึกษาได้ให้ไว้ พอสรุปได้ว่าการสอนซ่อมเสริมหรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การสอนเพื่อบรรดิกการ หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนการสอนนอกเหนือไปจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เตรียมไว้ตามหลักสูตร เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องอันเกิดจากการเรียนการสอนไม่ถูกต้อง เสริมทักษะและความรู้ให้มากขึ้นด้วยวิธีการและการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาที่เหมาะสมแก่เด็กที่ล้มเหลวทางการเรียนและเด็กพิเศษ อันได้แก่ เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง เด็กพิการทางด้านร่างกาย บัญญาอ่อน และเด็กที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรม ให้เด็กเหล่านี้ได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนตามความสามารถของเขา

2. ลักษณะของการสอนซ่อมเสริม

จารย์ สุตะบุตร (2527 : 7 - 10) ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการสอนซ่อมเสริม ว่าเป็นการสอนเพื่อแก้ความไม่เข้าใจของนักเรียน ควรใช้วิธีต่างจากเดิม อาจจะเป็นการอภิปรายในแง่สิ่งที่ต่างออกไป หรือในแง่ประยุกต์กับตัวอย่างอื่น ๆ เพิ่มเติม ซึ่งครูอาจอธิบายใหม่ด้วยตัวเอง หรืออาจให้นักเรียนจับกลุ่มกัน กลุ่มละ 2 - 3 คน ช่วยกันอธิบายให้เพื่อนที่ไม่เข้าใจ นักเรียนที่ต้องการคำอธิบายและความช่วยเหลือจากครูเป็นพิเศษมากกว่านักเรียนอื่น ๆ ต้องใช้เวลาเรียนมากกว่าประมาณร้อยละ 15 กว่าที่จะเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นครูจึงต้องใช้เวลาสอนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนปกติเพื่อสอน "ซ่อมเสริม"

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529 : 106 - 272) ให้ข้อคิดเกี่ยวกับลักษณะการสอนซ่อมเสริมว่า เป็นกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งครูจัดขึ้นเป็นพิเศษต่างจากการสอนตามปกติ สามารถจัดได้หลายวิธีโดยเฉพาะการสอนซ่อมเสริมที่มุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ครูผู้สอนควรได้พิจารณาถึงสภาพที่แท้จริงของนักเรียน วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนประกอบด้วยจะทำให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้นอาจใช้วิธีการสอนโดยให้นักเรียนสำเร็จรูปให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตัวเอง ให้นักเรียนสอนกันเอง ใช้สมุดแบบฝึกหัดเรียนด้วยตนเอง ใช้งานช่วยสอน ใช้เทคนิคการตั้งคำถาม ใช้ศูนย์การเรียน สอนโดยใช้เทคนิคกลุ่มสร้างคุณภาพงาน (Q.C. Circles) และสอนโดยใช้ศูนย์วิทยบริการ

สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 111) กล่าวถึง ลักษณะการสอนซ่อมเสริมว่าเป็น การสอนที่ต้องแสวงหาวิธีการที่เหมาะสมและน่าสนใจมาแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนให้ได้ผล มากที่สุดเป็นกรณี ๆ ไป ครูจึงต้องมีศิลปะที่จะทำให้เรื่องยากและซับซ้อนให้เป็นเรื่องง่าย เมื่อ นักเรียนเข้าใจแล้วก็ต้องมีกิจกรรมทบทวนและส่งเสริมความเข้าใจด้วยการเรียนจึงจะก้าวหน้า นอกจากนั้นต้องหาวิธีให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน อยากเรียน อยากรู้ และอยากร่วมกิจกรรม

นอกจากนี้ แฮริส (Harris. 1971 : 286) นักการศึกษาชาวต่างประเทศ ได้กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมมีลักษณะหลายประการที่คล้ายคลึงกับการสอนในชั้นเรียน คือมุ่งให้ นักเรียนมีทักษะและความสนใจแตกต่างกันได้ประสบความสำเร็จในการเรียนตรงตามที่คาดหวังไว้ ได้เหมือนกัน และการสอนซ่อมเสริมมักจะสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มเล็ก โดยที่ครู ผู้สอนสามารถที่จะให้ความสนใจกับนักเรียนได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้มีโอกาสที่จะพบปัญหาและ ความต้องการของผู้เรียนได้ง่ายขึ้น

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าการสอนซ่อมเสริมมีลักษณะเป็นการจัดการเรียนการสอน เป็นกรณีพิเศษต่างจากการสอนตามปกติในห้องเรียน มีกิจกรรมที่เร้าความสนใจ สนุกสนานไม่ ยุ่งยากซับซ้อน อาจจัดเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อยก็ได้

3. สาเหตุที่ต้องจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม

ตามหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ได้กำหนดให้โรงเรียนมีการจัด สอนซ่อมเสริมขึ้นแก่นักเรียนที่ยังไม่ผ่านจุดประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้ทำการสอน ซ่อมเสริม เพื่อให้นักเรียนจะได้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่ตั้งไว้สำหรับสาเหตุของการสอนซ่อมเสริม ได้มี ผู้ให้แนวคิดไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2524 : 97 - 98) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องมีการสอน ซ่อมเสริมไว้ว่ามีสาเหตุมาจากสิ่งสำคัญ 4 ประการ คือ

1. สติปัญญาแตกต่างกัน
2. วิธีการเรียนรู้หรือความสามารถเฉพาะตัวในการที่จะรับรู้เรื่องราว

แตกต่างกัน

3. สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมแตกต่างกัน

4. แรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน

จากการสังเกตการสอนซ่อมเสริม (สังเกตการสอนซ่อมเสริม. 2525 : 2)

พบว่า การสอนซ่อมเสริมมีสาเหตุหลายประการ ดังนี้

1. ด้านตัวผู้เรียน

1.1 สติปัญญาแตกต่างกัน

1.2 วิธีการเรียนรู้หรือความสามารถเฉพาะตัวในการที่จะรับรู้เรื่องราว

1.3 สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมแตกต่างกัน

1.4 แรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน

1.5 ทักษะ ความถนัด และความขยันขันแข็งในการเรียนรู้แตกต่างกัน

2. ด้านผู้สอนและการสอน

2.1 การสอนไม่ได้ผล มีครูจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่าสอนเนื้อหาที่มีอยู่ในบทเรียนอย่างไร หรือจะใช้วิธีการสอนอย่างไรจึงทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์

2.2 ครูส่วนมากยังสอนหนังสือ แทนที่จะสอนคน

2.3 ในช่วงของการสอนปกติ บางทีครูอาจมีปัญหในการสอนนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง หรือ ไม่มีเวลาพอที่จะดูแลรับผิดชอบนักเรียนได้อย่างทั่วถึงทุกคน

3. ด้านหลักสูตรและสื่อการสอน

3.1 หลักสูตรมีวิชาบังคับเป็นพื้นฐานให้นักเรียนทุกคนต้องเรียนเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่บางคนไม่มีความถนัดทางด้านนั้น แต่จำเป็นต้องเรียน เช่น นักเรียนบางคนไม่ชอบคณิตศาสตร์ บางคนไม่ถนัดภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.2 จุดประสงค์ต่าง ๆ ที่ตั้งไว้บรรลุจุดประสงค์อยู่ในระดับสูงหรือต้องใช้เวลามากในการที่ผู้เรียนจะบรรลุจุดประสงค์นั้น ๆ ได้

3.3 จุดประสงค์บางจุดประสงค์มีความต่อเนื่องกันเป็นลำดับขั้นการที่จะสามารถบรรลุจุดประสงค์ทั้งหมดไว้ จำเป็นต้องผ่านจุดประสงค์อีกข้อหนึ่งก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานการสอนซ่อมเสริมเพื่อผ่านจุดประสงค์ขั้นต้น จึงเป็นสิ่งจำเป็น

3.4 สื่อการเรียนต่าง ๆ ยังไม่ดีพอ เช่น หนังสือเรียนที่ใช้ไม่เหมาะสมกับนักเรียน วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นสื่อการสอนยังไม่เหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียนหรือวิธีการสอน

3.5 ความขาดแคลนสื่อการเรียนการสอน การสอนตามหลักสูตรปัจจุบันมุ่งให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น แต่เมื่อนักเรียนเกิดการเรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถเกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ

3.6 เพื่อสอนซ้ำในเรื่องที่สอนไม่ดี หรือยังไม่ได้สอนทั้งหมด

จากสาเหตุดังกล่าวจึงต้องมีการสอนซ่อมเสริม เพื่อช่วยลดความแตกต่างที่เกิดขึ้นช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน และช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้

4. หลักการและจุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมจำเป็นต้องมีหลักการและจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นแนวทางให้การสอนซ่อมเสริมมีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของหลักสูตร ดังที่

สภากร ราชกรกิจ (2529 : 110) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมที่มีประสิทธิภาพ จะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. มุ่งแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ตรงจุดที่บกพร่องและตรงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความบกพร่องในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน
2. ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้จนสิ้นสุดความสามารถของแต่ละคน
3. ช่วยนักเรียนให้เอาชนะความบกพร่องของตนเองที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการเรียน และพยายามลงล้างบมค้อย หรือความท้อถอยเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียนต่อไป

แคพลิน (Chaplin. 1979 : 12) กล่าวว่าเป็นการช่วยให้ผู้เรียนแสดงความสามารถที่แท้จริงของตนเองอย่างเต็มที่ และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนหรือจุดอ่อนของตนได้ นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมความเจริญงอกงามทางด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้มากยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ ให้ผลการเรียนดีขึ้น สามารถเรียนทันเพื่อนและช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองที่มีอยู่จนสุดความสามารถ ซึ่งจะช่วยให้ปัญหานักเรียนสอบตก เรียนซ้ำรายวิชาเดิมลดน้อยลง

หลักของการสอนซ่อมเสริม

เพื่อให้การสอนซ่อมเสริมบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้กำหนดไว้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์การสอนที่ดีและเหมาะสม เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนให้ได้ผลดีที่สุดทั้งตัวครูและนักเรียน มีผู้ให้หลักการสอนซ่อมเสริมไว้ ดังนี้คือ

สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 110 - 112) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมที่มีประสิทธิภาพ จะต้องคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. แรงจูงใจ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของการสอนซ่อมเสริม ฉะนั้นการสอนจะต้องเริ่มต้นให้ตรงกับความต้องการของนักเรียน เพื่อง่ายต่อการทำความเข้าใจแล้วจึงค่อย ๆ เพิ่มความยากขึ้นโดยลำดับ ถ้าครูไม่จัดสถานการณ์ให้ให้นักเรียนประสบผลสำเร็จแล้ว การสอนซ่อมเสริมจะไร้ผล
2. สิ่งที่ทำให้เรียนต้องเกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่นักเรียนเข้าใจดีแล้ว และต้องหาวิธีให้เกิดความสนุกสนานอยากเรียน นักเรียนจึงจะเกิดความพยายามอยากเรียน อยากรู้ และร่วมกิจกรรมการเรียน
3. สอนอย่างรอบคอบและสุ่ม ปกตินักเรียนที่มีปัญหาย่อมต้องการเวลาสำหรับทำความเข้าใจในเรื่องที่บกพร่องอยู่ ดังนั้นครูจึงต้องมีศิลปะที่จะทำให้เรื่องที่ยากและซับซ้อนให้เป็นเรื่องง่าย เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วก็ต้องมีกิจกรรมทบทวนและส่งเสริมความเข้าใจด้วยการเรียนจึงจะก้าวหน้า
4. ครูต้องปรับและเปลี่ยนวิธีสอน กิจกรรมและสื่อการสอน จากที่ใช้สอนเด็กปกติ ให้เหมาะสมกับผู้เรียนให้มากที่สุด

5. ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ นักเรียนที่คิดว่าตนเองเรียนอ่อน ย่อมจะล้มเหลวในการเรียนตลอดไป ฉะนั้นครูจึงต้องพยายามแก้ไขความคิดเกี่ยวกับตนเองหรือ อคติในครี และเจตคติต่อการเรียนให้เป็นไปในทางบวกพร้อมกันไปด้วย ครูต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีให้ความอบอุ่นและกำลังใจแก่นักเรียน

6. การวิเคราะห์และวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเรียนเป็นเรื่องสำคัญ เพราะจะช่วยให้ครูแก้ไขได้ตรงจุด ครูควรช่วยเหลือนักเรียนเสียแต่เนิ่น ๆ ก่อนที่ปัญหาจะบานปลาย

7. ช่วยให้นักเรียนตระหนักและยอมรับว่าเขาบกพร่องในเรื่องใด ความต้องการที่จะแก้ไขและให้ความร่วมมือด้วยดีของเด็กเป็นเรื่องที่จำเป็นมากในการเรียนการสอน

8. ไม่มีวิธีสอนใดที่ดีที่สุดในการสอนซ่อมเสริม แต่มีหลักสำคัญอยู่ที่ว่าครูจะต้องแสวงหาวิธีการที่เหมาะสมและน่าสนใจมาแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนให้ได้มากที่สุดเป็นกรณี ๆ ไป

9. เรื่องที่สอนไม่ควรจำกัดอยู่เพียงในหนังสือเรียนเท่านั้น แต่ควรขยายให้กว้างออกไปโดยมีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ซึ่งอาจเลือกบางเรื่องในหนังสือพิมพ์ วารสาร สารคดี การ์ตูน ฯลฯ มาสอนซ่อมเสริมด้วย

10. เลือกเวลาที่เหมาะสมในการสอนซ่อมเสริม ควรพิจารณาว่าไม่เป็นช่วงที่นักเรียนเคร่งเครียดต่อการเรียน หรือรู้สึกว่าเป็นการลงโทษในการต้องเรียนเพิ่มเติม ในทางตรงกันข้ามควรให้นักเรียนเกิดความเข้าใจว่าการสอนซ่อมเสริมเป็นการเอาใจใส่ เห็นอกเห็นใจและความหวังดีของครูที่มีต่อนักเรียน

11. นักเรียนจะเกิดความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่เรียนได้ดี ถ้าครูใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ ทั้งเหมาะสมกับวัยและความสามารถ

12. ควรจัดกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนานสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน เช่น ใช้เกม เพลง บทบาทสมมติ อภิปราย เป็นต้น

13. ควรสอนให้นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติได้จริง และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ และใช้ในชีวิตประจำวัน

14. ผู้สอนจะต้องเห็นใจนักเรียน มีความอดทนและเข้าใจปัญหา ต้องการช่วยแก้ไขด้วยความจริงใจ ถ้าพบปัญหาที่ร้ายแรงและซับซ้อนเกินที่จะช่วยเหลือได้ ควรปรึกษานักจิตวิทยาและจิตแพทย์

5. การดำเนินการสอนซ่อมเสริม

การจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริม ครูควรสอนอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีหลักการและวิธีการดำเนินการสอนซ่อมเสริมที่เหมาะสม ซึ่งมีผู้ให้ข้อเสนอแนะและแนวความคิดต่าง ๆ ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 101) ได้กล่าวไว้ในคู่มือการบริหาร การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ถึงเรื่องดำเนินการสอนซ่อมเสริม ดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริมในระหว่างชั่วโมงสอนปกติ เมื่อครูผู้สอนพิจารณาเห็นว่ายังมีนักเรียนส่วนหนึ่ง ยังไม่เข้าใจหรือยังปฏิบัติงานไม่ได้ ก็จัดการสอนซ่อมเสริมให้ทันที่จนนักเรียนส่วนนั้นเข้าใจ และสามารถปฏิบัติงานได้

2. ครูผู้สอนดำเนินการเอง โดยใช้ชั่วโมงว่างหรือนอกเวลาเรียนหรือในวันหยุดแล้วแต่ความเหมาะสม การสอนซ่อมเสริมแบบนี้จะเลือกนักเรียนที่มีข้อบกพร่องทางการเรียนมาสอนซ่อมเสริมให้ การสอนซ่อมเสริมแบบนี้อาจดำเนินการได้หลายวิธีโดยขึ้นอยู่กับสภาพของโรงเรียนว่าควรเลือกวิธีใดจึงจะเหมาะสม หรือเลือกหลาย ๆ วิธีก็ได้ เช่น ให้นักเรียนรุ่นพี่ช่วยสอนให้ หรือการสอนแบบตัวต่อตัว และอื่น ๆ อีก .

3. การสอนซ่อมเสริมพิเศษแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน ทางฝ่ายแนะแนวจะต้องค้นหาสาเหตุและข้อมูลของนักเรียนเหล่านั้น แล้วจึงนำมาสอนซ่อมเสริมเป็นรายคนหรือประมาณ 2 - 3 คน ก็ได้

4. ลักษณะการสอนซ่อมเสริมที่จัดทำไว้ในตารางเรียน เป็นการ จัดสอนซ่อมเสริมที่มีกำหนดไว้ในหลักสูตรให้จัดทำสัปดาห์ละครั้ง วิธีการนี้เป็นเรื่องที่ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน หัวหน้าหมวดวิชา และครูแนะแนว จะต้องร่วมกันดำเนินการ โดยจะต้องสำรวจว่านักเรียนคนใดมีความจำเป็นต้องสอนซ่อมเสริมสิ่งใด แล้วกำหนดจัดนักเรียน จัดห้อง และกำหนดตัวครูผู้สอน กำหนดเรื่องที่สอน แล้วดำเนินการสอนพร้อมกัน

นอกจากนั้นกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 103 - 104) ยังได้กำหนดวิธีการดำเนินการสอนซ่อมเสริมให้โรงเรียนใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน มีขั้นตอนดังนี้

1. ครูผู้สอนสำรวจข้อบกพร่องของนักเรียน ซึ่งอาจจะใช้วิธีการสำรวจวิธีใดวิธีหนึ่งดังนี้คือ

1.1 การใช้แบบทดสอบ

1.1.1 ใช้ Pre - test เป็นการทดสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียนผู้สอนแต่ละวิชาอาจเริ่มทดสอบในสัปดาห์แรก หรือสำรวจหาข้อมูลว่านักเรียนกลุ่มใดไม่สามารถบรรลุในเรื่องต่อไปได้ จึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากการเรียนซ่อมเสริม ซึ่งอาจเริ่มต้นเรียนในสัปดาห์ที่ 3 เป็นต้นไป

1.1.2 แบบทดสอบวินิจฉัย ใช้เมื่อนักเรียนได้เรียนเนื้อหาไปแล้ว 2 - 3 สัปดาห์ เพื่อต้องการค้นหาว่า นักเรียนยังมีข้อบกพร่องควรได้รับการช่วยเหลือให้เรียนซ่อมเสริมอีกต่อไปหรือไม่

1.1.3 แบบทดสอบสำรวจทั่ว ๆ ไป วิธีการนี้จะทราบข้อมูลจากผลการสอบระหว่างภาคหรือปลายภาค แต่ข้อมูลที่ได้นั้นไม่เฉพาะเจาะจงจึงไม่ทราบว่านักเรียนบกพร่องในเรื่องใดและตอนใด

1.2 ใช้การสังเกตนักเรียนขณะทำงานในระหว่างที่ผู้สอนมอบหมายงานให้นักเรียนทำ ก็จะสามารถสังเกตได้ว่านักเรียนคนใดมีปัญหายุ่งยากในเรื่องใดบ้าง และ ควรได้รับการช่วยเหลือให้เรียนซ่อมเสริม

1.3 ใช้การประชุมปรึกษาหารือร่วมกับนักเรียน เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ครูผู้สอนได้พิจารณาว่านักเรียนมีความต้องการที่จะให้ครูผู้สอนซ่อมเสริมเรื่องใด

1.4 ให้นักเรียนแบบสอบถามวินิจฉัยตนเองหลายครั้ง แต่ปรากฏว่ามีหลายเรื่องที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ ครูผู้สอนอาจสร้างแบบสำรวจตนเองเฉพาะเรื่องในแต่ละวิชา เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาเองว่าตนเองยังไม่เข้าใจในเรื่องใดบ้าง

2. หัวหน้าหมวดวิชาและครูผู้สอนพิจารณาข้อมูลร่วมกัน แล้วรวมสิ่งที่ เป็น
ข้อบกพร่องของนักเรียน จัดแบ่งกลุ่มนักเรียนไว้เป็นกลุ่ม ๆ ให้มีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยแต่ละ
กลุ่มไม่ควรเกิน 20 คน ทั้งนี้อาจจะปรึกษาหารือกับฝ่ายแนะแนวด้วย
 3. หัวหน้าหมวดวิชาส่งข้อมูลและการแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยฝ่ายวิชาการดำเนินการ
การกำหนดห้องสอนและเวลาสอน
 4. ฝ่ายวิชาการประสานงานกับหัวหน้าหมวดวิชา ในเรื่องการจัดบุคลากรมาทำ
การสอนซ่อมเสริม อาจจะเป็นครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ผู้เชี่ยวชาญ หรือวิทยากรที่เห็นว่า
เหมาะสมให้เข้าสอน
 5. ดำเนินการสอนซ่อมเสริมตามที่กำหนดให้ จนนักเรียนบรรลุและสามารถพัฒนา
การเรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้
 6. ประเมินผลการเรียนซ่อมเสริม
- ระเบียบ นวัตกรรม (2522 : 1 - 3) ได้ให้แนวคิดสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้
1. ทดสอบนักเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การสอบ การสัมภาษณ์
 ฯลฯ ว่านักเรียนคนใดบกพร่องอย่างไร หรือขาดทักษะอะไร
 2. ครูนำผลการทดสอบมาพิจารณาแล้ววางแผนการสอนเพื่อช่วยซ่อมเสริม
 ข้อบกพร่องของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนมากขึ้น
 3. ชี้แจงให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริมว่าจะเป็นประโยชน์ต่อ
 นักเรียนอย่างไร นักเรียนจะได้เกิดทัศนคติที่ดี และเต็มใจที่จะรับการสอนซ่อมเสริม
 4. ครูวางแผนร่วมกับนักเรียนว่าจะแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ด้วยวิธีใด และครูจะ
 ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ เวลา วิธีการ และวัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับลักษณะข้อบกพร่องของ
 นักเรียน
 5. ให้นักเรียนได้ประเมินผลความก้าวหน้าของตนเอง จากการทดสอบเป็น
 ระยะ ๆ เพราะถ้านักเรียนได้เห็นความก้าวหน้าก็จะมีกำลังใจในการแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ
 6. การสอนซ่อมเสริมจะต้องคำนึงถึงวิธีการที่ถูกต้อง เหมาะสม และประหยัด
 เวลา

สำหรับวิธีการสอนซ่อมเสริมที่จะใช้ในการสอนซ่อมเสริมนั้น มีผู้ให้นแนวทางไว้ดังนี้คือ

สมศักดิ์ สันธะระเวช (อรสา. 2525 : 94 - 95 ; อ้างอิงมาจาก สมศักดิ์ สันธะระเวช. 2523) กล่าวว่า วิธีสอนซ่อมเสริมประกอบด้วยหลายวิธีดังนี้

1. นักเรียนสอนกันเอง ในการสอนซ่อมเสริมผู้สอนอาจจะคัดเลือกนักเรียนเก่งช่วยสอนนักเรียนที่ยังไม่บรรลุจุดประสงค์ โดยให้ช่วยสอนตัวต่อตัวหรือสอนเป็นกลุ่มย่อย ข้อดีของการที่ให้นักเรียนสอนกันเองก็คือ นักเรียนใช้ภาษาแบบเดียวกัน ดังนั้นการถ่ายทอดความรู้ก็การใช้ถ้อยคำอธิบายก็ดี ย่อมจะทำให้เข้าใจง่ายกว่าภาษาที่ครูใช้ และยังทำให้ผู้ช่วยสอนสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้นเพราะต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น จากรายงานการวิจัยในเรื่องนี้พบว่าทั้งผู้ช่วยสอนและผู้เรียน ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี นักเรียนแสดงความชื่นชมกับระบบการช่วยสอนนี้ และมีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกัน การคัดเลือกผู้ช่วยสอน นอกจากจะเลือกนักเรียนเก่งในชั้นเดียวกันแล้ว อาจจะใช้นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าก็ย่อมจะทำได้

2. การสอนแบบตัวต่อตัว การสอนซ่อมเสริมแบบตัวต่อตัวระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียนเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผู้สอนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำหรือวิธีการ ได้เหมาะสมกับนักเรียน สามารถจะชักจูงความสนใจของนักเรียนได้อย่างใกล้ชิดและสามารถสอนได้ตรงตามที่นักเรียนกำลังมีปัญหา ผู้สอนนอกจากจะเป็นครูประจำชั้นหรือประจำวิชาแล้ว ถ้าหากใช้ครูคนอื่น ๆ ได้ก็ยิ่งดี เพราะผู้สอนจะได้ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักเรียนในแนวใหม่

3. การสอนเป็นกลุ่มย่อย เพื่อความสะดวกควรจัดนักเรียนที่มีปัญหาเหมือน ๆ กันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน กลุ่มหนึ่งประมาณ 2 - 3 คน ผู้สอนอาจจะใช้วิธีการสอนและให้งานสลับหมุนเวียนกันไปทีละกลุ่ม ข้อดีคือ นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะช่วยกันแก้ปัญหาความเข้าใจในบทเรียนซึ่งกันและกัน ร่วมมือซึ่งกันและกัน ไม่ทำให้ใครมีความรู้สึกว่ามีคนคอยหรือบ่มเค้น ผู้สอนนอกจากจะใช้ครูที่สอนประจำแล้ว ก็อาจจะเปลี่ยนให้ผู้สอนแทนหรือหมุนเวียนกันก็ได้

4. แบบเรียนสำเร็จรูป ในกรณีที่ผู้สอนพบว่านักเรียนมีปัญหาการเรียนในบางเรื่องก็อาจจะใช้แบบเรียนสำเร็จรูปแบบง่าย ไม่ซับซ้อนเป็นสื่อในการเรียนโดยนักเรียนแต่ละคนจะต้องอ่าน ทำแบบฝึกหัด และตรวจคำตอบของตนเองในแบบฝึกหัดสำเร็จรูปนั้น

5. สมุดแบบฝึกหัดเรียนด้วยตนเอง ลักษณะของสมุดแบบฝึกหัดเรียนด้วยตนเองคล้ายแบบเรียนสำเร็จรูป เพราะเริ่มต้นด้วยการให้บทเรียนแล้วให้แบบฝึกหัด ต่อจากนั้นจึงเฉลยคำตอบ ลักษณะที่แตกต่างกันก็คือ สมุดแบบฝึกหัดมีแบบฝึกหัดมากกว่าแบบเรียนสำเร็จรูป เพราะมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียน ได้ทำแบบฝึกหัดเป็นการฝึกทักษะ ให้มากยิ่งขึ้น

6. เขียนคำถามเอง โดยการมอบหมายให้นักเรียนอ่านบทเรียน แล้วเขียนคำถามจากบทเรียนนั้นลงบัตรคำ บัตรคำถาม จำนวนคำถามแล้วแต่จะกำหนด ต่อจากนั้นจึงเขียนคำตอบลงบนอีกด้านหนึ่ง เมื่อเขียนเสร็จแล้วนักเรียนจับคู่ เพื่อฝึกโดยการถาม - ตอบ เริ่มด้วยคำถามของตนเองเสียก่อน ต่อจากนั้นถาม - ตอบ โดยใช้คำถามของเพื่อน

7. ให้อาชีพกรรมเพิ่มเติม ภายหลังการวินิจฉัยปัญหา ถ้าพบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว แต่สมควรได้รับการฝึกทักษะเพิ่มขึ้นอีก ผู้สอนอาจใช้วิธีการมอบหมายงานให้ทำ เช่น ทำแบบฝึกหัดเพิ่มขึ้น โดยจะหาที่โรงเรียนหรือที่บ้านแล้วแต่ความเหมาะสม

ปรีชา วิเทศวิทยานุศาสตร์ (2524 : 4) สรุปวิธีการดำเนินการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า ในการสอนอาจให้นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการสอนซ่อมเสริม หรือตัวครูเป็นผู้ดำเนินการสอนซ่อมเสริมเอง นอกจากนี้ตัวครูกับนักเรียนผู้ช่วยสอนซ่อมเสริมร่วมกันเป็นผู้ดำเนินการสอนซ่อมเสริม

จากวิธีการและขั้นตอนต่าง ๆ ในการดำเนินการสอนซ่อมเสริมดังกล่าว ครูควรจะต้องเลือกใช้หลาย ๆ วิธี เพื่อที่จะได้รูปแบบที่รัดกุมและเหมาะสม ก็จะเกิดผลดีในการสอนซ่อมเสริมด้วย ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างสะดวก

6. การวัดและประเมินผลการเรียนซ่อมเสริม

หลังจากการสอนซ่อมเสริมแล้วสิ่งที่ลืมไม่ได้คือ การประเมินผล ที่ครูจะเลือกใช้ตามความเหมาะสม เช่น การสังเกต ความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน ตรวจผลงานที่มอบหมายให้ทำ และการสอบข้อเขียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจ ความแม่นยำมากน้อยเพียงใด การสอบควรเป็นข้อสอบสั้น ๆ ในเรื่องที่จำเป็นเท่านั้น (สายใจ ทองเนียม,

คานู สายแสงจันทร์ (2524 : 28) ได้กล่าวถึง การประเมินผลการเรียน
ว่าจะต้องประเมินเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ไม่ใช่วัดผลเพื่อการได้ - ตก การประเมินผล
เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนมี 3 ขั้นตอน คือ

1. การวัดผลก่อนเรียน ทุกวิชาผู้สอนจะต้องประเมินผลความรู้พื้นฐานของ
ผู้เรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด ถ้าความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอที่จะเรียนต่อครูต้องปรับความรู้พื้นฐานให้
เพียงพอก่อน โดยการสอนซ่อมเสริม

2. การวัดผลระหว่างเรียน คือ เมื่อมีการเรียนการสอนไปได้ระยะหนึ่งหรือ
บทหนึ่งมีการสอบครึ่งหนึ่ง สอบไปสอบไปเป็นช่วง ๆ แล้วนำผลมาปรับปรุงเป็นระยะ

3. การวัดผลหลังเรียน ซึ่งเป็นการวัดผลรวมเพื่อตัดสินความสามารถ
(ได้ - ตก) โดยพิจารณาว่าผ่านเกณฑ์หรือไม่

แนวคิดในการประเมินผลการเรียนซ่อมเสริมเพื่อให้ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนั้น
พอเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อหาทางช่วยเหลือนักเรียนให้เรียนทันเพื่อน และมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนดีขึ้น หรือได้มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ ตามทฤษฎีทางการศึกษาแล้วนักเรียนสามารถ
เรียนรู้ได้ทันกำหนด และประสบผลสำเร็จตามจุดหมายของบทเรียน ซึ่งครูจะต้องใช้เวลา
ความสนใจ กำลังใจ ตลอดจนการปรับปรุงเทคนิคการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา

7. ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

ครูผู้สอนเป็นผู้ที่จะทำหน้าที่สอนซ่อมเสริมได้ดีและเหมาะสมที่สุด แต่ฝ่ายอื่น ๆ เช่น
ครูแนะแนว หัวหน้าหมวดวิชา และฝ่ายวิชาการก็มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยสนับสนุน ส่งเสริมหรือ
ดำเนินการสอนซ่อมเสริม ดังนั้นบทบาทในการวางแผนและดำเนินการสอนซ่อมเสริมควรจะเป็น
บทบาทร่วมกันระหว่าง

1. ครูผู้สอน
2. หัวหน้าหมวดวิชา
3. ครูแนะแนว
4. ฝ่ายวิชาการ
5. ฝ่ายวัดผล

นอกจากบุคคลดังกล่าวข้างต้นแล้ว บุคคลซึ่งอาจจะมาเป็นผู้ทำการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนได้อีก คือ

1. เพื่อนนักเรียนด้วยกัน
2. นักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่า
3. วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ

8. ลักษณะของนักเรียนที่ควรได้รับการซ่อมเสริม

ลักษณะและสาเหตุของนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมมีผู้กล่าวไว้ดังนี้ พันทิพา อุทัยสุข (2523 : 9) กล่าวว่า สาเหตุของนักเรียนที่เรียนช้า

เนื่องมาจาก

1. ความบกพร่องทางด้านร่างกาย ทั้งที่เป็นตั้งแต่กำเนิดและที่เกิดภายหลัง
2. ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
3. ความบกพร่องทางด้านอารมณ์
4. ความบกพร่องในวิธีการเรียน

สุภากร ราชากรกิจ (2529 : 113 - 114) กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า นักเรียนที่ควรสอนซ่อมเสริมมักจะมีผลการเรียนอยู่อันดับท้าย ๆ อย่างไรก็ดีเราอาจสังเกตและพิจารณาพฤติกรรมของนักเรียนที่ปรากฏดังต่อไปนี้ ประกอบกับผลการเรียนที่ต่ำไปด้วย

1. นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่สามารถรู้สิ่งที่ครูสอนได้ เท่ากับเด็กปกติและไม่สามารถร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
2. นักเรียนมีปัญหาเรื่องขาดเรียนบ่อย ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน
3. แสดงความเบื่อหน่าย ขี้เกียจเรียน หรือทำงานส่งงานช้า
4. ไม่ชอบโรงเรียน มีความรู้สึกไม่ดีต่อเพื่อนและครู
5. มีนิสัยการทำงานไม่เป็นระเบียบ เล่นเล่อก ทำงานลวก ๆ พอให้เสร็จ ไม่รอบคอบ ไม่รู้จักควบคุมตัวเอง

6. มีปัญหาด้านร่างกาย เช่น อวัยวะเกี่ยวกับการออกเสียง สายตา หรือการฟังบกพร่อง

7. มีปัญหาด้านอารมณ์และสังคม ทำให้กังวลใจและขาดสมาธิและเด็กไม่สามารถแก้ปัญหาของตนเอง

8. แอบเล่นในเวลาเรียนหรือชอบก่อความวุ่นในชั้นเรียน

9. ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม ไม่เข้าใจคำถาม และไม่ทราบว่า จะตอบคำถามอย่างไร

10. ทักษะพื้นฐานด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน อ่อนกว่าปกติ

11. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนลดลงอย่างกะทันหันเป็นที่ผิดปกติ โดยเฉพาะนักเรียนที่เคยเรียนดีและมีความสามารถในการเรียนสูง

12. นักเรียนที่ติดภาษาถิ่น หรือมาจากครอบครัวที่เคร่งในความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้

ออกโต, แมคเมเนมี และสมิธ (Otto, McMenemy and Smith. 1973 : 2 - 4) แบ่งนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมออกเป็น 6 ประเภท พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. นักเรียนที่มีสติปัญญาระดับปานกลาง (Underachiever with Average Capacity) นักเรียนเหล่านี้มีระดับสติปัญญาและความสามารถอยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่มีผลการเรียนต่ำกว่าที่ควรเป็น ซึ่งอาจเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ จึงทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน

2. นักเรียนที่เรียนช้า (Slow Learner) นักเรียนประเภทนี้จะมีระดับสติปัญญา (I.Q.) อยู่ระหว่าง 80 - 90 เป็นพวกที่มีความสามารถทางสติปัญญาอยู่ในวงจำกัด ผลการเรียนในชั้นปกติยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ และเรียนไม่ค่อยทันเพื่อน แต่ถ้าให้งานที่อยู่ในระดับความสามารถของเขาก็ทำได้

3. นักเรียนที่ไม่เต็มใจเรียน (Reluctant Learner) นักเรียนประเภทนี้มีความสามารถในการเรียน แต่ไม่ค่อยสนใจเรียนในชั้น เนื่องจากขาดแรงจูงใจในการเรียน จึงทำให้การเรียนไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร ครูจึงมีหน้าที่ที่จะต้องสอนซ่อมเสริมเพื่อให้นักเรียนเหล่านี้เกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

4. นักเรียนที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด (Children with Limited Experiential Background) นักเรียนประเภทนี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยึดมั่นในวัฒนธรรมหรือความเชื่อบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน หรือนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่อยู่ห่างไกล จึงทำให้ขาดประสบการณ์ที่นักเรียนทั่วไปได้รู้จักและเรียนรู้ เพราะขาดโอกาสที่จะแสวงหาประสบการณ์เหล่านั้น ครูจึงต้องสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนเหล่านี้เป็นพิเศษ

5. นักเรียนที่มีข้อจำกัดทางด้านการพัฒนาการทางภาษา (Children with Limited Language Development) เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อมีความบกพร่องทางภาษา จึงทำให้การเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ไม่ประสบผลสำเร็จตามไปด้วย

6. นักเรียนที่ฉลาดหรือมีสติปัญญาสูง แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (Bright Underachiever) เด็กเหล่านี้จะเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียนในชั้นเรียน เพราะไม่ได้รับความสนใจจากครูผู้สอนอย่างเต็มที่ เนื่องจากครูมักคิดว่าเด็กนักเรียนที่ช่วยเหลือตนเองได้อยู่แล้ว จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาเหล่านี้ แล้วนำมาจัดเป็นกลุ่มย่อย หรือเป็นรายบุคคล เพื่อดำเนินการสอนซ่อมเสริมให้ เพราะหากไม่แก้ไขตั้งแต่ในระยะเริ่มแรก ปัญหาต่าง ๆ ก็จะทวีคูณมากขึ้นจนยากแก่การแก้ไขในภายหลัง

9. คุณสมบัติของครูที่สอนซ่อมเสริม

ในกระบวนการเรียนการสอน ครูผู้สอนซ่อมเสริมควรมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก ต่อผลสำเร็จของโครงการสอนซ่อมเสริมที่จัดขึ้นในโรงเรียน ดังนั้นการเลือกครูผู้สอนซ่อมเสริม จึงเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นพิเศษ รวมตลอดไปถึงเทคนิควิธีที่ครูนำมาใช้เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย

มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของครูที่สอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้คือ

ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 77 - 78) ให้ข้อเสนอแนะ

เกี่ยวกับคุณสมบัติของครูผู้สอนซ่อมเสริมไว้ว่า ในทางปฏิบัติผู้ทำการสอนเพื่อซ่อมเสริมส่วนมากที่ทำกันในโรงเรียน ก็คือ ครูประจำชั้น มีโรงเรียนน้อยแห่งที่จะมีผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้านมาประจำ

โดยเฉพาะ ดังนั้นการสอนจะดำเนินไป ได้ดีหรือไม่เพียงไร จึงขึ้นอยู่กับตัวครูเองและผู้บริหารที่จะตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในเรื่องนี้ อย่างน้อยที่สุดก็ควร ได้รับการปฐมนิเทศ ข้อเสนอแนะที่ครูผู้สอนซ่อมเสริมควรจะได้เตรียมพร้อมไว้ก่อน เพื่อจะได้ปรับปรุงตนเองให้เป็นครูที่ดี คือ

1. ครูจะต้องฉลาดและเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน
2. ครูควรมีเจตคติ ความคิดเห็น และอารมณ์ ที่จะช่วยเหลือมากกว่าที่จะยับยั้งการเรียนรู้ของเด็ก
3. ครูควรมีความสามารถตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมของเด็ก เพื่อจะได้หาวิธีจัดเตรียมให้เด็กเกิดมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเหล่านั้น
4. ครูควรมีความสามารถในการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ
5. ครูควรมีความรู้ในด้านการเลือกแหล่งความรู้ที่จะใช้ประโยชน์ในการสอนและข้อมูลที่จะใช้ประโยชน์กับเด็กโดยตรง
6. ครูต้องมีความสามารถในการรวบรวม เรียบเรียง และแปลความข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมา เพื่อประกอบการตัดสินใจ
7. ครูควรจะมีสามารถในการวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการตามสมรรถวิสัยของเขา จนถึงขั้นการเลือกอาชีพ

วริษ บุษสมบัติ (2528 : 29) ให้ข้อคิดเห็นว่า ครูผู้สอนประจำรายวิชานั้น ๆ จะเป็นผู้ทำหน้าที่สอนซ่อมเสริมได้เหมาะสมและดีที่สุด แต่บุคคลที่จะมาช่วยครูสอนซ่อมเสริมอาจจะ เป็นเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนเดียวกันที่เรียนเก่ง หรือนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าก็ได้ และบุคคลที่จะมาช่วยครูสอนเสริมอาจจะ เป็นวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา

เกนส์ และแมคนิโคลาส (Gains and McNicholas. 1979 : 187 - 188) กล่าวว่า ครูผู้สอนซ่อมเสริมต้องได้รับการฝึกอบรมเบื้องต้นเกี่ยวกับความรู้ทักษะพื้นฐาน เช่น การสะกดคำ การคัดลายมือ การอ่านและอื่น ๆ รวมทั้งควรเข้าใจสาเหตุของปัญหาและรู้ว่าเหตุใดนักเรียนจึงตอบสนองสิ่งเหล่านั้นด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ครูสอนซ่อมเสริมจำเป็นต้องมีจินตนาการ รู้จักการยืดหยุ่น เป็นเสมือนตัวแทนของการเปลี่ยนแปลง เพราะการ

เปลี่ยนแปลงทางหลักสูตรจำเป็นต้องใช้ทักษะหลาย ๆ รูปแบบ ดังนั้นครูจึงควรทำตัวเหมือนตัวเร่งปฏิกิริยา

สรุปได้ว่าครูผู้สอนซ่อมเสริมเป็นผู้ที่ช่วยทำให้การสอนซ่อมเสริมประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม ดังนั้นครูผู้สอนซ่อมเสริมจึงต้องเป็นผู้รู้ข้อบกพร่องของนักเรียนและรู้จักใช้จิตวิทยาตลอดจนวิธีการสอนหลาย ๆ รูปแบบ ครูประจำชั้นและครูผู้สอนรายวิชาที่นักเรียนมีปัญหา จะเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะสอนซ่อมเสริมในรายวิชานั้น ๆ

10. สถานที่ในการสอนซ่อมเสริม

ในกระบวนการจัดสอนซ่อมเสริมนั้นสิ่งที่มีผลกระทบต่อการเรียนซ่อมเสริมของนักเรียนด้วยเช่นเดียวกันก็คือ สถานที่ในการสอนซ่อมเสริม เพราะหากสถานที่มีความเหมาะสม สะดวกสบาย บรรยากาศดี ก็ย่อมจะทำให้ผู้เรียนมีสภาพจิตใจและอารมณ์พร้อมที่จะเรียนมากขึ้น

ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 79) กล่าวถึงสถานที่ในการสอนซ่อมเสริมว่า การจัดบริการสอนซ่อมเสริมในแต่ละโรงเรียนย่อมแตกต่างกันไปตามขนาดของโรงเรียน สภาพความพร้อมของครู และปัญหาของโรงเรียน ในกรณีที่มีครูน้อยและไม่มีผู้เชี่ยวชาญโดยตรงในการสอนซ่อมเสริมหรือหน้าที่ส่วนใหญ่ก็มักตกอยู่กับครูประจำชั้น สถานที่ที่มักจะเป็นห้องเรียนตามปกติ หรือ ไม่ก็ห้องพักครู ในโรงเรียนใหญ่ ๆ ที่มีนักเรียนมาก และมีครูผู้เชี่ยวชาญประจำสาขาอยู่ ก็สามารถจัดห้องพิเศษสำหรับโปรแกรมนี้โดยเฉพาะ และในห้องนั้นอาจจะแบ่งเป็นศูนย์บริการในด้านต่าง ๆ โดยมีครูหรือผู้เชี่ยวชาญประจำอยู่

ฉะนั้นสถานที่ในการให้บริการ จึงแตกต่างกันไปตามกำลังทรัพย์ของโรงเรียน อย่างไรก็ตามข้อควรคำนึงถึงก็คือ บรรยากาศในการเรียนการสอนจะต้อง ไม่เครียดจนเกินไป และวิธีการสอนก็ต้องให้เหมาะสมกับลักษณะของปัญหาจริง ๆ

สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 120 - 121) เสนอความคิดเห็นว่า โรงเรียนควรจัดห้องพิเศษสำหรับสอนซ่อมเสริม แยกออกมาจากชั้นเรียนปกติ ครูจะต้องระมัดระวังอย่าให้นักเรียนสะเทือนใจและเกิดปมด้อย ควรเรียกชื่อห้องในทางอ้อมสร้างสรรค์ เช่น ห้องพัฒนาภาษา ห้องพัฒนาภาษา ห้องภาษาบันเทิง หรือห้องศึกษาพัฒนา เป็นต้น

ห้องสอนซ่อมเสริม ควรเป็นห้องต่างหากโดยเฉพาะ มีความสะดวกสบาย ลมพัด ถ่ายเทได้ดี อยู่ห่างจากบริเวณบันไดหรือที่ ๆ มีเสียงรบกวน ขนาดของห้องควรกว้างขวางพอสมควร มีโต๊ะใหญ่หนึ่งเป็นหมู่รอบโต๊ะได้ 5 - 6 คน สัก 2 - 3 โต๊ะ บางเวลาอาจสอนซ่อมเสริมนักเรียนกลุ่มเล็ก แต่บางครั้งอาจสอนกลุ่มใหญ่ตามความเหมาะสม

ในห้องควรมีกระดานชอล์คยาวตลอดผนังด้านหนึ่งของห้อง เพื่อมีที่มากพอที่ครูและนักเรียนจะใช้ในการซ่อมเสริม ข้อความบางอย่างที่ครูหรือนักเรียนเขียนอาจจะต้องคงไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยไม่ต้องลบออก หากมีกระดานชอล์คหรือกระดานขาวใช้เขียนด้วยเมจิกขนาดเล็กเพิ่มเติมอีก เพื่อใช้ในบางครั้งบางโอกาสด้วยก็จะสะดวกยิ่งขึ้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ในห้องควรมีที่นั่งวางหนังสือ เอกสารและอุปกรณ์สำหรับใช้ประจำห้อง โดยไม่ต้องขนย้ายให้ลำบาก มีตู้เก็บแฟ้มประจำตัวของนักเรียนที่มารับการซ่อมเสริม มีข้อทดสอบชนิดต่าง ๆ และแบบฝึกเพื่อสะดวกที่จะนำออกมาใช้ มีนาฬิกาจับเวลา มีเครื่องบันทึกเสียง เครื่องพิมพ์ดีด ดินสอ เมจิก และกระดาษสำหรับเขียน ฯลฯ

แกลโลเวย์ และกูควิน (Galloway and Goodwin. 1979 : 47) ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับห้องเรียนในการสอนซ่อมเสริมว่า ห้องเรียนในการสอนซ่อมเสริมโดยปกติจะเล็กกว่าห้องเรียนอื่น ๆ บางทีมีนักเรียนน้อยกว่า 20 คน

ดังนั้นโรงเรียนจึงควรจัดหาสถานที่เรียนที่เหมาะสม มีบรรยากาศเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ข้อสำคัญคือ ครูผู้สอนต้องผ่อนคลายไม่เครียดกับการเรียนการสอนมากจนเกินไป

11. ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริม

ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการเรียนซ่อมเสริมของนักเรียน ดังที่ ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 77) เสนอแนะไว้ว่า เวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง ถึงแม้ว่าการสอนแต่ละครั้งไม่ควรเกิน 1 ชั่วโมง และไม่ควรน้อยกว่า 15 นาที แต่จะสอนสัปดาห์ละกี่ครั้ง ก็เป็นเครื่องที่ผู้สอนจะวินิจฉัยเอาเองตามลักษณะปัญหาของนักเรียนแต่ละคน

ปกติช่วงเวลาของความสนใจในแต่ละคน และในคนแต่ละวัยย่อมไม่เหมือนกัน เด็กเล็ก ๆ มักมีช่วงความสนใจสั้น ผู้สอนจึงต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรมบ่อย ๆ เด็กที่มาเข้าโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมนั้น ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีความล้มเหลวหรือมีข้อขัดข้องทางการเรียน ความสนใจในการเรียนจึงมักอยู่ในระดับต่ำ ฉะนั้นหากผู้สอนใช้เวลาในแต่ละช่วงนานเกินไป ก็จะเป็นการเสียผลผลิตที่เปล่าประโยชน์ ด้วยเด็กจะเกิดความเบื่อหน่ายที่จะต้องจำเจอยู่กับสิ่ง ซึ่งเป็นจุดอ่อนของตน แต่สำหรับเด็กฉลาดที่ต้องการเวลาพิเศษสำหรับการฝึกฝนด้วยตนเองนั้น เป็นกรณีที่ไม่ว่ายังนี้ เพราะเด็กฉลาดประเภทนี้จะมีช่วงความสนใจในเนื้อหาวิชาแต่ละอย่าง ต่างกันออกไป สำหรับเรื่องที่เข่าพอใจ เขาอาจใช้เวลาคราวละนาน ๆ กว่า 1 ชั่วโมง ก็ยอมทำได้

ในการสอนซ่อมเสริมแก่เด็กแต่ละคนนั้น จำนวนครั้งในการสอนของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว คือครูจะให้บริการการแก้ไขหรือซ่อมเสริมไปจนกว่าจะประเมินผลใหม่ได้ว่า เด็กอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจแล้ว และสามารถเรียนไปตามปกติและหากมีปัญหาใหม่ในโอกาสต่อไป เด็กคนนั้นก็อาจมารับบริการใหม่ได้ทราบเท่าที่กระบวนการเรียนการสอนตามยังคงดำเนินต่อไป

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529 : 27) ให้ข้อคิดเห็นว่า ระยะเวลาในการสอนซ่อมเสริม ควรจัดให้เหมาะสมกับระดับและวัยของผู้เรียน และลักษณะปัญหาของนักเรียนแต่ละคน ในการสอนซ่อมเสริมครูไม่ควรใช้เวลาในการสอนแต่ละครั้งมากหรือน้อยเกินไป ควรขึ้นอยู่กับการวินิจฉัยของครู สำหรับเวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมนั้น ไม่ระบุแน่นอนว่านานเท่าใด จะสอนกี่ครั้ง และครั้งละกี่นาที เพราะนักเรียนมีปัญหาต่าง ๆ กัน

สรุปแล้วระยะเวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมไม่จำกัดแน่นอน แล้วแต่ดุลยพินิจของครูผู้สอนจะพิจารณาตามความจำเป็นของปัญหาในแต่ละกรณี และอาจใช้เวลาช่วงใดก็ได้ เพราะถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 4) จะกำหนดให้ชั่วโมงสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนอย่างน้อย 1 คาบ ต่อสัปดาห์ แล้วก็ตาม แต่ถ้าครูผู้สอนพิจารณาเห็นว่าเวลาไม่เพียงพอกับการเรียนการสอน ก็อาจใช้ชั่วโมงว่างตอนท้ายนอกเวลาเรียน หรือวันหยุดก็ได้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2529 : 28)

12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

ได้นักการศึกษาทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พยายามค้นคว้าวิจัยเพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กันหลายวิธี และได้ส่งผลออกมาในหลายลักษณะ ดังนี้

โกเวน (Gowen. 1982 : 710-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอนซ่อมเสริมที่ใช้เครื่องคำนวณในการทบทวนบ้านวิชาพีชคณิตของนักศึกษาในวิทยาลัย 84 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้เครื่องช่วยคำนวณ แต่ละกลุ่มนี้ยังถูกแบ่งเป็นกลุ่มย่อย คือกลุ่มที่ได้รับการบ้านทุกวัน ได้รับการสอนเป็นกลุ่มเล็กและรายบุคคล ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่ใช้เครื่องช่วยคำนวณ ส่วนการสอนรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก การสอนเป็นรายบุคคล และการสอนซ่อมเสริมแบบเดิมมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

รุจิรุ ภู่อาระ (2523 : 128) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รวมหกวิธี ว่าวิธีใดจะให้ได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด โดยมีความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ต่ำและใช้เวลาในการสอนน้อยที่สุด วิธีการเรียนการสอนทั้งหกวิธีมีดังนี้

- กลุ่มที่ 1 ครูสอนโดยไม่มีการสอนซ่อมเสริมที่เป็นระบบ
- กลุ่มที่ 2 ครูสอนโดยมีการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล
- กลุ่มที่ 3 ครูสอนโดยมีการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่ม
- กลุ่มที่ 4 เรียนเองจากบทเรียนสำเร็จรูปโดยไม่มีการสอนซ่อมเสริมที่เป็นระบบ
- กลุ่มที่ 5 เรียนเองจากบทเรียนสำเร็จรูปโดยมีการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล
- กลุ่มที่ 6 เรียนเองจากบทเรียนสำเร็จรูปโดยมีการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่ม

ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูเป็นผู้สอนและมีการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่เรียนเองจากบทเรียนสำเร็จรูป และมีการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์มีน้อย และใช้เวลาในการเรียนการสอนปานกลาง แต่นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนสำเร็จรูปและเรียนจากครูเป็นผู้ดำเนินการสอนมีผลสัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน

สาร แก่นมณี (2525 : 185) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม 3 วิธี ในทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตศาสตร์ เรื่อง โพลีโนเมียล ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิธีซ่อมเสริมมีดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคลโดยการเพิ่มแบบฝึกหัด
2. การสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล โดยใช้บทเรียนโปรแกรม
3. การสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่มโดยเฉลยข้อสอบย่อยและอธิบายข้อบกพร่อง

ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม ด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งสามวิธี สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนซ่อมเสริม และนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่ม โดยเฉลยแบบทดสอบย่อยอธิบายข้อบกพร่องเป็นการรวม ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าการสอนซ่อมเสริมมีความสำคัญยิ่งสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน เพราะการสอนซ่อมเสริมจะเป็นการช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้และการสอนซ่อมเสริมสามารถทำได้หลายวิธี

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

1. การปฏิสัมพันธ์

1.1 ความหมายของการปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

ธีบท และเกลลีย์ (Thebaut and Kelley. 1959 : 1) อธิบายความหมายของปฏิสัมพันธ์ว่า "ปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมาซึ่งจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของอีกคนหนึ่ง พฤติกรรมที่แสดงออกนี้ อาจเป็นการสื่อสารที่ใช้คำพูดหรือการกระทำได้"

วัตสัน และฮิล (Watson and Hill. 1984 : 88) ได้กล่าวถึงความหมายของปฏิสัมพันธ์ว่า เป็นการกระทำหรือการสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปหรือระหว่างกลุ่มสังคมตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไปโดยการกระทำหรือการสื่อสารนั้น อาจเป็นพฤติกรรมที่ใช้วาจา หรือพฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจาก็ได้

จากคำจำกัดความดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมีความสัมพันธ์กัน และได้แสดงพฤติกรรมที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของกันและกัน พฤติกรรมดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นการสื่อสารระหว่างวาจา หรือการกระทำก็ได้

1.2 บรรยากาศที่เหมาะสมของการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน

บรรยากาศ หมายถึง ภาวะทางอารมณ์ทั่ว ๆ ไป ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างบุคคลในกลุ่มที่มีการพบปะเผชิญหน้ากันอยู่เสมอ ๆ และเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการยอมรับซึ่งกันและกันของสมาชิกภายในกลุ่ม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายและความต้องการของแต่ละคน บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นลักษณะของขวัญหรือกำลังใจ (Classroom Morale) ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกทั่ว ๆ ไป ของครูและนักเรียน ในด้านการเป็นมิตรต่อกัน การร่วมมือกัน และความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ลอเรนซ์ (Lawrenz. 1976) ได้สรุปความหมายและขอบข่ายของบรรยากาศในชั้นเรียนไว้ว่า เป็นสภาพทางจิตและสังคม ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมของครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน อย่างไรก็ตามพฤติกรรมที่ครูแสดงออกในชั้นเรียนนั้น มักจะมีเป้าหมายอยู่ที่ตัวนักเรียนโดยตรง พฤติกรรมของครูกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน จึงเป็นองค์ประกอบที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ในทางปฏิบัติจึงมักจะถือเป็นองค์ประกอบเดียวกัน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองนั้น มีผลงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า เกิดจากอิทธิพลของครูเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น บรรยากาศในชั้นเรียนโดยทั่ว ๆ ไปจึงได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นหลักสำคัญ

บรรยากาศในชั้นเรียน (Classroom climate) เลวิน และคนอื่น ๆ (ซีรวัคส์ นิจนตร. 2528 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Lawin and others. 1959) ได้ทดลองศึกษาโดยสร้างบรรยากาศขึ้นมาสามแบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบอิตาเลียน และแบบปล่อยปละละเลย วิทอลล์ (ซีรวัคส์ นิจนตร. 2528 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Withall. 1951) ได้แบ่งบรรยากาศในชั้นเรียนออกเป็น 2 แบบ คือ แบบที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง และแบบที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง แพลนเคอร์ส (ซีรวัคส์ นิจนตร. 2528 ; อ้างอิงมาจาก

Flanders. 1959) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาของครู แล้วจัดแบ่งออกเป็นอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม (Direct and Indirect Influence) อย่างไรก็ตามรูปแบบต่าง ๆ ของบรรยากาศในชั้นเรียนที่กล่าวมานี้พอจะจัดเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือ บรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยอย่างมากกับบรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยน้อย บรรยากาศแบบแรกเกิดจากการที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างเป็นมิตรให้ความรัก ความอบอุ่น และเป็นกันเองไม่มีการข่มขู่บังคับหรือลงโทษอย่างรุนแรง มีการยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกตามความถนัดและความสนใจของแต่ละคนครูจะไม่ตามใจเด็กหรือเข้มงวดเกินไปแต่จะปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างยุติธรรม และมีเหตุผล ไม่ใช่ใช้อารมณ์เป็นเครื่องตัดสิน ส่วนบรรยากาศประเภทหลัง จะมีลักษณะตรงกันข้าม คือครูยึดตัวเองเป็นหลักมีการข่มขู่บังคับให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยไม่ชี้แจงเหตุผล เมื่อมีความขัดแย้งก็ตัดสินด้วยอารมณ์ หรือกฎเกณฑ์ที่ตนพอใจ ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

จากผลการศึกษาค้นคว้า ทั้งในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นตรงกันว่า บรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยมาก มีผลดีต่อการเรียนรู้บุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยที่ดีของผู้เรียนหลายประการ เลวิน และคนอื่น ๆ พบว่า เด็กในกลุ่มที่มีหัวหน้าแบบประชาธิปไตย จะมีความรับผิดชอบต่องาน ให้ความร่วมมือ และเคารพสิทธิซึ่งกันและกันและเป็นผู้นำที่ดีได้ ส่วนเด็กในกลุ่มที่มีหัวหน้าแบบอัตตาธิปไตยจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมาก ขาดความรับผิดชอบ และไม่รู้จักริเริ่ม สโลว์ และคอร์ซี่ (ซีรวิคส์ นิจเนตร. 2528 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Stiles and Dorsey. 1950) พบว่า เมื่อครูสร้างบรรยากาศแบบประชาธิปไตยขึ้นในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กทั้งในด้านความสามารถ ความสนใจ และทัศนคติ เด็กจะสนใจการเรียนมาก ต้องการความรู้มากกว่าคะแนนเด็กในกลุ่มจะมีความเป็นกันเองเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นและให้ความร่วมมือกับหมู่คณะเป็นอย่างดี

วิทฮอลล์ และเลวิส (Withall and Lewis. 1971 : 42 - 43)

ได้ทดลองให้นักเรียน เรียนเนื้อหาเดียวกัน แต่สร้างบรรยากาศให้ต่างกัน พบว่า เด็กในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตย ครูสนใจนักเรียนเป็นอันดับแรก เน้นให้เด็กได้แสดงบทบาทต่าง ๆ และลงมือ

แก้ปัญหาคด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลน้อย สามารถแก้ปัญหาคได้และมีบูรณาการทาง
อารมณ์ ส่วนนักเรียนในชั้นเรียนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง จะทำอะไรไม่ค่อยถนัด มีความวิตกกังวล
สูง เนื่องจากครูชอบออกคำสั่ง และคอยบงการให้นักเรียนทำตามอยู่เสมอก้าวร้าวและเป็น
ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน รวมทั้งมีความสับสนทางอารมณ์ด้วย

คันคิน และบิคเคิล (ชีรวัดน์ นิจนตร. 2528 ; อ้างอิงมาจาก
Dunkin and Biddle. 1974 : 44) ได้ให้ความหมายของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นใน
การเรียนการสอนว่า เป็นบรรยากาศของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของครู และพฤติกรรม
ของนักเรียนในชั้นเรียน โดยมีการตอบสนองซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วิทฮอลล์ (ชีรวัดน์
นิจนตร. 2528 ; อ้างอิงมาจาก Withall. 1949 : 347) ที่กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ใน
การเรียนการสอน คือบรรยากาศของการแสดงพฤติกรรมร่วมกัน ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน
ธำรงค์ศักดิ์ หนึ่งจักร (2523 : 18 - 22) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในการเรียน
การสอนไว้ดังนี้

1. ครูสร้างบรรยากาศให้นักเรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้ เพื่อให้
นักเรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
2. ถ้าครูจัดให้มีการแข่งขัน ควรตั้งรางวัลไว้ เพื่อกระตุ้นนักเรียนให้มีความ
กระตือรือร้นยิ่งขึ้น
3. ครูควรยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี
ในการเรียน

การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การยอมรับฟังความคิดเห็นของ
นักเรียน การจัดบทเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องและตอบสนองความต้องการ
และความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จากผลการวิจัยพบว่า
ครูที่ใช้วิธีสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีส่วนช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีและความรู้สึกอบอุ่น
ปลอดภัยให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีความวิตกกังวลน้อยลงและสามารถทุ่มเทความสนใจแก่บทเรียน
ได้เต็มที่ พร้อมกันนี้ได้อ้างถึงคำกล่าวของ การ์ทเนอร์ และคนอื่น ๆ (ละออง จันทร์เจริญ.
2526 : 102 ; อ้างอิงมาจาก Gartner and others. 1974) ที่กล่าวว่า "นักเรียน

เกิดการเรียนรู้จากผู้อื่น และจะเรียนรู้มากยิ่งขึ้นด้วยการสอนผู้อื่น" ข้อเสนอนี้ตรงกับความคิดเห็นของ อุกัฏ เพชรช่วย (2528 : 23 - 26) ซึ่งเสนอความเห็นไว้ว่า เนื่องจากปัจจุบันผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด ถ้าผู้เรียนไม่บรรลุจุดประสงค์ ผู้สอนก็ต้องสอนซ่อมเสริมในจุดประสงค์นั้น ๆ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วครูอาจไม่สามารถปฏิบัติดังกล่าวได้ทั่วถึงวิธีที่จะช่วยแก้ปัญหาแก้ก็คือ การให้นักเรียนสอนกันเอง บารุง กลัดเจริญ และจวีรรณ กิณางศ์ (2527 : 259 - 260) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ว่า จะมีแนวโน้มให้นักเรียนทำงานเป็นรูปโครงการหรือกิจกรรมทั้งที่เป็นกลุ่มเล็ก ๆ และรายบุคคล ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำหรือผู้เชี่ยวชาญ มีการจัดกิจกรรมที่นักเรียนต้องเคลื่อนไหว ไปมาอยู่เสมอ โอกาสที่จะนั่งอยู่ที่โต๊ะเรียนมีน้อย ชาอุชัย อาจีนสมาจาร (2528 : 13 - 14) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขอบข่ายของทักษะของครูที่มีสัมพันธ์กับการเรียนรู้ พอสรุปได้ดังนี้

1. มีความกระตือรือร้น ทั่วบรรยากาศของห้องเรียนให้สนุกสนาน
2. เน้นในเรื่องงาน (Task Oreintation) เพื่อให้นักเรียนทำอย่างแข็งขัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน มีความยุติธรรมและเปิดเผย
4. ใช้คำถามที่น่าสนใจ ใช้คำถามในระดับสูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนคิดและมีความตื่นตัวในการเรียน

ลิทเทิลจอห์น (Littlejohn. 1983 : 595) กล่าวว่า การเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างเต็มทีนั้น วิธีหนึ่งคือให้ผู้เรียนได้มีส่วนควบคุมในสิ่งที่เขาจะเรียนด้วยการให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นในการจัดการรายวิชาโดยครูเป็นผู้แนะนำการเรียนและเป็นแหล่งความรู้เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจหรือมีข้อผิดพลาด วิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจมากขึ้น มีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้น และมีการเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น

จากแนวคิดเหล่านี้ จะเห็นว่าการเรียนการสอนในปัจจุบัน เน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญกล่าวคือ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น ปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม ที่ควรจะเกิดขึ้นในห้องเรียน

ก็คือ นักเรียนมีพฤติกรรมมากกว่าครู ครูจะมีบทบาทในการพูด ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายหรือการออกคำสั่งน้อยลง แต่ใช้คำพูดที่เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี เช่น พูดเสริมกำลังใจ ตั้งคำถามที่น่าสนใจให้มากขึ้น นักเรียนจะมีบทบาทสำคัญในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีครูเป็นผู้สังเกตการณ์หรือให้ความช่วยเหลือผู้เรียนเมื่อจำเป็น

1.3 ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะกับการเรียนการสอน

ในการพัฒนาหลักสูตรนั้น การสอนคือหัวใจของหลักสูตร หลักสูตรจะไม่สามารถถือผล ถ้าปราศจากการสอนของครู ดังนั้น ครูจึงเป็นตัวจักรสำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรไปใช้ พรเพ็ญ สุวรรณเดชา (2532 - 2533 : 13 - 15) และอัปสร มีสิงห์ (2534 : 12) เพราะการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ มีคุณสมบัติและเจตคติตามที่หลักสูตรมุ่งหวังไว้ และครูยังเป็นผู้ที่ปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง ดังนั้น ครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ องค์ประกอบทั้งสามประการนี้ จะต้องดำเนินไปพร้อม ๆ กัน และเนื่องจากการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้น องค์ประกอบในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและบรรยากาศในชั้นเรียน จะเป็นเครื่องบ่งถึงเงื่อนไขหรือสถานการณ์ว่านักเรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวต่อการเรียนรู้หรือไม่ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2521 : 37) ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนนั้น พบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนส่วนใหญ่ คือ พฤติกรรมทางวาทะ ซึ่ง บัคค์ (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา, 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Budd. n.d. : 104) ได้ให้ความเห็นว่า ประมาณร้อยละ 60 ของเวลาในชั้นเรียนเป็นเวลาของพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนทั้งสิ้น และพฤติกรรมทางวาทะ เป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้อย่างมีความเชื่อมั่นสูง (Reliability) กว่าพฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาทางวาทะหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ได้แก่ การบรรยายของครู การพูดของนักเรียน การถามและอื่น ๆ ที่เป็นการพูดจาร่วมกันในชั้นเรียน

ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนมาก เพราะกระบวนการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียน มีการโต้ตอบกันด้วยวาจาในลักษณะต่าง ๆ ตลอดเวลา ลักษณะความสัมพันธ์ทางวาจาซึ่งกันและกัน เป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ได้ (Flanders. 1970 : 3) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการศึกษาของประเทศที่มีความก้าวหน้าทางการศึกษา เช่น อังกฤษ อเมริกา ได้ให้ความสนใจในเรื่องปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูกับนักเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เพราะว่า

1. การแสดงออกด้วยวาจาอันดีของครูกับนักเรียน จะช่วยให้ครูกับนักเรียนมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี
2. ช่วยให้การเรียนได้ผลดี มีการสื่อความหมายที่ถูกต้อง เข้าใจกัน
3. นักเรียนรู้สึกสบายใจ ในการที่จะรับวิชาการหรือความเข้าใจบทเรียน
- กล้าแสดงออกซึ่งความคิดเห็นโดยไม่หวาดกลัวครู
4. ช่วยให้นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวครูและมีเหตุผล

นักการศึกษาท่านหนึ่งคือ เบรดฟอร์ด (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bradford. 1960 : 16) ได้ให้การสนับสนุนว่า ความสัมพันธ์ทางวาระหว่างครูกับนักเรียนย่อมมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน การแสดงออกทางวาจาซึ่งกันและกันในทางที่ดีจะช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ และนอกเหนือจากนี้นักจิตวิทยา คือ สกินเนอร์ (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1957 : 203) ก็ได้ให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมทางวาจา โดยเห็นว่า ปฏิสัมพันธ์ทางวาระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนเกิดเจตคติ ความสนใจ คำนึง รวมถึงผลการเรียนรู้ที่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้

ประเภทของพฤติกรรมทางวาจา (Verbal behavior)

แฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) ได้จำแนกพฤติกรรมทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียน ออกเป็น 10 ประเภท ดังนี้

อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Influence)

1. การยอมรับความรู้สึกของนักเรียน (Accepts Feeling) การยอมรับความรู้สึกของนักเรียนและแสดงออกทางวาจาในลักษณะที่เห็นอกเห็นใจ อาจจะเป็นความรู้สึกที่เราเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม

2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ (Praises or Encourages) การชมเชยหรือสนับสนุนการกระทำ (Action) หรือพฤติกรรม (Behavior) ของนักเรียน เช่น กล่าวคำว่า "ดีมาก" หรือ "พูดต่อไปซิ" หรือการพูดตลกหรือให้กำลังใจ

3. การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ (Accepts or Uses Ideas of Students) การยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน การนำข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ในการสอนพร้อมทั้งการนำความคิดเห็นของนักเรียนมาพูดซ้ำ ให้นักเรียนทั้งชั้นได้ทราบ และอธิบายสิ่งที่นักเรียนได้พูด ทำให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ครูต้องไม่สอดแทรกความคิดเห็นของตนเองลงไป

4. การตั้งคำถาม (Ask Questions) การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอาจปฏิบัติได้ โดยเรียกชื่อนักเรียนให้ตอบ

อิทธิพลทางตรง (Direct Influence)

5. การบรรยาย (Lecturing) การบรรยายด้วยการให้ข้อมูลที่แท้จริง (Facts) หรือความคิดเห็นต่าง ๆ (Opinions) เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาหรือวิธีการต่าง ๆ การแสดงความคิดเห็นของครู การกล่าวถึงคำถามโดยไม่มุ่งหมายจะให้ตอบ แต่ให้จับใจคนฟัง (Rhetorical Questions)

6. การชี้แนวทาง (Giving Direction) การชี้แนวทาง (Directions) การออกคำสั่ง (Commands) หรือคำสั่ง ที่มุ่งหมายให้นักเรียนปฏิบัติตาม (Comply)

7. การวิจารณ์หรือการใช้อำนาจครู (Criticizing or Justifying Authority) เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงอำนาจหน้าที่ของครูในการเรียนการสอน เช่น การวิจารณ์คำพูด การดุนักเรียน การให้นักเรียนออกจากห้อง หรือคำพูดเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปตามที่ครูต้องการ

นักเรียนพูด (Student Talk)

8. นักเรียนพูด - ตอบคำถามของครู (Student Talk - Response)

นักเรียนพูดโดยการตอบคำถามของครู หรือนักเรียนพูดโดยครูเป็นผู้ริเริ่ม (Initiates) หรือชักชวน (Solicits) ให้นักเรียนต้องพูด

9. นักเรียนพูด - ริเริ่ม (Student Talk - Initiation) นักเรียนเป็นผู้ริเริ่มในการพูดเอง เช่น การถามครู หรือการแสดงความคิดเห็น

10. การเงียบหรือ (ความคิด) วุ่นวายสับสน (Silence of Confusion)
การหยุดระหว่างพูด หยุดคิด (Pauses) ซึ่งช่วงเวลาแห่งความเงียบหรือช่วงเวลาของความคิดที่วุ่นวายสับสนนี้ ผู้สังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนไม่สามารถแยกพฤติกรรมนั้นว่าเป็นพฤติกรรมประเภทใด

อาจกล่าวได้ว่า การสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาที่ครูใช้พฤติกรรมทางวาจา โดยใช้อิทธิพลทางอ้อม ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอนโดยตรง ดังนั้น หากครูได้สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีส่วนในการเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนในทางที่ดีแล้ว จะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือผลสัมฤทธิ์ที่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้ และการจัดสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันนี้ก็ได้นำสิ่งที่จะทำให้ให้นักเรียนกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แสดงความคิดเห็นอย่างถูกต้อง มีความกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาและปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ การให้ความสำคัญต่อปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียน จึงเป็นแนวทางการจัดสภาพการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมกับสภาพการศึกษาในยุคปัจจุบันมากที่สุดแนวทางหนึ่ง (ธรรมศักดิ์ มีอิสระ. 2526)

2. กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

ความหมายของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

หมายถึง แนวทางที่ผู้ใหญ่ช่วยเหลือ หรือเพิ่มความสามารถของเด็กเล็ก ๆ

ให้พยายามใช้ภาษาได้ในระดับที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (Boyle and Perego. 1990 ; citing Bruner. 1978 ; Cazden. 1980) การเสริมต่อการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์

ที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ การสนทนาระหว่างแม่กับลูก เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่แม่มีส่วนเพิ่มความ สามารถด้านการใช้ภาษาของลูกได้โดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งเป็นลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ เกิดขึ้นได้ โดยทั่ว ๆ ไป เช่น ลูกพูดว่า "แม่! นก" แม่ตอบว่า "จะ! นกอยู่บนรั้วใช้ไหม" คำตอบของแม่มีส่วนที่ช่วยให้ลูกได้มีโอกาสใช้ภาษาเพิ่มออกไปอีก คือการตอบคำถามของแม่นั่นเอง จึงกล่าวได้ว่า แม่กำลังใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เป็นไป โดยธรรมชาติ ที่ให้รูปแบบทางด้านภาษาแก่เด็ก (Boyle and Peregoy. 1990)

นอกจากกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะสามารถให้รูปแบบทางด้านภาษาเพื่อที่เด็กจะ ได้นำไปใช้สนทนาแล้ว การอ่านหนังสือที่เป็นเรื่องราวก็เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ที่เด็กจะได้ ทั้งรูปแบบภาษาและรูปแบบของการดำเนินเรื่องราว โดยที่ พ่อ แม่ หรือครู จะได้ช่วยกันสรุปรูปแบบเหล่านั้นมาเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจแก่เด็ก เมื่อต้องอ่านเรื่องอื่น ๆ สำหรับสิ่งสำคัญในการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ก็คือ ต้องเป็นการปฏิสัมพันธ์ในเชิงสังคมที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสาร และพูดจากันอย่างมีระบบ ซึ่งในการอ่านเรื่องราวให้เด็กฟังนั้น ผู้อ่านจะต้องช่วยเหลือให้เด็กพัฒนาด้านภาษาในระดับที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางภาษาให้เกิดขึ้น (Boyle and Peregoy. 1990 ; citing Vygotsky. 1962)

บรูเนอร์ (Bruner. 1978) ได้กล่าวว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้เองในสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กัน โดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลือเพราะเป็นกลวิธีที่ช่วยสร้างแนวทางเพื่อสนับสนุนให้เด็กประสบความสำเร็จในการพยายามที่จะใช้ภาษา โดยได้แนวทางมาจากการที่แม่และลูกปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างมีระบบและเป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าในการใช้ภาษาของลูกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่ง คลาร์ค (Lehr. 1985 : 667 ; citing Clark. 1976) ได้พบว่าผู้อ่านรุ่นเยาว์กลุ่มหนึ่งมีลักษณะเด่นในด้านความคล่องแคล่วในการอ่าน ปรากฏว่า ผู้อ่านเหล่านี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ซึ่งมักจะใช้เวลาว่างอ่านหนังสือให้พวกเขาฟัง และยังมีคำถามและการตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอีกด้วย และได้พบความแตกต่างอีกว่า เด็กที่พัฒนาการอ่านได้เร็ว มีอัตราส่วนของการปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่สูงกว่าเด็กที่ไม่ค่อยได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาด้าน

ภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับปริมาณคำพูดของผู้ใหญ่ใช้กับเด็ก และการที่แม่และลูกสนทนากันทำกิจกรรมร่วมกันมาก ๆ จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางเชาว์ปัญหามากกว่าเด็กที่อยู่ด้วยตนเอง หรือเด็กที่ดูแลโทรทัศน์ ความรู้ในเรื่องกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะทำให้เข้าใจถึงบทบาทของผู้ใหญ่ในการที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถเป็นแนวทางให้ครูถ่ายทอดเข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนได้ (Lehr. 1985 ; citing Wells. 1981 ; Menamee. 1982 ; Chall and Snaw. 1982 ; Applebee and Langer. 1983)

เนื่องจากสถานการณ์ของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ระหว่างแม่กับลูกสามารถเกิดขึ้น หรือสร้างให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ โดยการเลียนแบบหรือสร้างสถานการณ์ที่พ่อแม่ช่วยให้ลูกได้โต้ตอบคำพูดออกมาได้โดยไม่รู้ตัว หรือการแนะนำวิธีการกระทำบางสิ่งบางอย่าง รวมทั้งการเล่นเก๋กับลูกอันเป็นกลวิธีที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของลูก (Beed and others. 1991 : 649 ; citing Ninic and Bruner. 1978 ; Wood, Burner and Ross. 1976) นอกจากนี้การสร้างสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น ให้การยอมรับต่อความคิดของเด็กก็เป็นกลวิธีเสริมการเรียนรู้ลักษณะเช่นกันและอีกกรณีหนึ่งก็คือ การที่คอยกระตุ้นให้เด็กมีการตอบสนองที่ละเอียดถี่ถ้วน เพื่อช่วยเพิ่มสมรรถภาพในการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ลงได้และในที่สุดเด็ก ๆ จะสามารถทำได้เองโดยอิสระ (Beed and others. 1991 : 649) โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าสถานการณ์เหล่านี้ครูสามารถสร้างให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ (Kreeft. 1984 : 480 ; Searle. 1984 : 481)

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น เป็นการที่ครูช่วยให้นักเรียนได้สื่อในสิ่งที่เขาคิด หรือต้องการที่จะสื่อออกมา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่านหรือการเขียน ครูอาจใช้ภาษาเป็นสิ่งที่กระตุ้นก็ได้ ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็โดยผู้สอนและผู้เรียนต้องสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อกัน อย่างไรก็ตาม กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ไม่ใช่การทำให้ผู้เรียนพูดซ้ำ ๆ แต่เป็นการที่ครูจะช่วยเสริมเมื่อนักเรียนติดขัด และจะให้แนวทางเมื่อนักเรียนไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร กล่าวคือ ผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทางภาษา จนกระทั่งนักเรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อออกมาได้ ดังตัวอย่าง การใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

- นักเรียน : ยังมีกระต่ายสองตัวอยู่ด้วยกันในป่า
- ครู : แล้วอย่างไรต่อไป เกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากระต่ายสองตัวนี้
(ครูใช้คำถามกระตุ้นเข้าสู่เรื่อง)
- นักเรียน : วันหนึ่ง หมาป่าเดินทางผ่านมาพบกระต่ายสองตัวเข้า
- ครู : แล้วไงต่อ เกิดอะไรขึ้น (ครูใช้คำถามกระตุ้นต่อ)
- นักเรียน : เจียบไม่พูด
- ครู : กระต่ายสองตัวนั้น.... (ครูเสริมต่อคำพูดให้)
- นักเรียน : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึกตกใจมาก (นักเรียนพูดต่อ)
- ครู : จิงรีบ.....
- นักเรียน : จิงรีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ฯลฯ

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534)

ตัวอย่างที่ 2

- นักเรียนอ่านพร้อมกัน - ฝีเลื้อยบินไปในดอกไม้ (ประโยคที่นักเรียนเขียน)
- ครู : ฝีเลื้อยบินอย่างไรทำให้ดูขี้เกะ
- นักเรียน : บินไปไม่ได้คะในดอกไม้ บินอย่างนี้ต่างหาก
(ทำให้ดูประกอบ)
- ครู : แสดงว่าไม่ได้บินไปใน แต่บินวน หรือบินรอบ ๆ
- นักเรียน : บินไปรอบ ๆ ดอกไม้
- ครู : ได้คะ จังแกไขประโยคใหม่ว่า
(อ่านพร้อม ๆ กัน ครูและนักเรียน) ฝีเลื้อยบินไปรอบ ๆ ดอกไม้คะ

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534)

บทบาทของครูในการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

เนื่องจากการที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาสื่อความคิดออกมาได้นั้น มีความสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน โดยครูจะต้องใช้กลวิธีเสริมต่อเนื่องโดยตลอด ครูจึงต้องมีบทบาทดังนี้ (Christie. 1990)

1. ครูต้องมีส่วนร่วม และความภูมิใจในการเรียนรู้ ครูจะต้องวางแผนและเตรียมการในการจัดกิจกรรม
2. ครูต้องเตรียมการใช้ภาษาพูดกับนักเรียน เพื่อที่จะต้องตอบสนองและส่งเสริมในกรณีที่เด็กไม่อาจตอบสนองการพูด หรือการถามของครูได้ทันที
3. ครูต้องคอยช่วยเหลือในการสร้างถ้อยคำของนักเรียน ครูต้องทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการพูด และต้องร่วมมือช่วยเหลือในการสร้างถ้อยคำ และผูกประโยคร่วมกับเด็ก ๆ
4. ในการใช้คำถามของครู ต้องใช้อย่างมีระบบ คือ เริ่มจากง่ายไปสู่ยากเพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาด้านภาษาได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอนทีละเล็กทีละน้อย

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

บรูเนอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bruner. 1960)

ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ว่า เป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังในการทำให้เกิดการใช้ข้อความต่อเนื่องขึ้นในชั้นเรียนได้ ซึ่งจะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ได้โดยตลอดกระบวนการเรียนการสอน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับการปฏิสัมพันธ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติระหว่างแม่กับลูก ที่แสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างว่าการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้โดยจัดกิจกรรมทางสังคมให้เด็กร่วมกิจกรรม

จะเห็นได้ว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีประโยชน์มาก ซึ่งพอสรุปได้ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533)

1. ผู้เรียนจะมีความรู้ลึกว่าเรื่องเรียนไม่ใช่ของยาก และสามารถประสบความสำเร็จได้
2. เป็นการสร้างกำลังใจให้กับผู้เรียน เมื่อประสบผลสำเร็จขึ้นเรื่อย ๆ

3. เพิ่มความสนใจ และความกระตือรือร้นในการจัดการเรียนการสอนของครู
4. ครูสามารถรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแต่ละคน และสามารถแก้ไขได้ตรงจุด
5. ลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน เพิ่มความเป็นกันเองมากขึ้น
6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ ในการที่จะทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ ยังเกิดความ

สามัคคีและมีบรรยากาศเป็นประชาธิปไตย

โดยสรุป กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกลวิธีที่ครูช่วยเหลือให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน ในการศึกษา ค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน ด้วยการใช้คำพูด 5 ประเภท คือ การพูด เพื่อให้รูปแบบทางภาษา การพูด เพื่อเสริมความหรือต่อความ การพูดให้แนวทางหรือชี้แนะ การพูดเมื่อให้ปฏิบัติและการพูด เพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลของการปฏิบัติ มาให้ครูใช้เป็นแนวทางในการพูด กระตุ้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

3. การสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน (Reciprocal Teaching)

การสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน (Reciprocal Teaching) หมายถึง การสอนอ่านที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่าน ด้วยการให้นักเรียนใช้ความสามารถในการเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้า (Prediction) การทำความเข้าใจ กระจ่างกับข้อสงสัย (Clarification) การตั้งคำถาม (Question) และการสรุป (Summarization) ตามลำดับ ไปทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่าน ครูจะต้องใช้สื่อที่สำคัญ คือ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ไปกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความสามารถดังกล่าว (Brown and Palinscar. 1984)

ทั้งนี้เนื่องจากว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการใช้สื่อทางภาษาในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางสติปัญญา โดยที่นักเรียนจะได้รับการช่วยเหลือให้ค่อย ๆ เพิ่มความสามารถทางปัญญาระดับที่ละเล็ก

ที่ละน้อย ในลักษณะของการให้รูปแบบทางภาษา การชี้แนะให้แนวทาง การเสริมความ ต่อความ รวมทั้งการพูดเพื่อให้กำลังใจต่าง ๆ โดยการกระทำเหล่านี้ เป็นการให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองในการโต้ตอบ หรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการสื่อออกมา (Bruner. 1960 ; Vygotsky. 1978)

กล่าวโดยสรุปแล้ว การสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน จะเป็นการสอนที่ให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้ความสามารถในการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย การตั้งคำถาม และการสรุป ไปใช้ในการทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน โดยการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ของครู เป็นสื่อในการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความสามารถดังกล่าว

4. ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนอ่าน เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน

การสอนการอ่าน เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งพาลินสการ์ และบราวน์ (Palinscar and Brown. 1984) ได้กล่าวว่า เป็นการสอนอ่านที่ออกแบบมาเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของเด็กที่มีความสามารถในการอ่านค่อนข้างอ่อน เป็นการสอนที่ฝึกการใช้ความสามารถ 4 ประการ คือ การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Prediction) การทำความเข้าใจกับข้อสงสัยต่าง ๆ (Clarification) การตั้งคำถาม (Question) และการสรุป (Summarization) เพื่อให้ผู้อ่านใช้ความสามารถทั้ง 4 เป็นทักษะในการทำความเข้าใจและเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความเข้าใจในขณะที่อ่านด้วย (Lysynchuk and others. 1990 : citing ; August, Flavell and Cliff. 1984 ; Bereiter and Bird. 1985 ; Meyer, Brandt and Bluth. 1980) การใช้ความสามารถเหล่านี้ จะทำให้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น กล่าวคือ การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความรู้เดิม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการคาดเดา ซึ่งจะทำให้เข้าใจและจดจำเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Anderson. 1984) สำหรับการทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ยังไม่เข้าใจนั้นจะส่งเสริมให้ผู้อ่านรู้ว่าตนเองมีความเข้าใจ

เนื้อเรื่องเพียงใด และถ้ายังเข้าใจเนื้อเรื่องไม่กระจ่างพอ ก็ต้องย้อนกลับไปอ่านใหม่ (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Baker. 1985) ส่วนการตั้งคำถามทั่ว ๆ ไป จะส่งเสริมให้ผู้่านสามารถประมวลเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Davey and McBride. 1983) และยุทธวิธีสุดท้าย คือ การสรุป จะส่งเสริมให้ผู้่านวิเคราะห์ และดึงใจความสำคัญออกมาได้ (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Brown and Day. 1983) และการที่จะสรุปความได้นั้น ผู้่านจะต้องมีความเข้าใจและจำเนื้อเรื่องได้ มิฉะนั้นจะไม่สามารถสรุปได้ (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Rinehart, Stahl and Erickson. 1986)

ในการสอนอ่านโดยใช้การสอนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียน ก็เพื่อให้นักเรียนใช้ความสามารถทั้ง 4 มาทำความเข้าใจในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสื่อสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนสามารถยุทธวิธีเหล่านี้มาใช้ได้ก็คือ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Manzo. 1969 ; Wood, Bruner and Ross. 1976) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของไวทสกี (Vygotsky. 1978) ที่กล่าวว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะช่วยพัฒนาสติปัญญาให้เพิ่มขึ้น โดยการที่ครูหรือผู้เชี่ยวชาญ (เช่น พ่อ แม่) ได้เตรียมการช่วยเหลือให้นักเรียนหรือผู้ที่เริ่มฝึกหัด เพิ่มปริมาณความสามารถทางปัญญาขึ้นทีละเล็กละน้อย เช่น การช่วยเหลือ ในลักษณะของการให้รูปแบบทางภาษา การชี้แนะให้แนวทาง การเสริมคำพูด หรือการต่อถ้อยคำให้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เด็กได้ตอบสนองหรือได้ตอบในสิ่งที่เขาต้องการสื่อออกมา

กิจกรรมที่จะสนับสนุนให้ผู้่านมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นนั้น ครูหรือผู้เชี่ยวชาญ จะต้องใช้สื่อเพื่อเป็นตัวกลางในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียน สื่อนั้นก็คือ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ สามารถช่วยนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านที่อ่อนได้ เพราะในขณะที่ใช้การสอนอ่านเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนนั้น ครูจะต้องทำหน้าที่ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นได้ตอบออกมาโดยครูต้องให้รูปแบบทางภาษา ให้การอธิบาย และการให้ข้อมูลย้อนกลับตอบสนองนักเรียน เพื่อช่วยเหลือตามระดับความต้องการของนักเรียนอยู่ตลอดเวลา (Lysynchuk and others. 1990 ; citing Palinscar and Brown. 1984)

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกลวิธีในการสอนของครูซึ่งจะเป็นตัวเชื่อมประสานให้เกิดการตอบสนองระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการใช้บทสนทนาเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความสามารถทั้ง 4 มาใช้ในการอ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เริ่มหัดอ่านสามารถแก้ปัญหา และประสบความสำเร็จในการอ่านได้เป็นอย่างดี และนอกจากนี้ ยังเป็นการเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมในการเรียนรู้ อันเป็นการเตรียมให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถต่าง ๆ ในขณะที่อ่าน โดยครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือช่วยนักเรียน เพื่อให้การอ่านของนักเรียนง่ายขึ้น และสิ่งสำคัญของการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ก็คือ การปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ (Palinscar. 1986 ; citing Bruner and Ross. 1976 ; Gillmore and Tharp. 1983)

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท

(Scaffolding Level)

เป็นกลวิธีที่ บีดและคนอื่น ๆ (Beed and others. 1991) ได้นำมาเป็นแนวทางในการพูด เพื่อกระตุ้นให้เด็กใช้ยุทธวิธี SWAT (Strategic Word Attack Technique) อันเป็นยุทธวิธีที่ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. Read to the end of the sentence.
2. Reread and look at the pictures.
3. Ask yourself, What word that starts with this letter

would make sense in this sentence.?

4. Look at the parts of the word and blend them together.
5. Read on or ask for help.

ซึ่งยุทธวิธี SWAT ดังกล่าว จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถหาคำศัพท์ที่ให้ความหมายสำคัญ (Make Sense) ของประโยคได้ แต่สำหรับผู้ที่เริ่มฝึกหัดอ่าน บีดจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท เพื่อเป็นแนวทางในการพูดกระตุ้นให้ผู้อ่านเลือกใช้ยุทธวิธี SWAT มาช่วยทำความเข้าใจกับบทอ่าน ซึ่งกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ประเภท มีดังนี้

ระดับที่ 1 เป็นการพูดของครู เพื่อให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน โดยการยกตัวอย่าง การใช้ยฺทวิธีต่าง ๆ ในการอ่าน

ระดับที่ 2 เป็นการพูดของครู เพื่อต้องการที่จะต่อความ เสริมความในสิ่งที่นักเรียนพยายามจะพูด แต่ยังติดขัด

ระดับที่ 3 เป็นการพูดของครู เพื่อเป็นการเริ่มต้น หรือให้แนวทาง เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตอบสนองได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยข้อมูลที่อ่านมาแล้ว

ระดับที่ 4 เป็นการพูดของครู เพื่อให้นักเรียนใช้ยฺทวิธีใดวิธีหนึ่งในขณะที่อ่าน เพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่าน

ระดับที่ 5 เป็นการพูดของครู เพื่อให้นักเรียนนำยฺทวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการอ่านเอง โดยครูจะไม่เสนอแนะว่าให้ใช้ยฺทวิธีใด แต่นักเรียนจะเป็นผู้เลือกยฺทวิธีต่าง ๆ เพื่อมาทำความเข้าใจกับบทอ่านเอาเอง

หมายเหตุ การใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในระดับต่าง ๆ นี้ ครูจะใช้ระดับใดก่อน หลังหรือใช้สลับกันไปมาก็ได้ ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักเรียนในขณะนั้นว่าเป็นอย่างไร สำหรับระดับที่ 1 - 3 ครูต้องช่วยเหลือมาก ส่วนในระดับที่ 4 - 5 ครูช่วยเหลือน้อยลง

5. การสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

เป็นการสอนอ่านที่ใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน (Reciprocal Teaching) ของ บราวน์ และพาลินสการ์ (Brown and Palinscar. 1984) ที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่าน ด้วยการใช้ความสามารถในการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Predicting) การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย (Clarifying) การตั้งคำถาม (Questioning) และการสรุป (Summarizing) โดยการที่ครูใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท ที่ประยุกต์มาจากการใช้คำพูดของ บีด (Beed. 1991) และการพูดเพื่อใช้อิทธิพลทางอ้อมของ แฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) เป็นสื่อสำคัญในการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความสามารถดังกล่าว ซึ่งลักษณะการพูดมีดังนี้

ประเภทที่ 1 พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา ใช้เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิด นักเรียนใช้ภาษาแม่ นักเรียนสงสัย ชักถาม โดยการที่ครูพูดยกตัวอย่าง ให้การอธิบายให้นักเรียน พูด ข้า ย้า ทวน คำหรือข้อความตามครู ตัวอย่าง

S : "เสือคาบ"

T : "The leopard" repeat after me the leopard.

S : the leopard

ประเภทที่ 2 พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความของนักเรียน ใช้เมื่อนักเรียนพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่พูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่จะเสริมสมบูรณ์ ในการนี้ ครูจะต้องต่อเติม หรือเสริมให้นักเรียนพูดต่อไป ตัวอย่าง

S : There

T : was a

S : leopard

T : in the for

S : forest

ประเภทที่ 3 พูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ อันจะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ตอบ ออกมาได้ ใช้เมื่อนักเรียนนิ่งเงียบ ไม่ได้ตอบ โดยการที่ครูพูดดังนี้คือ พูดริเริ่มหรือขั้นต้นประโยคต่าง ๆ เช่น This story is about the the next step is พูดถามคำถามทั่ว ๆ ไป เช่น Can you answer this question.? Do you like to read the tale.? Yes or no.? Whatelse.? พูดกระตุ้นให้เป็นตามที่คาดหวัง เช่น go on, and next, what then.?

ประเภทที่ 4 พูดเพื่อให้ปฏิบัติ ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยการที่ครูพูดคำสั่ง พูดชักชวน เช่น

Ask me some questions.

Let's read on.

Look at the pictures.

ประเภทที่ 5 พุทเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลของการปฏิบัติ ใช้เมื่อนักเรียนได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว โดยการที่ครูพูดชมเชย เช่น ดีมาก พุทให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น ถูกต้อง พุทเพื่อยอมรับในสิ่งที่นักเรียนพูด เช่น พุทย้ำข้อความของนักเรียน

โดยสรุปแล้วผู้วิจัยดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียน ด้วยการที่ครูใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ชี้แนะ ให้นักเรียนคาดคะเนหรือเดาเนื้อหาของเรื่องคร่าว ๆ โดยครูอาจใช้อุปกรณ์ หรือสื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสามารถคาดคะเนเรื่องได้

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ความหมายโดยรวมของเรื่อง และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนนำประสบการณ์เดิมมาทำความเข้าใจกับเรื่องที่จะอ่าน

ในขั้นตอนนี้ ครูจะให้นักเรียนอ่านชื่อเรื่อง หรือรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง แล้วคาดเดาเนื้อเรื่อง โดยครูใช้คำถามเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเดาเรื่อง

ขั้นที่ 2 นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในใจ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนตรวจสอบว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์นั้นถูกหรือผิด เป็นการให้นักเรียนเรียบเรียงความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านใหม่ และฝึกให้นักเรียนอ่านในใจ

ในขั้นตอนนี้ ครูให้นักเรียนทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องโดยการอ่านในใจ

ขั้นที่ 3 ครูและนักเรียนทำความเข้าใจเนื้อเรื่องร่วมกัน

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านดียิ่งขึ้น

ในขั้นตอนนี้ จะแบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง

3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำ ประโยค หรือข้อความที่นักเรียนไม่เข้าใจ

3.3 ครูและนักเรียนช่วยกันตั้งคำถาม และตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปโดยใช้แผนภูมิ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง และจดจำเนื้อเรื่องได้ และตีความได้

ในขั้นตอนนี้ ครูจะกำหนดแผนภูมิ แล้วให้นักเรียนสรุปเรื่องตามแผนภูมิที่ครูกำหนด

ขั้นที่ 5 ขั้นกิจกรรมทบทวน

จุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการเน้นย้ำ ความเข้าใจของนักเรียนในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว

ในขั้นตอนนี้ ครูให้นักเรียนทบทวนแบบฝึกหัด โดยครูแจกกระดาษคำถามให้หรือให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษา เช่น หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน หรือหาความหมายของคำศัพท์ที่ตรงข้ามกัน

หลักการประยุกต์ประเภทพฤติกรรมทางวาจาของ แพลนเดอร์ส และของ บิด

ที่นำมาใช้เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

1. แพลนเดอร์ส (Flanders. 1970) ได้ศึกษาว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และการประสบความสำเร็จของนักเรียนหรือไม่ โดยแบ่งนักเรียนเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่ง ให้นักเรียนเรียนการสอนแบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - Centered Situation) อีกกลุ่มหนึ่ง เป็นแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner - Centered Situation) ได้พบว่า กลุ่มที่มีครูเป็นศูนย์กลาง เด็กจะถอยหนี เจอเมย เจอเยาต่อการแก้ปัญหา ก้าวร้าว และเป็นปฏิปักษ์ต่อนักเรียนคนอื่น ส่วนกลุ่มที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนจะมีความวิตกกังวลน้อย สามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบุคลิกภาพทางอารมณ์ ซึ่งจากการศึกษาดังกล่าว แพลนเดอร์ส ได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาของครู แล้วจัดแบ่งออกเป็นอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม (Direct and Indirect Influence) โดยแบ่งออกเป็น 10 ประเภท ซึ่งแพลนเดอร์ส กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนมาก เพราะกระบวนการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียนมีการโต้ตอบกันในลักษณะต่าง ๆ ตลอดเวลา ลักษณะความสัมพันธ์

ทางวาจาซึ่งกันและกัน เป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพ ตามวัตถุประสงค์จากงานวิจัยพบว่า การสอนที่ครูใช้อธิพลทางอ้อมในการพูดนั้นจะทำให้บรรยากาศของการเรียนการสอนเป็นแบบประชาธิปไตย มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำประเภทของพฤติกรรมทางวาจาที่ใช้เป็นอิทธิพลทางอ้อม มาประยุกต์เป็นกลวิธีต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ซึ่งอิทธิพลทางอ้อมมี 4 ประเภท ดังนี้คือ

1. การยอมรับความรู้สึกของนักเรียน
2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ
3. การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้
4. การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

2. บีด (Beed. 1991) ได้ทำการทดสอบ เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องราวได้ด้วยตนเองอย่างมีอิสระ โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนให้เกิดขึ้น โดยการที่ครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการพูดกระตุ้น และช่วยเหลือให้นักเรียนนำทฤษฎี SWAT ไปทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน โดยครูจะใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท แต่ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำการพูดของ บีด มา 3 ประเภท เพื่อประยุกต์เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ซึ่งการพูดทั้ง 3 ประเภท มีดังต่อไปนี้

1. พูดเพื่อให้รูปแบบภาษา โดยการที่ครูพูดยกตัวอย่างและอธิบายเกี่ยวกับการนำทฤษฎีต่าง ๆ มาใช้ในการอ่าน
2. พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความในสิ่งที่นักเรียนพยายามจะพูด แต่คิดขัด โดยครูอาจต้องพูดเสริมต่อถ้อยคำ หรือพูดไปพร้อม ๆ กับนักเรียน
3. พูดเพื่อเป็นแนวทาง เพื่อสร้างโอกาสให้กับนักเรียนได้โต้ตอบออกมาให้มากที่สุด ซึ่งรวมถึงการพูดเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้กับผู้เรียนด้วย

สรุป การประยุกต์พฤติกรรมทางวาจาโดยการใช้อิทธิพลทางอ้อมของแพลนเคอร์ส และการพูดของ บีด มาเป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ซึ่งแบ่งได้เป็นการพูด 5 ประการ ดังนี้

1. พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา ใช้เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิด นักเรียนใช้ภาษาแม่ นักเรียนสงสัยซักถาม โดยการที่ครูพูดยกตัวอย่าง ให้การอธิบาย ให้นักเรียนพูดซ้ำ ย้ำ ทวน คำหรือข้อความ ตามครู ตัวอย่าง

S : เสือคาบ"

T : "The leopard" repeat after me the leopard.

S : "The leopard"

2. พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความของนักเรียน ใช้เมื่อนักเรียนพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่พูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่จะพูดความจะสมบูรณ์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ครูจะต้องพูดต่อเติมหรือเสริมให้นักเรียนพูดต่อไปให้ได้ ตัวอย่าง

S : "There"

T : Was a

S : leopard

T : in the for

S : forest.

3. พูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ตอบออกมาได้ ใช้เมื่อนักเรียนนิ่งเงียบ การปฏิสัมพันธ์ขาดตอน ครูจะต้องพูดเป็นแนวทางให้ ดังนี้

3.1 พูดริเริ่มหรือขึ้นต้นประโยคต่าง ๆ เช่น This story is about the The next step is.....

3.2 พูดถามคำถามทั่ว ๆ ไป เช่น What do you like to go? Can you answer the question? Yes or no? Whatelse?

3.3 พูดเพื่อกระตุ้นให้เป็นไปตามที่คาดหวัง เช่น go on, and next, what then?

4. พูดเพื่อให้ปฏิบัติ ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันจะส่งผลให้สามารถดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาจาต่อไป ครูทำได้โดยพูดคำสั่ง พูดชักชวน เช่น

Ask me some questions.

Let's read on.

Look at the pictures.

5. พูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลของการปฏิบัติ
ใช้เมื่อนักเรียนได้กระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว โดยการที่ครูพูดชมเชย เช่น ดีมาก พูดให้ข้อมูล
ย้อนกลับ เช่น ถูกต้อง และพูดเพื่อยอมรับในสิ่งที่นักเรียนพูด เช่น พูดว่าข้อความของนักเรียนหรือ
นำข้อความของนักเรียนมากล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

สำหรับในประเทศไทย สรีตา ชูดวงแก้ว ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้ โดยการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสนใจใน
การเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธี
เสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้มีความเข้าใจในการอ่านและมีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า
การสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในต่างประเทศ

บีค และคนอื่น ๆ (Beed and others. 1991) ได้ทำการทดลองใช้กลวิธี
เสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการใช้คำพูด 5 ประเภท กับนักเรียนในระดับ เกรด 1 - 5 โดยใช้
กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถใช้ยุทธวิธี SWAT (Strategic
Word Attack Technique) เพื่อหาคำศัพท์ที่ให้ความหมายสำคัญในประโยค (Make Sense)
และตอบคำถามเพื่อคาดเดาเรื่องก่อนที่จะอ่าน ผลปรากฏว่า เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องในตอนแรก ๆ
ครูจะต้องใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ประเภทอยู่ตลอด เพื่อฝึกให้ใช้ยุทธวิธี SWAT
และการตอบคำถามก่อนอ่านเรื่อง แต่ในการอ่านเรื่องต่อ ๆ มา พบว่า นักเรียนสามารถใช้
ยุทธวิธี SWAT และสามารถตั้งคำถามและตอบคำถามเพื่อคาดเดาเรื่อง ในการอ่านได้ด้วยตนเอง

ลีสินชุก และคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ
การสอนอ่านโดยได้ทำการทดลองกับเด็กเกรด 4 จำนวน 36 คน ด้วยวิธีสอนแบบแลกเปลี่ยน

บทบาทระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อผู้อ่านมีความสามารถในการคาดคะเน การทำความเข้าใจ กับข้อสงสัย การตั้งคำถาม และการสรุป มาใช้ในการอ่าน โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ค่อย ๆ กระตุ้นให้นักเรียนใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ผลปรากฏว่า เด็กมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น

ไมเคิล (Michael. 1988 : 832) ได้ศึกษาถึงการเรียนรู้ของเด็กอายุ 3 ปี โดยการให้พ่อแม่ ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในการเล่าเรื่องของลูก ปรากฏว่า เด็กประสบความสำเร็จในการเล่าเรื่องราวเพื่อบอกข้อมูลได้โดยตลอด

พาลินสการ์ (Palinscar. 1986 : 73 - 98) ได้ทดลองเพื่อศึกษาพัฒนาการ ความสามารถในการอ่านเรื่องราวของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาและระดับเกรด 1 โดยทำการฝึกอบรมครู 6 คน ให้มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับนักเรียน และการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มาใช้เป็นคำพูดกระตุ้น เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการคาดเดาเหตุการณ์ การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย การตั้งคำถาม และการสรุปมาใช้ในการอ่าน โดยให้ครูที่ได้รับการอบรมสอนนักเรียนเป็นเวลา 20 วัน วันละ 30 นาที ผลปรากฏว่า ในวันแรก ๆ ครูต้องใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้บ่อยมาก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนนำยุทธวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการอ่าน แต่ในวันต่อ ๆ มา จนถึงวันสุดท้ายของการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการนำเอายุทธวิธีมาใช้ในการอ่านได้ด้วยตนเอง และครูก็สามารถที่จะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับนักเรียนให้น้อยลงได้ในที่สุด

แพพพาส (Pappas. 1984 : 84) ได้ศึกษาถึงกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ต่อการตอบสนองด้านการอ่านของเด็ก โดยดำเนินการทดลองด้วยการที่ครูอ่านเรื่องที่มีภาพประกอบ ให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กเล่าเรื่อง โดยครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับเด็ก ปรากฏว่า เด็ก ๆ สามารถเล่าเรื่องได้อย่างดี

แอปเปิลบี (Applebee. 1983 : 88) ได้ทดลองใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ในการสอนอ่านและเขียนตามกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติ ปรากฏว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาใหม่ช่วยในการพัฒนาด้านภาษาของผู้เรียน

ดิทเมอร์ (Dithmer. 1979 : 45) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับ ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของนักเรียน โดยศึกษาจาก

การเรียนรู้วิชาเรขาคณิต โดยดำเนินการทดลองด้วยการแบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ไม่ได้รับอนุญาตให้พูด กลุ่มที่ 2 อัตราการพูดของครูต่อ นักเรียนเป็น 2 : 1 และกลุ่มที่ 3 อัตราการพูดของนักเรียนเป็น 1 : 1 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ 2 และ 3 มีผลสัมฤทธิ์ของมโนทัศน์เกี่ยวกับเรขาคณิตแบบนามธรรมสูงกว่ากลุ่มที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญ และทัศนคติต่อครูของนักเรียนแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ 2 มีทัศนคติต่ำกว่ากลุ่มที่ 1 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญ และยังปรากฏว่า นักเรียนที่มีโอกาสได้พูดมาก มีทัศนคติต่อวิชาเรขาคณิตแตกต่างกันอีกด้วย

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis)

1. ความเป็นมาของวิธีการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา

ในช่วงต้น ๆ ของปี 1960 - 1970 เคนเน็ท เอส กูดแมน ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการอ่านของอเมริกา (Kenneth S. Goodman) ซึ่งกำลังศึกษาระดับปริญญาเอกอยู่ที่ UCLA ได้เริ่มสนใจเรื่องการอ่าน กูดแมนได้เริ่มศึกษาเรื่องของการอ่านอย่างจริงจัง โดยตั้งข้อสังเกต 4 ประการว่า

1. การอ่านเป็นภาษา (Reading is language)
2. ผู้อ่าน คือ ผู้ใช้ภาษา (Readers are users of language)
3. ความคิดรวบยอดทางด้านภาษาศาสตร์ และวิธีการสอนต่าง ๆ สามารถอธิบายการอ่านได้ (Linguistic concepts and methods can explain reading)
4. สิ่งที่ผู้อ่านทำไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทุกอย่างเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่าน (Nothing Readers do is accidental. It all results from interaction with text)

จากการค้นคว้าวิจัย กูดแมน เชื่อว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ กล่าวคือ เป็นเรื่องของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดและภาษา กูดแมนเริ่มการวิจัยโดยการให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อน แล้ววิเคราะห์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นขณะที่อ่าน สิ่งที่เกิดขึ้น กูดแมน เรียกว่า มิสคิว (Miscue) ซึ่ง กูดแมนได้ให้ความหมายของ มิสคิว คือ ทุกอย่างที่ผู้อ่านอ่านออกเสียงมาแล้ว ไม่ตรงกับคำที่ปรากฏในเรื่อง (Not everything matched what expected) โดย กูดแมนเชื่อว่า มิสคิว แสดงถึงกระบวนการในการอ่าน

ของผู้อ่าน และจากการวิเคราะห์ มิสคิว กูดแมนได้สรุปว่า การอ่านเป็นเกมส์การเดาทาง ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistic Guessing Game) โดยผู้อ่านอาศัยตัวชี้แนะ (Cues) ช่วยในการหาความหมายของสิ่งที่อ่านอย่างเป็นกระบวนการ กล่าวคือ มีการสุ่ม (Sampling) การเดาหรือคาดคะเน (Predict) การตรวจสอบเพื่อความมั่นใจ (confirm) และการแก้ไข (Correction)

จากปี 1970 เป็นต้นมา กูดแมน ได้เผยแพร่แนวคิดโดยการเขียนหนังสือออกมา หลายเล่ม และมีผู้สนใจค้นคว้าเพิ่มเติมกันอย่างกว้างขวาง ระยะต่อมา กูดแมน และเบอร์ก (Goodman and Burke. 1973) ได้ปรับปรุงแก้ไขตารางในการวิเคราะห์ให้สะดวกและง่ายต่อการใช้มากขึ้น เรียกว่า แบบตรวจสอบข้อผิดพลาดจากอ่านออกเสียงแบบย่อ (Reading Miscue Inventory - Short Form)

กูดแมน (Goodman. 1987 : 4) กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดของการวิเคราะห์ มิสคิว คือ ช่วยให้ครูหรือผู้วิจัย รู้แจ้งถึงกระบวนการของการอ่าน นอกจากนั้น การวิเคราะห์ มิสคิวเป็นการวิเคราะห์การอ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล จะช่วยให้ครูทราบถึงความสามารถในการอ่านของผู้หัดแต่ละคน เข้าใจจุดเด่น จุดด้อยของผู้เรียน ช่วยให้สามารถวางแผน พัฒนาบทเรียนและยุทธวิธีในการสอนได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียน จึงมีประโยชน์มากทั้งในชั้นเรียน ธรรมดา และในการจัดการเรียนการสอนในโครงการการศึกษาพิเศษ

2. วิธีการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา (Miscue Analysis)

กูดแมน (Goodman. 1987 : 37 - 124) ได้กล่าวถึง วิธีการวิเคราะห์ คำที่เป็นปัญหา พอสรุปได้ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ควรเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน และ คาดว่าจะมีคำที่เป็นปัญหา (Miscues) เป็นจำนวนมากพอสมควรที่จะวิเคราะห์โดยละเอียดได้
2. การเลือกเรื่องที่อ่าน ข้อความที่อ่านควรเป็นเรื่องที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อนและเป็นข้อความต่อเนื่อง มีความยาวและความยากพอสมควร โดยคาดว่า อย่างน้อยควรมี คำที่เป็นปัญหาไม่ต่ำกว่า 25 คำ

3. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงข้อความที่กำหนดให้ โดยไม่มีการช่วยเหลือใด ๆ จากครู ขณะนักเรียนอ่าน ครูจะบันทึกเสียง และทำเครื่องหมายบนกระดาษบันทึก โดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ตามประเภทของคำที่เป็นปัญหา ในหนังสือ Reading Miscue Inventory (Goodman and others. 1987 : 50 - 106)

4. นักเรียนเล่าเรื่อง (Retelling) ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำพูดของตนเอง ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถบอกถึงความเข้าใจเรื่องที่อ่านของนักเรียนได้ และครูอาจใช้คำถามกระตุ้น เพื่อตรวจสอบในสิ่งที่นักเรียนลืมหรือละเว้นในการเล่าเรื่อง

5. รวบรวมข้อมูล โดยทบทวนสัญลักษณ์คำที่เป็นปัญหามนกระดาษบันทึก โดยละเอียดอีกครั้ง โดยการถอดเทปบันทึกเสียงประกอบด้วย แล้วนำไปวิเคราะห์ออกมาเป็นคำร้อยละ

6. ศึกษากระสวนประโยคคำที่เป็นปัญหา (Miscue Patterns) โดยแปลข้อมูล ที่วิเคราะห์ออกมาเป็นคำร้อยละ ประกอบการพิจารณาคะแนนจากการบันทึก การเล่าเรื่อง (Retelling) ของนักเรียน

7. สร้างรูปแบบการอ่านที่เหมาะสมเฉพาะบุคคล (Building a Personal Model of Reading) โดยนำผลจากการวิเคราะห์มาหายุทธวิธีที่เหมาะสม

3. วิธีการ อาร์ เอส เอ็ม (Reader Selected Miscue)

วัตสัน (Watson. 1978 : 75 - 85) ได้เสนอวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม โดยมีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของ กูดแมน โดยใช้วิธีการให้ผู้อ่านเลือกคำที่เป็นปัญหา (Miscue) ซึ่งทำให้ไม่เข้าใจความหมายของข้อความในขณะที่อ่านเนื้อเรื่องในใจ แล้วรวบรวมคำเหล่านี้ในรูปประโยคสังครุ โดยครูจัดประเภทของคำที่เป็นปัญหา และให้นักเรียนร่วมอภิปรายปัญหาเกี่ยวกับคำที่เป็นปัญหามนประเภทเดียวกัน และวัตสัน ได้เสนอกิจกรรมที่ใช้ในวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม มีลำดับขั้นดังนี้

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในใจจนจบข้อความ เป็นเวลา 20 - 30 นาที โดยก่อนเริ่มการอ่าน ผู้อ่านจะได้รับแจกที่ค้นหนังสือ ขนาด 2" x 8" จำนวน 3 แผ่น ในขณะที่

อ่านเมื่อพบคำที่เป็นปัญหา (Miscue) ทำให้ไม่เข้าใจความหมาย ให้อ่านที่คั่นหนังสือหรือทำเครื่องหมายไว้ ณ จุดที่เป็นปัญหานั้น จากนั้นก็อ่านต่อไป ซึ่งการทำดังนี้ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีหลายประการเกี่ยวกับการอ่าน กล่าวคือ

1. ผู้อ่านสามารถสื่อสารกับผู้เขียนได้โดยปราศจากการรบกวนจากบุคคลอื่น
2. ผู้อ่านตระหนักว่าทุกคนย่อมพบคำที่เป็นปัญหาได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้อ่านที่

ชำนาญหรือไม่ก็ตาม

3. ผู้อ่านเป็นผู้ดำเนินการเอง ในการเข้าร่วมกระบวนการค้นหาความหมาย โดยใช้ประสบการณ์ที่มีมาแต่เดิม ผสมผสานกับสิ่งที่อ่านเพื่อให้เกิดความหมาย

4. ยุทธศาสตร์ที่ต่อเนื่องกับการอ่าน เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ผู้เรียนไม่หยุดอ่านเพื่อขอความช่วยเหลือ หรือค้นหาความหมายของคำจากพจนานุกรม ในบางครั้ง ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นการหลอกตัวเอง ถ้ายังคงอ่านต่อไปโดยไม่รู้ความหมายของคำทุกคำ ซึ่งการใส่ที่คั่นจะทำให้ความรู้สึกเช่นนี้หมดไป

2. ผู้เรียนตรวจสอบคำที่เป็นปัญหา และเลือกเพียงจำนวน 2 คำที่ทำให้เกิดปัญหามากที่สุดในด้านความหมายและทำให้การอ่านต้องหยุดชะงัก กิจกรรมขั้นนี้ ผู้อ่านต้องเลือกเฉพาะคำที่เป็นปัญหาเท่านั้น มิใช่เน้นที่ปริมาณของคำ ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกคำโดยมีครูเป็นผู้แนะนำ เนื่องจากคำที่เป็นปัญหาบางคำไม่ทำให้ขาดความต่อเนื่องหรือเป็นปัญหาแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะผู้เรียนจะได้รายละเอียดเพิ่มเติมจากการอ้างอิง (Reference) คำแทน (Substitution) เครื่องหมายย่อ (Ellipsis) ตัวอย่าง (Example) และคำนิยาม (Definition) หลังจากนั้นผู้เรียนจึงเขียนประโยคและขีดเส้นใต้คำที่เป็นปัญหาในประโยคนั้น ๆ พร้อมทั้งเขียนชื่อผู้เรียน ชื่อหนังสือ และเลขหน้าบนที่คั่นหนังสือ ทั้ง 3 แผ่น ส่งครู

3. หลังจากผู้เรียนแต่ละคนส่งประโยคที่บรรจุคำที่เป็นปัญหา ครูจัดประเภทของคำที่เป็นปัญหา เพื่อเป็นพื้นฐานในการจัดกลุ่มสอน ซึ่งคำที่เป็นปัญหาที่พบในครั้งแรกนั้น มักเป็นคำที่ไม่รู้ความหมาย คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ และคำที่เป็นภาษาของผู้เรียน

4. ให้ผู้เรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับคำประเภทเดียวกัน อภิปรายเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนรู้สึกแปลกใจ เมื่อพบว่า คำที่เป็นปัญหาของตนนั้นง่าย และไม่ซับซ้อนแต่อย่างใด

นอกจากนั้น อาจมีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงคำซึ่งเมื่อครูได้ช่วยแนะนำเกี่ยวกับวิธีการตั้งชื่อคำที่ไม่รู้จักแล้ว ผู้เรียนก็สามารถที่จะใช้ชื่อเล่น แทนที่คำที่เป็นปัญหาและสมาชิกในแต่ละกลุ่ม จะเปลี่ยนแปลงทุกคาบเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของคำที่เป็นปัญหาที่เขาเลือก และเป็นการช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดอยากรู้เกี่ยวกับคำที่เป็นปัญหาและนำไปปรึกษากันภายในกลุ่ม

ในปี 1983 ไฮจ (Hoge. 1983 : 52 - 55) ได้นำเอาวิธี อาร์ เอส เอ็ม มาใช้ในโครงการการอ่าน เพื่อความเข้าใจกับนักเรียนใน School of the Ozarks, Branson ในรัฐมิสซูรี และได้เสนอวิธีการจำแนกประเภทของคำที่มีปัญหา (Miscue Type) พร้อมทั้งยุทธวิธีในการแก้ปัญหามาไว้ ดังนี้คือ

1. คำที่ไม่คุ้นเคย (Unfamiliar Words) ใช้วิธีการสอนรวมทั้งชั้น เนื่องจากเป็นคำที่เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด จากการรายงานของผู้เรียน ปัญหาที่แก้ไขได้โดยการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการเดาความหมายของคำขึ้นแนะ (Cues) เช่น เมื่อผู้เรียนพบคำที่เป็นปัญหาให้ใช้นิ้วขีดคำหรืออ่านข้ามคำนั้น เพื่อพิจารณาตัวขึ้นแนะอื่นที่จะช่วยให้เข้าใจความหมายได้ จากนั้นอาจใช้การเขียนประโยคที่มีคำที่เป็นปัญหาลงบนกระดาษ แล้วเว้นช่องว่างแทนที่คำที่มีปัญหาเหล่านั้น และให้นักเรียนช่วยกันเดาคำที่ตัดออกไปจากเนื้อความของประโยคขึ้น

2. คำที่ไม่รู้ความหมาย (Unknown Words) ให้ผู้เรียนเดาคำที่ไม่รู้ความหมายโดยดูจากอักษรตัวแรกของคำที่ครูแนะให้ ประกอบกับพิจารณาข้อความใกล้เคียงที่จะสามารถชี้แนะในด้านความหมายได้

3. ชื่อเฉพาะและคำแทน (Proper Names and Substitutions) จากการรายงานคำที่เป็นปัญหาที่พบโดยทั่วไปของนักเรียนนักเขียนคนหนึ่ง คือ ชื่อเฉพาะและคำแทน ผู้สอนสามารถแก้ปัญหามาได้โดยใช้ยุทธวิธีตั้งชื่อ อาจใช้อักษร ชื่อเล่น หรือ คำแทน สำหรับชื่อที่ไม่คุ้นเคย แล้วอ่านต่อไปได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่านชื่อนั้นได้ถูกต้องตามรูปตัวอักษร นอกจากนี้ยังช่วยให้การอ่านไม่หยุดชะงัก หรือทำให้ความหมายต้องขาดความต่อเนื่องแต่อย่างใด

4. คำที่เป็นปัญหาซับซ้อน (Complex Miscues) ครูต้องอธิบายความหมายให้นักเรียนเข้าใจ เช่น

- 4.1 การใช้คำที่คุ้นเคยด้วยวิธีที่แปลกไปจากเดิม
- 4.2 สำนวนภาษาที่ผิดแปลก
- 4.3 ภาษาถิ่น

จากผลการใช้วิธีการ อาร์ เอส เอ็ม พบว่า ผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำส่วนมากได้อย่างเป็นที่น่าพอใจ แม้ว่านักเรียนยังคงคิดว่า การอ่านจำเป็นที่จะต้องรู้จักและอ่านคำทุกคำได้ และวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม เป็นวิธีการสอนอ่านที่ยืดหยุ่นที่เกิดขึ้นและรายงานโดยตัวผู้เรียนเอง มากกว่าจะสอนจากแบบฝึกหัดที่นำมาจากหนังสือแบบเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา

รอส และแคมเบอร์น (Rousch and Cambourne. 1979 : 1 - 89)

ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการอ่านของเด็กที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ โดยศึกษาเด็กในระดับเกรด 2, 4, 6, และ 8 จำนวน 130 คน โดยการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของ กูคแมน ผลปรากฏว่า

1. เด็กทุกคนไม่ว่าจะมีความสามารถทางการอ่าน สูง ปานกลาง หรือต่ำ มีคำที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งคำนวณด้วยความคิดโดยทั่วไป ที่เชื่อว่าผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านสูง จะมีคำที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงน้อยกว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ

2. เด็กทุกคนไม่มีการแก้ไข (Correction) คำที่เป็นปัญหาถึง 70% ของคำที่เป็นปัญหาทั้งหมด แต่ลักษณะของคำที่เป็นปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไข จะมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือเด็กที่มีความสามารถทางการอ่านสูง จะไม่แก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาซึ่งไม่ทำให้ความหมายของเรื่องโดยตลอดเปลี่ยนไป แต่เด็กที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ จะไม่แก้ไขคำที่เป็นปัญหา ที่ไม่มี ความหมายของภาษา

3. เด็กที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ จะมีคำที่เป็นปัญหาในลักษณะที่ขัดกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์สูงกว่า เด็กที่มีความสามารถทางการอ่านสูง

ผู้วิจัยได้อภิปรายว่า ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า เด็กที่มีความสามารถทางการอ่านสูง ใช้ระบบตัวชี้แนะในภาษา ในด้านเสียงและตัวอักษรน้อยกว่าเด็กที่มีความสามารถทางการอ่านปานกลาง และต่ำ แต่จะใช้ระบบตัวชี้แนะในด้านวากยสัมพันธ์ และด้านความหมายสูงกว่า ฉะนั้น ในการฝึกเด็กที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ ควรใช้วิธีการที่เน้นให้เด็กหาความหมายของสิ่งที่อ่าน มากกว่าความถูกต้องในการอ่าน และให้มีความเข้าใจในกระบวนการของการอ่านด้วย

ซิลวา (Silva. 1980 : 5806-A - 5807-A) ได้ศึกษาพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของเด็ก เม็กซิกัน - อเมริกัน ที่พูดภาษาสเปน จำนวน 30 คน โดยใช้รูปแบบการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ของ กูดแมน โดยให้อ่านข้อความในระดับที่ต่างกัน 3 ระดับ ระดับละ 10 คน ผลปรากฏว่า

1. เด็กที่อ่านในระดับที่สูงกว่า จะใช้ระบบชี้แนะในภาษา ในด้านเสียง และตัวอักษรมากกว่าเด็กที่อ่านในระดับต่ำกว่า
2. เด็กที่อ่านในระดับต่างกัน มีการใช้ระบบชี้แนะในภาษาทางด้านวากยสัมพันธ์ และด้านความหมายไม่แตกต่างกัน
3. เด็กที่อ่านในระดับที่ต่างกัน มีความสามารถแก้ไขคำที่เป็นปัญหา ที่ไร้ความหมายไม่แตกต่างกัน

พฟลอม และไบรอัน (Pflaum and Bryan. 1980 : 252 - 257) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กพิการ 36 คน กับเด็กปกติ 45 คน เพื่อดูว่า เด็ก 2 กลุ่มนี้ใช้ระบบตัวชี้แนะในภาษาต่างกันหรือไม่ โดยการวิเคราะห์การอ่านออกเสียง ผลปรากฏว่า เด็กพิการจะมีข้อผิดพลาดมากกว่าเด็กปกติ และเด็กพิการจะไม่เน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปมากเท่าเด็กปกติ แต่เด็กพิการจะใช้ระบบตัวชี้แนะทางด้านเสียงมากกว่าเด็กปกติ จากผลการศึกษาผู้วิจัยเสนอแนะว่า ในการฝึกอ่านสำหรับเด็กพิการควรฝึกการใช้บริบทในการหาความหมายของสิ่งที่อ่าน

ฮันนี่คัท (Honeycutt. 1983 : 8 - 12) ได้ศึกษากระบวนการอ่านภาษาที่ 2 ของนักเรียนระดับไฮสกูล ปีที่ 3 จำนวน 60 คน โดยใช้กระบวนการโคลย การวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการเล่าเรื่อง และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาแม่ และภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาที่ 2 โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องเป็นภาษาฝรั่งเศส แล้วเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ ผลจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มเก่งจะมีคำที่เป็นปัญหาน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มอ่อนและคะแนนจากการเล่าเรื่อง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

ทาตลองฮารี (Tatlonghari. 1984 : 44 - 60) ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของกูดแมน ศึกษาพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของนักเรียนฟิลิปปินส์ในระดับเกรด 4 จำนวน 20 คน ผลปรากฏว่า แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างจำกัด แต่ก็มีพฤติกรรมการใช้ระบบชี้แนะในภาษา ไม่แตกต่างจากเจ้าของภาษา กลุ่มตัวอย่างสามารถใช้ความรู้เดิมที่มีอย่างจำกัด ในด้านวากยสัมพันธ์และด้านความหมายช่วยในการคาดคะเนสิ่งที่อ่าน

สาหรับในประเทศไทย กรุณา กรีกแสง (2524 : 57 - 58) ได้วิจัยเพื่อค้นหาสาเหตุของการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 5 คน ที่มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล เพื่อศึกษาแบบแผนของสาเหตุแห่งข้อบกพร่องดังกล่าว นำผลที่ได้จากการอ่านออกเสียง มาวิเคราะห์ด้วยแบบตรวจสอบข้อผิดพลาดจากการอ่านออกเสียงแบบย่อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขโดย Yetta M. Goodman และ Carolyn L. Burke ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนทั้ง 5 คน ใช้ความรู้ด้านระบบเสียงและอักษร เพื่อเป็นตัวชี้แนะในการอ่านมากที่สุด
2. นักเรียนทั้ง 5 คน มีความรู้ด้านโครงสร้างของภาษาไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือชี้แนะในการอ่าน
3. นักเรียนทั้ง 5 คน มีความรู้ด้านคำศัพท์ และความหมายไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือชี้แนะในการอ่าน

เนื่องจากสาเหตุดังกล่าวแล้ว จึงทำให้นักเรียนทั้ง 5 คน สามารถจับใจ
ความจากข้อความที่อ่านได้น้อย

ราตรี เชื้อบ่อคา (2531 : 69 - 71) ได้วิจัยเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน
อ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนอ่านตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการ
สอนอ่าน โดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่าน
ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม

ไฮจ (Hoge. 1982 : 447 - A) ได้ศึกษาพัฒนาการของความสามารถใน
การอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้นักเรียนรายงานเกี่ยวกับหัวข้อ
(item) ที่เป็นปัญหาและเป็นอุปสรรคต่อกระบวนการอ่าน จากข้อความที่กำหนด นอกจากนั้น
กลุ่มตัวอย่างจะเข้าร่วมในการสัมภาษณ์ และการอ่านออกเสียง การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น
3 ลักษณะ คือ

1. อาร์ เอส เอ็ม รวบรวมจากการเรียนทั้ง 8 สัปดาห์ และวิเคราะห์ตาม
ระดับทางภาษาศาสตร์
2. การตอบจากการสัมภาษณ์ แยกประเภทตามตัวแปร คือ ยุทธวิธี
(Strategy) บุคคล (Person) ภาระงาน (Task) และการสอน (Instruction)
3. การอ่านออกเสียง วิเคราะห์โดยใช้ Miscue Analysis

ผลการวิจัยพบว่า จำนวนคำที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง ได้ลดลงจากการ
รายงานครั้งแรกของนักเรียน และคำที่เป็นปัญหาได้เปลี่ยนแปลงจากระดับคำเป็นปัญหาที่เกิดจาก
กระบวนการความรู้ ความเข้าใจที่ซับซ้อนมากขึ้น นอกจากนั้นความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน
เพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัด ซึ่งผลของการศึกษาทดลองในครั้งนี้ เป็นที่ยอมรับว่า วิธีการ อาร์ เอส เอ็ม
เป็นพื้นฐานการสอนในชั้นเรียนที่มีประโยชน์

กรณีการ ทองทา (2528 : 63 - 64) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้วยวิธีการอาร์ เอส เอ็ม และวิธีการ ไคลซ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนการอ่านด้วยวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม และวิธีการ ไคลซ มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่าง ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้ง ไม่พบความแตกต่างในด้านความเข้าใจในการอ่าน ระหว่างเพศชายและหญิง และผู้วิจัยได้อภิปรายว่า เมื่อพิจารณาถึงแนวโน้มของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในแต่ละระดับความสามารถ พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง ที่เรียนด้วยวิธีการ อาร์เอส เอ็ม มีแนวโน้มที่จะเข้าใจในการอ่านได้ดีกว่ากลุ่มสูงที่เรียนด้วยวิธีการ ไคลซ

จากงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นว่า การวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาในงานวิจัยส่วนใหญ่ จะเป็นการศึกษาพฤติกรรมการอ่านออกเสียง เพื่อค้นหา นักเรียนจะใช้ระบบตัวชี้แนะในภาษาทั้ง 3 ระบบ เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ในลักษณะที่แตกต่างกันอย่างไร โดยไม่ได้มีการนำผลจากการวิเคราะห์ไปวางแผนพัฒนารูปแบบการสอนอ่านที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน และเนื่องจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ตามขั้นตอนการวิเคราะห์ของ กูดแมน เป็นกระบวนการที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ต้องใช้เวลานานในการวิเคราะห์ โดยเฉพาะในขั้นการเล่าเรื่อง ทาทลองฮารี (Tatlonghari. 1984 : 45) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมการอ่านของเด็กฟิลิปปินส์ กล่าวว่า คะแนนจากการเล่าเรื่องไม่น่าเชื่อถือ เพราะเด็กที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะกระดากอายในการเล่าเรื่อง แม้จะให้ใช้ภาษาแม่ ก็เล่าเรื่องไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ บีบี (Beebe. 1980) ซึ่งกล่าวว่า ไม่แน่นอนเสมอไปว่า เด็กที่อ่านออกเสียงได้ดีจะเข้าใจได้ดีกว่าเด็กที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียง คะแนนที่ได้จากการเล่าเรื่องที่ได้น้อยอาจเกิดจากความสามารถในการพูดคำที่เป็นได้ อีกประการหนึ่ง การวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของ กูดแมน มุ่งแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล แต่ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งการสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กนักเรียนที่มีปัญหาหรือไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาตามขั้นตอนของ กูดแมน แต่ใช้แนวคิดจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของ กูดแมน มาเป็นแนวทางเบื้องต้นของการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา โดยปรับปรุง ดัดแปลงมาเป็นการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาจากการอ่านในใจ โดยให้หลักการเดียวกันกับวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม คือ เป็นการสอนอ่านที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้

รายงานคำที่เป็นปัญหาที่พบ และให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิดร่วมกันแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามทำให้อะไรดีกว่าบุคคลอื่น ๆ หรือแข่งขันกันเพื่อให้ได้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยม บุคคลที่มีแรงจูงใจจะมีความสบายใจ ถ้ากระทำสิ่งนั้น ๆ สำเร็จและจะมีความวิตกกังวล ถ้าหากประสบความล้มเหลว แรงจูงใจมี 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความต้องการสังคมสัมพันธ์ (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะอยู่รวมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
2. ด้านความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณมีความเหนือกว่า สำคัญกว่า
3. ด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะพยายามกระทำเพื่อให้ได้มาตรฐานอันดีเยี่ยมในสิ่งที่ตนต้องทำ

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1953 : 110 - 111) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือทำได้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวล เมื่อไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว แต่ พัยค์ (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์. 2516 : 102 ; อ้างอิงมาจาก Prayag. 1986 : 8) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อาจแสดงออกหนึ่งอย่างใดตามลักษณะ 3 ประการนี้

1. ความต้องการให้งานซึ่งตนเองทำ มีความสำเร็จในระดับสูงหรือมาตรฐานอันสูงส่ง
2. งานที่เป็นเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic) คือ งานที่ทำได้เป็นอย่างดีมีลักษณะเป็นของตนเอง ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของตนเอง เป็นผลงานที่สร้างขึ้นมาจากงานศิลปะและงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา

3. งานที่ต้องใช้เวลานาน (Long Term of Work) ลักษณะหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก็คือ ต้องการความตั้งใจที่ยาวนานในการทำงานที่จะทำให้สำเร็จในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมายและนักธุรกิจ ที่ประสบความสำเร็จหรืออื่น ๆ

เมอเรย์ (Murray. 1966 : 19) เป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึง ความต้องการผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ ที่จะเอาชนะอุปสรรค ผ่านการกระทำสิ่งที่ยาก ๆ ให้สำเร็จ เมอเรย์ อธิบายไว้ว่า เป็นความปรารถนาหรือแนวโน้มที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจัดอยู่ในความต้องการมีอำนาจ และความต้องการทางสังคม

เวเนอร์ (Weiner) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้ (ประหยัด ทองมาก. 2518 : 6 อ้างอิงมาจาก Weiner. n.d.)

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูงกว่า ชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

พอร์ซี ชูทซ์ เจนจิต ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังต่อไปนี้ (พอร์ซี ชูทซ์ เจนจิต. 2523 : 29)

1. เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยาน พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 - 34) เชื่อว่า พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น จะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) มุ่งการแข่งขัน (Competitiveness) และพยายามปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น (Self Improvement) แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมาก นักเรียนที่ตั้งใจสูงมักจะ

ประสบผลสำเร็จในการเรียน มีพฤติกรรมอันเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานของสังคม นักเรียนที่ขาดความสนใจหรือไม่ตั้งใจเรียนก็จะไปไม่ถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตามมาภายหลังก็จะเป็นปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาในด้านการปรับตัวหรือปัญหาด้านสุขภาพ นอกจากนี้ ฮิลล์ (เฟื่อนพันธ์ โกกนท. 2524 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Hill. n.d.) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจ การเรียนรู้สิ่งใด ๆ จะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานเสมอ แรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์กันมาก

จากเอกสารที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความมุ่งมั่นของบุคคลในการทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาคิดว่ามีประโยชน์สำหรับตนเอง และสั่งสมให้บรรลุตามที่ปรารถนา เมื่อเขาประสบความสำเร็จ เขาก็จะแสวงหาต่อไปอีก แต่ถ้ามีอุปสรรคก็จะคิดค้นหาวิธีการใหม่อีกต่อไป ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่จะส่งเสริมให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการเรียนและการทำงานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

แรฟฟินี (Raffini. 1940 : 1085 - A) ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี สรุปผลในทางเองเดียวกันว่า ทั้งชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ไมเออร์ (Myers. 1965 : 255 - 363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างมัธยมศึกษา จำนวน 524 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางสมองในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย

รัสเซล (Russle. 1969 : 263 - 266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ 6 ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษา และการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบ California Achievement Test พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ของ (Song. 1970 : 2571-A) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชา ผลการวิจัยของ ของ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บราวน์ (Brown. 1976 : 3411-A) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความถนัด และเกรดเฉลี่ย

เพ็ญวิมล คูศิริวิเชียร (2526 : 84) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางด้านสติปัญญา ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งเรือง ธงศิลา (2527 : 87) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้กับการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นาราวดี กิจวิธ (2532 : 74 - 75) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ถ้าครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว อำเภอบัว จังหวัดน่าน ปีการศึกษา 2535 ที่เรียนวิชาการอ่าน 1 (อ 031) จำนวน 7 ห้องเรียน รวม 315 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว อำเภอบัว จังหวัดน่าน ปีการศึกษา 2535 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนที่ได้คะแนนวิชาการอ่าน 1 (อ 031) ต่ำกว่าคะแนนจุดตัดที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 50) จำนวน 60 คน แล้วแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
- กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
- กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. ตารางวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
2. แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
3. แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
4. แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู
5. แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
6. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การสร้างและหาคณภาพเครื่องมือ

1. ตารางวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบ ดังนี้

ตาราง 1 วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา

[illegible]

2. การสร้างแผนการสอนซ่อมเสริม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ ของรายวิชาการอ่าน 1

(อ 031) แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

2.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากเอกสาร หลักสูตรและการสอนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 122) หนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 157 - 172)

2.3 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลองสอนซ่อมเสริมซึ่งนำมาจาก แบบเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนำจากวารสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) โดยพิจารณาถึงความยากง่าย จำนวน คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ในระดับเดียวกันกับหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้ได้

2.4 การสร้างแผนการสอนซ่อมเสริม 3 วิธี

2.4.1 แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา จำนวน 5 แผน ใช้สอนกลุ่มทดลองที่ 1

2.4.2 แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน ใช้สอนกลุ่มทดลองที่ 2

2.4.3 แผนการสอนซ่อมเสริมอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู จำนวน 5 แผน ใช้สอนกลุ่มทดลองที่ 3

2.5 นำแบบแผนการสอนซ่อมเสริมดังกล่าว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจ เพื่อความถูกต้องและเหมาะสมของเนื้อหา

2.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขข้อบกพร่องแล้วไปทดลองกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนแล้วจึงนำไปสอนจริง

3. การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบดังกล่าวเป็น แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ ดังต่อไปนี้

3.1.1 เอกสารการสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 121)

3.1.2 หนังสือเทคนิคการสร้างข้อทดสอบสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 230 - 242)

3.1.3 หนังสือ Language Tests at School ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 340 - 379)

3.1.4 หนังสือ Modern Language Testing ของ แวลเลตต์ (Velette. 1977 : 200)

3.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาจากชุดการอ่านที่ได้คัดเลือกไว้แล้ว ซึ่งมีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาที่ใช้ในการสอนทั้ง 10 คาบ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ โดยออกข้อสอบวัดพฤติกรรม ดังต่อไปนี้

1. จับใจความ
2. ตีความ
3. สรุปความ
4. เรียงลำดับเหตุการณ์

3.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- 1 ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 177)

บันทึกผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัย

จะคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ส่วนข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.4 นวัตกรรมทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดสอบให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

3.5 นำกระดาษคำตอบที่ได้จากการทดสอบมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ข้อให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจให้คะแนนแล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan, 1952 : 1 - 2) และคัดเลือกข้อทดสอบ ที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

3.6 นวัตกรรมทดสอบที่วิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก จำนวน 30 ข้อ ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 100 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร KR - 20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168 - 169)

4. การสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2531 : 131 - 162) ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นาราวดี กิจวิธิ (2532 : 54 - 55) และของ รุ่งเรือง ธงศิลา (2527 : 87) ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อความ	ความรู้สึก	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง	เป็นจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
(0) เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้าได้รับการยกย่องสรรเสริญ ว่าเรียนภาษาอังกฤษเก่ง ข้าพเจ้าจะเกิดความ ปรารถนาที่จะเป็นเช่นนั้น					
(00) ข้าพเจ้ามีความพยายามที่จะทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้สูงกว่าเพื่อนทุกคนในห้อง					

จากคำถามนี้ ผู้ตอบจะต้องพิจารณาว่า ตนเองมีลักษณะเช่นนั้นหรือไม่เพียงใด
ถ้าคิดว่าตนเองมีความรู้สึกเช่นนั้นมากที่สุดจริง ๆ ก็ให้คำตอบในช่อง "จริง" การให้คะแนน
มี 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิต (Positive) กำหนดเกณฑ์การให้
คะแนน ดังนี้

ถ้าตอบช่อง เป็นจริงมากที่สุด	ให้	4 คะแนน
ถ้าตอบช่อง เป็นจริง	ให้	3 คะแนน
ถ้าตอบช่อง เป็นจริงน้อย	ให้	2 คะแนน
ถ้าตอบช่อง เป็นจริงน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) การให้คะแนนจะกลับกัน คือ

ถ้าตอบข้อ เป็นจริงมากที่สุด	ให้ 1 คะแนน
ถ้าตอบข้อ เป็นจริง	ให้ 2 คะแนน
ถ้าตอบข้อ เป็นจริงน้อย	ให้ 3 คะแนน
ถ้าตอบข้อ เป็นจริงน้อยที่สุด	ให้ 4 คะแนน

4.2 นวัตกรรมสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ

4.3 นวัตกรรมสอบถามหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยการใช้เทคนิค 25% โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง-ต่ำ แล้วใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามเป็นรายข้อ จากนั้นพิจารณาเลือกข้อที่มีค่า $t(t\text{-test})$ ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำไปหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับก่อนนำไปใช้จริง ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาค (ส่วนสายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 188)

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้รูปแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 217) ดังตาราง

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E1R	T1	X1	T2
E2R	T1	X2	T2
CR	T1	-	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

R	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม (Random Assignment)
E1R	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
E2R	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
CR	แทน	กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู
X1	แทน	การจัดกระทำทดลองสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
X2	แทน	การจัดกระทำทดลองสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
T1	แทน	การสอบที่จัดทำก่อนการทดลอง (Pretest)
T2	แทน	การสอบที่จัดทำหลังการทดลอง (Posttest)

2. วิธีการดำเนินการทดลอง

2.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของ ผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีประเมินผลการเรียนรู้ใน การทดลองครั้งนี้

2.2 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ใน การเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ

2.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสามกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาสอนเท่ากัน คือใช้เวลาสอนกลุ่มละ 10 คาบ คาบละ 50 นาที

กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็น ปัญหา

กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อ การเรียนรู้

กลุ่มทดลองที่ 3 (กลุ่มควบคุม) ใช้การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอน ตามคู่มือครู

2.4 ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำ การทดสอบก่อนการทดลอง

2.5 ตรวจวิเคราะห์คะแนนแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบสอบถาม วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธี ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม
โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบทิศทางเดียว (One-way
Classification) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 95)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2531 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2531 : 62 - 64)

$$s^2 = \frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ	s^2	แทน	ความแปรปรวน
	f	แทน	ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	X^2	แทน	คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร (บุณยเกียรติ วิทยุโณนันทพงษ์. 2526 : 169)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR - 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อทดสอบ
			จำนวนคนที่ทำถูก
	p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อคือ $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ ($q = 1 - p$)
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนี้

2.3 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เทห์ ฟาน (Chung-Teh Fan) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 186 - 187)

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 172 ; อ้างอิงมาจาก Cronbach. n.d.)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถาม ทั้งฉบับ

2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
การอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test แบ่งกลุ่มสูง 25% และแบ่งกลุ่มต่ำ 25% จากสูตร
(Ferguson. 1971 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
	$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
	$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
	s_1^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อ ในกลุ่มสูง
	s_2^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อ ในกลุ่มต่ำ
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และ
กลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อที่ 2 โดยใช้สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวน
(Analysis of Variance) ชนิดการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One-way
Classification) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 95) ดังนี้

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าการแจกแจงแบบ F
	MS_b	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้ว หากปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน จะทำการ
 เปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบทุกคู่ โดยใช้วิธี Scheffe's Test
 (ฉ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 119)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

N	หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง คะแนนเฉลี่ย
S	หมายถึง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
df	หมายถึง ค่าแห่งความเป็นอิสระ
MSw	หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองภายในกลุ่ม
MSb	หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างกลุ่ม
SS	หมายถึง ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
กลุ่มทดลองที่ 1	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
กลุ่มทดลองที่ 2	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
กลุ่มควบคุม	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามคู่มือครู

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง
3. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู
5. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าแตกต่างกันหรือไม่ จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลปรากฏ ดังตาราง 4

ตาราง 4 การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริม การอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	27.63	13.82	0.99
ภายในกลุ่ม	57	769.95	13.98	
รวมทั้งหมด	59	824.58		

$$p > .05$$

จากตาราง 4 แสดงว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตาราง 5 สถิติพื้นฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
กลุ่มทดลองที่ 1	20	60.40	6.19
กลุ่มทดลองที่ 2	20	57.35	5.69
กลุ่มควบคุม	20	57.75	5.80

จากตาราง 5 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ เท่ากับ 60.40, 57.35 และ 57.75 ตามลำดับ ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนการทดลองมีค่าใกล้เคียงกัน

เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าแตกต่างกันหรือไม่ จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลปรากฏ ดังตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	109.9	54.95	1.50
ภายในกลุ่ม	57	2087.1	36.62	
รวมทั้งหมด	59	2197		

$$p > .05$$

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

8. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน ด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

ตาราง 7 การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	269.03	134.52	15.03**
ภายในกลุ่ม	57	510.30	8.95	
รวมทั้งหมด	59	779.33		

**p < .05

จากตาราง 7 แสดงว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธีการของ Scheffe ผลปรากฏ ดังตาราง 8

ตาราง 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของ ทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1 $\bar{X} = 17.6$	กลุ่มทดลองที่ 2 $\bar{X} = 18.05$	กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 13.35$
กลุ่มทดลองที่ 1	17.6	-	0.45	4.25**
กลุ่มทดลองที่ 2	18.05		-	4.70**
กลุ่มควบคุม	13.35			-

$$Cvd = 2.38$$

$$**p < .05$$

จากตาราง 8 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริม
การอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วย
การสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน
ด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู

โดยการใช้ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษภายหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง

ตาราง 9 การเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	144.4	72.2	4.30**
ภายในกลุ่ม	57	956.85	16.79	
รวมทั้งหมด	59	1101.25		

** $p < .05$

จากตาราง 9 แสดงว่า พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่จึงใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธีของ Scheffe

ผลปรากฏ ดังตาราง 10

ตาราง 10 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1 $\bar{X} = 17.6$	กลุ่มทดลองที่ 2 $\bar{X} = 18.05$	กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 13.35$
กลุ่มทดลองที่ 1	4.25	-	1.1	2.6
กลุ่มทดลองที่ 2	5.35		-	3.7**
กลุ่มควบคุม	1.65			-

$$Cvd = 3.26$$

$$**p < .05$$

จากตาราง 10 แสดงว่า พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

ตาราง 11 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	388.23	194.12	5.41*
ภายในกลุ่ม	57	2043.95	35.86	
รวมทั้งหมด	59	2432.18		

**p < .05

จากตาราง 11 แสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธีการของ Scheffe
ผลปรากฏ ดังตาราง 12

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์
คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยวิธีการของ Scheffe

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1 $\bar{X} = 66.85$	กลุ่มทดลองที่ 2 $\bar{X} = 66.30$	กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 61.20$
กลุ่มทดลองที่ 1	66.85	-	0.55	5.65**
กลุ่มทดลองที่ 2	66.30		-	5.10**
กลุ่มควบคุม	61.20			-

$$Cvd = 4.77$$

$$**p > .05$$

จากตาราง 12 แสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริม
การอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอน
ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียน
ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว จังหวัดน่าน ในปีการศึกษา 2535 ที่เรียนวิชาอ่าน 1 (อ 031) จำนวน 7 ห้องเรียน รวม 315 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัว จังหวัดน่าน ในปีการศึกษา 2535 ที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนที่ได้คะแนนวิชาอ่าน 1 (อ 031) ต่ำกว่าคะแนนจุดตัดที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 50) จำนวน 60 คน แล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการ ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอน

3.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดจากการวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาของ กุศแมน และวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม ของวัตสัน จำนวน 5 แผนการสอน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.1.2 แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามกระบวนการของการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 5 แผนการสอน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.1.3 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 5 แผนการสอน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.2 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยครอบคลุม พฤติกรรมการอ่าน 4 พฤติกรรม คือ การอ่านจับใจความ ตีความ สรุปความ และเรียงลำดับ เหตุการณ์จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยแบบทดสอบดังกล่าวนี้เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ ในการวิจัยครั้งนี้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .30 - .72 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 - .62 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .88

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามในด้าน ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไม่ทอดทิ้ง เพื่อจะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และมุ่งให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยมีคำถามในทางบวก และลบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแล้วใช้ t - test ทดสอบ ค่าอำนาจจำแนกคัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ในการวิจัยครั้งนี้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 2.48-7.16 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .79

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยตนเอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลาการสอนซ่อมเสริมทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ทั้งสิ้น 30 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

4.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของ ผู้เรียน เป้าหมายการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียน

4.2 ทดสอบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม

4.3 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม โดยใช้ เวลาสอนกลุ่มละ 10 คาบเท่ากัน

4.4 ทดสอบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

4.5 ดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
3. เปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
4. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
5. ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ เมื่อพบว่า พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Scheffe's Test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน ด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า

- 1.1 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ กับนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า

2.1 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ กับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู จากผลของการศึกษาค้นคว้า สามารถอภิปรายผลตามลำดับของสมมติฐานงานวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่าน ที่ได้ทำการทดลองโดยใช้การสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ดังนี้คือ บีค และคนอื่น ๆ (Beed and others. 1991) ลีซินชุก และคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) ไมเคิล (Micheal. 1988) พาลินสการ์ (Palinscar. 1986 :73 - 86) แพพพาส (Pappas. 1984 : 84) แอปเปิ้ลบี (Applebee. 1983 : 88) สรีตา ชูดวงแก้ว (2535) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านดีขึ้น และช่วยพัฒนาด้านภาษาของนักเรียน พร้อมทั้งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สาเหตุที่ทำให้พัฒนาการในด้านทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้สูงกว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าผลสืบเนื่องมาจาก

1.1 การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการสร้างและดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ พูดยาได้ตอบอย่างมีระบบ ซึ่งการช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดของครู ทำให้ผู้เรียนพัฒนาและเพิ่ม ปริมาณความสามารถทางสติปัญญาขึ้นทีละเล็กทีละน้อย โดยครูให้รูปแบบทางภาษา ให้การชี้แนะ ให้แนวทาง การเสริมคำพูด หรือการต่อท้ายคำ จนผู้เรียนสามารถตอบสนอง หรือได้ตอบในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการสื่อออกมาได้ถูกต้อง และมากที่สุด

1.2 การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการทางความคิด โดยขั้นตอนการเรียนการสอน และช่วยให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านด้วย การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า การทำความเข้าใจกับ

ข้อสงสัย การตั้งคำถาม และการสรุป นอกจากนี้ ครูผู้สอนสามารถรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ในขณะที่สอนจากการตอบคำถามของผู้เรียน ซึ่งครูคอยให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา แก้ปัญหาให้ผู้เรียนได้ทันทั่วทั้ง และตรงเป้าหมาย จึงทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียน อีกทั้งยังสร้างบรรยากาศความคุ้นเคยเป็นการลดช่องว่างระหว่างครูกับผู้เรียนทำให้เกิดความเป็นอิสระที่จะใช้ความคิดของตนเองและความคิดสร้างสรรค์ในขณะทำงานร่วมกัน จนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้อย่างรวดเร็วในช่วงเวลาอันสั้น

1.3 การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถดึงประสบการณ์เดิมมาใช้กับเรื่องที่อ่านให้เข้าใจเรื่องได้เร็วและง่ายขึ้น ตามขั้นตอนการสอนในขั้นที่ 1 ครูดึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนโดยการอ่านชื่อเรื่องหรือรูปภาพ แล้วให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ โดยครูเป็นผู้ช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดใช้คำพูดในลักษณะต่าง ๆ อย่างมีระบบ มาช่วยกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาทำให้ผู้เรียนพูดได้ตอบและสื่อความคิดออกมา ดังนั้น การดึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว

2. การเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สาเหตุที่ทำให้พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน อาจพิจารณาได้ว่า การสอนทั้งสองวิธีมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นหลัก มีกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิด และดึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้กับเนื้อเรื่องที่อ่าน พร้อมทั้งเน้นการนำเอากระบวนการอ่านมาใช้ให้ถูกต้อง ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบผลสำเร็จในการเรียน

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่าง

จากการสอนซ่อมเสริมการอ่านของกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เพราะการสอนในกลุ่มควบคุมไม่ได้คำนึงหรือเน้นที่จะให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการอ่าน แต่เน้นหนักและให้ความสำคัญในการจดจำคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนเนื้อเรื่องที่อ่าน เน้นการทำงานแบบฝึกหัดให้ถูกต้องมากกว่าที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะนำเอากระบวนการอ่านมาใช้ให้ถูกต้อง ผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ความคิด วิเคราะห์ ตีความจับใจความหรือสรุปความ ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนจะเป็นผู้อธิบายให้ผู้เรียนฟังตลอด เมื่อผู้เรียนในกลุ่มควบคุมต้องไปอ่านเนื้อเรื่องใหม่และแตกต่างไปจากที่เคยท่องจำอยู่ ก็จะไม่สามารถตีความหรือสรุปความ เรื่องที่อ่านได้

และเหตุผลดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

3. การเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุที่ทำให้พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนตามคู่มือครู ไม่แตกต่างกัน อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

วิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักใช้กระบวนการทางความคิดและแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยการรายงานสิ่งที่ไม่รู้อย่างแท้จริง ให้ครูผู้สอนได้เลือกเทคนิควิธีมาใช้จัดกิจกรรม ซึ่งเทคนิควิธีที่ครูนำมาใช้นั้น ผู้เรียนต้องฝึกใช้ให้คล่องและแม่นยำ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และใช้กระบวนการทางความคิดได้อย่างคล่องตัว ซึ่งการฝึกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ นั้น ผู้เรียนต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร ที่จะทำให้เกิดความชำนาญและใช้เทคนิควิธีแต่ละเทคนิคได้อย่างมั่นใจ แต่ว่าในการทบทวนครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลา

ในการทดลองสอนซ่อมเสริมการอ่านเพียงกลุ่มละ 10 คาบ จึงทำให้พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ไม่ส่งผลให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างชัดเจน เนื่องจากเวลาในการทดลองน้อยมากจึงไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ได้อย่างคล่องตัว ประกอบกับนักเรียนกลุ่มนี้เป็นนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (50%) ที่ต้องได้รับการสอนซ่อมเสริมเพื่อให้มีพื้นฐานดีขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้ ในอีกกรณีหนึ่ง

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ย ภายหลังจากทดลอง พบว่า คะแนนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุม แม้ว่าจะไม่เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน จึงอาจสรุปได้ว่าการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ใช้เวลาในการสอนซ่อมเสริมมากกว่านี้ อาจจะทำให้เห็นความแตกต่างของพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู ได้ชัดเจนมากกว่านี้

4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู สิ่งที่ส่งผลให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา มีขั้นตอนการสอนเป็นลักษณะที่เน้นผู้เรียนดำเนินการเอง ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่านได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้ใช้ประสบการณ์ในการสร้างความหมายของ

สัณฐานวิทยาโดยใช้กระบวนการทางความคิด มีประสบการณ์ในการแก้ปัญหาด้วยตนเองหลายวิธี และได้รับการฝึกการแก้ปัญหาจนมีความคล่องตัว ทำให้เกิดความแม่นยำและเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการอ่าน เมื่อนักเรียนมีความพยายาม ความตั้งใจ และมีแรงจูงใจ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่าน ดังนี้ ไมเออร์ ((Myers. 1965 : 255 - 363) รัสเซล (Russle. 1969 : 263 - 266) ซอง (Song. 1970 : 2571-A) เพ็ญวิมล คูศิริวิเชียร (2523 : 84) ที่พบว่าแรงจูงใจมีสัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่จะส่งเสริมให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการเรียนและการทำงานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจมีสัมฤทธิ์มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

5. การเปรียบเทียบแรงจูงใจมีสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ กับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจมีสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจมีสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู สิ่งที่ส่งผลให้แรงจูงใจมีสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการจัดสภาพการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยครูจะคอยช่วยเหลือและให้โอกาสนักเรียนได้พูดได้ตอบแสดงความคิดเห็นอยู่ตลอดเวลา เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2533) กล่าวว่า

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรู้ว่าเรื่องเรียนไม่ใช่เรื่องยากและสามารถประสบความสำเร็จได้ และยังเป็นการสร้างกำลังใจให้กับผู้เรียนประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดบรรยากาศของการปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน เป็นการลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน เพิ่มความเป็นกันเองทำให้ครูกับนักเรียนมีความเข้าใจกัน เกิดความคิดสร้างสรรค์ในขณะทำงานร่วมกัน และยังทำให้ครูสามารถรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแต่ละคน และสามารถแก้ไขได้ตรงจุด ซึ่งสอดคล้องกับแฟลนเดอร์ส เบรคฟอร์ด สกินเนอร์ ที่กล่าวว่า พฤติกรรมทางวาจาที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้ให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นได้อย่างสบาย (Flanders. 1970 : 3 ; พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bradford. 1960 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1957 : 203) ซึ่งบรรยากาศดังกล่าวจะเป็นตัวเอื้ออำนวยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ ความสนใจ คำนึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความพยายามที่จะปรับตัวเองให้ดี และประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ จนทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมาก

6. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสิ่งที่ส่งผลทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน อาจสืบเนื่องมาจาก ขั้นตอนการสอนของการสอนทั้งสองวิธี มีกระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการเรียน และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความสนุกสนานพร้อมทั้งเกิดกำลังใจที่จะเรียนในสิ่งที่ตนเองเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับ สุภากร ราชกรกิจ (2529 : 110 - 112) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมนั้น แรงจูงใจ เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าครูไม่จัดสถานการณ์หรือเริ่มสอนจากสิ่งที่นักเรียนสนใจ หาวีธีให้เกิดความสนุกสนานอยากเรียน อยากรู้ และร่วมกิจกรรมการเรียน การสอนซ่อมเสริมจะไร้ผล นักเรียนจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

จากเหตุผลดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ต่างมีขั้นตอนการสอนที่ส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ และมีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นเห็นได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลของการศึกษาค้นคว้าพบว่า การสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (50%) มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น ตลอดจนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น จึงพอจะเป็นแนวทางสำคัญสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนภาษา ในการพิจารณานำเอาเทคนิควิธีการสอนรวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนไปใช้ในการสอนภาษา ทั้งในชั่วโมงเรียนปกติ และในการสอนซ่อมเสริม และควรจะได้มีการเผยแพร่เทคนิควิธีการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ให้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

1.2 การสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นลักษณะกิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน ที่จะช่วยพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จโดยใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท คือ

1.2.1 พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา

1.2.2 พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความ

1.2.3 พูดเพื่อให้แนวทาง

1.2.4 พูดเพื่อให้ปฏิบัติ

1.2.5 พูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจและบอกผลการปฏิบัติ

ครูจะต้องศึกษาและใช้ลักษณะการพูดทั้ง 5 ประเภท ให้ได้อย่างคล่องแคล่ว และแม่นยำ และเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดข้อความต่อเนื่องสม่ำเสมอ และทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นกันเองและตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

1.3 การสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกลวิธีที่มุ่งเน้นกระบวนการในการเรียนการสอนให้เกิดบรรยากาศในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจามากกว่าเน้นเนื้อหาหรือผลจากการอ่าน ดังนั้นบทอ่านหรือเนื้อเรื่องที่นำมาใช้ ไม่ควรยาวหรือมีคำศัพท์ยากเกินไปสำหรับนักเรียน ควรจะเป็นเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์เดิมมาบ้าง เพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดความสนใจ หรือมีแรงจูงใจที่จะเรียน และสิ่งสำคัญ คือ บทอ่านควรเอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความสามารถทั้ง 4 ประการ ดังนี้

1.3.1 การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า

1.3.2 การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย

1.3.3 ตั้งคำถาม

1.3.4 การสรุป

อย่างเต็มที่จนจะส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จและสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวากับครูได้เป็นอย่างดี

1.4 การสอนด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา เป็นลักษณะกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการเอง โดยรายงานสิ่งที่ไม่รู้อย่างแท้จริงให้แก่ครูผู้สอน ได้เลือกเทคนิควิธีที่จะมาจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง รู้จักใช้กระบวนการทางความคิด แก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ อย่างคล่องตัวและมั่นใจ และการจะทำให้ผู้เรียนฝึกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและชำนาญนั้น ครูผู้สอนต้องใช้เวลาพอสมควร และถ้าเทคนิควิธีใดที่ยังสร้างความสับสนให้ผู้เรียน ครูผู้สอนควรใช้เทคนิควิธีนั้นซ้ำ ๆ จนมั่นใจว่าผู้เรียนสามารถใช้เทคนิควิธีการนั้น ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์แบบ

เดียวกันได้ดี และหลังจากฝึกทักษะการอ่านแล้ว ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนด้วย จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จและช่วยพัฒนาการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

1.5 การสอนด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ช่วยให้ผู้สอนสามารถเลือกเทคนิควิธีได้อย่างเหมาะสม และพัฒนาบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้สอนการอ่านในชั่วโมงเรียนปกติได้ แต่อย่างไรก็ตาม การสอนด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหามีข้อสังเกตว่า นักเรียนรายงานคำที่เป็นปัญหาโดยขีดเส้นใต้ ซึ่งใช้เวลามากพอสมควร แล้วครูต้องนำเอาคำที่เป็นปัญหาของนักเรียนมาวิเคราะห์ ก่อนที่จะสร้างหรือเลือกกิจกรรมที่จะใช้สอน จึงต้องใช้เวลาในการจัดเตรียมมาก ถ้าเป็นคาบคู่ ผู้สอนควรใช้วิธีให้ผู้เรียนได้รายงานคำที่เป็นปัญหาของบทอ่านใหม่ไว้ล่วงหน้า หรือต้องให้การทำงานเป็นทีมกับเพื่อนครูในรายวิชาเดียวกัน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระ และรวดเร็วในการเตรียมกิจกรรมในการเรียนการสอน นอกจากนั้น ในการทำกิจกรรมกลุ่มย่อย ครูผู้สอนควรคอยช่วยเหลือและดูแลอย่างใกล้ชิด กระตุ้นให้นักเรียนได้ช่วยกันขยายความรู้ ความคิดให้เพื่อนได้ฟัง

2. ข้อเสนอแนะในการทาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิธีการสอน เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาการนำเอากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ไปใช้ควบคู่กับการสอนวิธีอื่น ๆ เพื่อจะได้มีการพัฒนาการสอนวิธีต่าง ๆ ให้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษากับทักษะทางภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการเขียน

2.4 ควรมีการศึกษาวิจัยในการเรียนวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส เพื่อพิจารณาว่าการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ สามารถนำไปใช้อย่างเหมาะสมกับภาษาอื่น นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ หรือไม่ เพราะเป็นลักษณะวิชาทักษะภาษาเช่นเดียวกัน

2.5 การศึกษาเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม ควรใช้ระยะเวลาในการทาวิจัยมากกว่า 10 คาบ เพื่อจะได้เห็นผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน นอกจากนั้น ควรมีการสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคนในขณะที่เรียนในแต่ละคาบ เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ตรงจุดและปัญหาของแต่ละคนให้ดีขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรุณา กรีนแสง. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัสสัเนา.
- คำมูญ สายแสงจันทร์. "การจัดสอนซ่อมเสริมในโรงเรียน," การศึกษาเอกชน. 6 : 27 - 33 ; มีนาคม 2524.
- จารุณี สุตะบุตร. "ความรู้้อาจเรียนกันหมด," วารสารแนะแนว. 18 : 7 - 10 ; มิถุนายน - กรกฎาคม 2527.
- จิรัชศักดิ์ ต้นสถิตย์. "ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพการธนาคาร," บทความเสนอในการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับชาติเรื่องภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ. สถาบันจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1 - 2 ธันวาคม 2531. อัสสัเนา.
- ชวาล แพร่ดกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร, 2520.
- ชาอุทัย อัจฉินสมาจาร. "การใช้เกณฑ์การสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาการสอนของครู," มิตรครู. 27 : 12 - 15 ; กรกฎาคม 2528.
- ธีรวัฒน์ นิจนตร. "บรรยากาศในห้องเรียนกับการส่งเสริมสติปัญญา และคุณลักษณะที่สำคัญแก่เยาวชน," ครูปริทัศน์. 10 : มกราคม 2528.
- ระปะนีย์ นาคทรัพย์. การประพันธ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2520.
- ดำรง ศิริเจริญ. การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในวิชาที่เรียน อัตราความแปรปรวนของความสนใจและความแปรปรวนของอัตราการเรียนรู้ (learning rate variance) ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยวิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery learning) กับกลุ่มที่สอนโดยวิธีบรรยาย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัสสัเนา.
- ธรรมศักดิ์ มีอิสระ. "การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียน," สารพัฒนาหลักสูตร. (16) ; มกราคม 2526.

- นพรัตน์ สรวัยสุวรรณ. ศึกษาความสามารถในการวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2527. อัดสำเนา.
- นาราวดี กิจวิธ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตาม
คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- บารุง กลัดเจริญ และจวีวรรณ กินวงศ์. วิธีสอนทั่วไป. พิษณุโลก : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
2527.
- บุญเชิด วิทยุโณนันทพงษ์. การทดสอบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- ประหยัด ทองมาก. ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.
- ปรีชา วิเทศวิทยานศาสตร์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมวิชาทักษะ
อ่าน 2 ด้วยชุดการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเป็นกลุ่มโดย
ครูเป็นผู้ดำเนินการ นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และนักเรียนผู้ช่วยสอน
กับครูร่วมกันเป็นผู้ดำเนินการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของ
นักเรียนโปรแกรมพานิชยกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับประกาศนียบัตรวิชาชีพ.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. "ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะกับการเรียนการสอน," ศึกษาศาสตร์.
6(15 - 16) : 13 - 15 ; สิงหาคม 2532 - มีนาคม 2533.
- พรรณี ชูทัย. "ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม," จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว.
หน้า 2 - 3. กรุงเทพฯ : สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย, 2523.

- พันทิพา อุตยสุภ. "ปัจจัยเสริมการเรียนการสอน," ใน พื้นฐานการศึกษาหน่วยที่ 1 - 5
หน้า 167 - 214. กรุงเทพฯ : สำนักเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช, ม.ป.ป.
- เพ็ญวิมล คูศิริวิเชียร. การศึกษาองค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางด้านสติปัญญา
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- เพ็ญศรี รังสิยากุล. การอ่านภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2528.
- มนัรัตน์ ศรีรัตนพันธ์. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดแบบสืบสวน - สอบสวน. ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.
- มานิต บุณฺพระเสริฐ. "ยุทธวิธีพัฒนาการอ่าน," จันทร์เกษม. 174 : 9 กันยายน -
ตุลาคม 2526.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. ฝึกทักษะอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2527.
- รุ่งเรือง ธงศิลา. ผลของการจัดการเรียนเพื่อรอบรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้าง ไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4.
ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2527. อัดสำเนา.
- รุจิร ภูสาระ. การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทกวิธี
ที่ให้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด โดยมีความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ต้นและใช้เวลาในการเรียน
น้อยที่สุด. ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

- ละออง จันทรเจริญ. "นักเรียนสอนกันเอง : รูปแบบหนึ่ง ของการเรียนรู้ที่นักเรียนเป็น
ศูนย์กลาง," ศึกษาศาสตร์. 11 : 102 - 108 ; เมษายน - กันยายน 2526.
- วิจิตร ศรีสะอ้าน. "ปัจจุบันและอนาคตของหลักสูตรอุดมศึกษา," วารสารครุศาสตร์.
4 เมษายน - มิถุนายน 2530.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม, 2521.
- วิชาการ, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จางเจริญการพิมพ์, 2524.
- _____. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
(ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จางเจริญการพิมพ์, 2534.
- _____. คู่มือการวัดผลและประเมินผลตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
(ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จางเจริญการพิมพ์, 2534.
- วิรัช บุณยมบัติ. "การมัธยมศึกษาทันสมัย : ทำไมต้องสอนซ่อมเสริม," วารสารศึกษาศาสตร์
1 : 27 - 30 ; มิถุนายน - กันยายน 2528.
- วิสาข์ จิตวิตร. "การสอนอ่านภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร," มิตรครู.
27(14) : 41 - 43 ; กรกฎาคม 2528.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. การสอนซ่อมเสริม. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ที่ระพัฒนา, 2525.
- ศรียัย สุวรรณภิต. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก,
2522.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช
2524. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์, 2526.
- _____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
2524. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2522.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดซ่อมเสริมและ
สอบแก้ตัว. 2529ก. อัดสำเนา.
- _____. คู่มือการวัดผลและประเมินผลตามหลักสูตรมัธยมศึกษา. 2529ข. อัดสำเนา.

ศูนย์พัฒนาหลักสูตร, กรมวิชาการ. "เด็กหลักสูตรใหม่เรียนภาษาอังกฤษอย่างไร,"

ประชาศึกษา. 35(7) : 21 ; เมษายน 2528.

สรिता ชูดวงแก้ว. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนตามคู่มือ. ปรินทิพณ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

สมศักดิ์ สันธะเวช. "การสอนซ่อมเสริม," มิตรครู. 8 : 24 - 25 ; เมษายน 2523. (เมษายน 2530).

สาธิต แก้วมณี. การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิด และความสนใจในการเรียนจากการสอนซ่อมเสริม 3 วิธี ในทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โพลิโนเมียล ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.

ปรินทิพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.

สายใจ ทองเนียม. "การสอนซ่อมเสริม เป้าหมายที่ไม่ควรมองข้าม," สารพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development Bulletin). 33 : 40 ; ธันวาคม 2527.

สํานัก หิรัญธรรมา พันธ์ และคนอื่น ๆ. โครงการติดตามและประเมินผล โครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2524 - 2526. ม.ป.ท., 2527.

สุกัญ เทียนทอง. "การสอนซ่อมเสริมเพื่อให้ผ่านเกณฑ์," ประชาศึกษา. 7 : 22 - 25 ; เมษายน 2528.

สุภากร ราชกรกิจ. "การสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลายและชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น," วารสารครุศาสตร์. 14 : 110 - 121 ; เมษายน - มิถุนายน 2529.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารข้อเสนอ : หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. เล่มที่ 2.

กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

_____. "การเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก," เอกสารประกอบการสอนวิชา

หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 2. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2534.

อรสา ปราชญ์นคร. หลักสูตรแบบเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,

จำกัด, 2525.

อัจฉรา วงศ์โสธร. การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบอิงปริเจตภาษาอังกฤษสำหรับใช้กับนักศึกษา

ไทยในระดับต่าง ๆ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

อัปสร มีสิงห์. "บทบาทของครูกับหลักสูตรฉบับปรับปรุง," สารพัฒนาหลักสูตร. 10(104) :

มกราคม - มีนาคม 2534.

อุทัย เพชรช่วย. "การให้นักเรียนสอนกันเอง," มิตรครู. 27 : 23 - 26 ; มกราคม

2525.

Applebee, Arthur N. and Judith S. Langer. "Instructional Scaffolding as Natural Language, Activities," Language Arts. 63(2) : February, 1983.

Bacon, Francis. The Oxford Dictionary of Quatations. Oxford University Press London, 1953.

Bartlette, Brendan J. "Top Level Structure an organizational strategy for Recall of Classroom Text," Dissertation Abstracts International. 39(11) : 6641-A; 1979.

Bartlett, Frderic G. and others. Remembering : A Study in Experimental and Social. Psychology, Combridge University, Press, 1932.

- Bastidas, Jesus A. "The Cloze Procedure as a Teaching Comprehension," English Teaching Forum. 22 : 20 - 24 ; April, 1991.
- Beed, Penny L. and others. "Moving learners toward independence : The power of Scaffolded instruction," The Reading Teacher. 44(9) : 648 - 655 ; May, 1991.
- Bloom, B.S. Human Characteristics and School Learning. New York : McGraw-Hill Book Company, 1976.
- _____. Taxonomy of Educational Objective. 2nd ed. London : Longman Inc., 1979.
- Bond, Gay L. and Miles A. Thinker. Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction. New York : Appleton Century Crofts, 1957.
- Bolye, O. and S. Peregoy. "Literacy scaffolds : Strategies for First and Second - Language readers and Writers," The Reading Teacher. 44(3) : 194 - 200 ; November, 1990.
- Brown, A.L. and M.A. Palinscar. "Reciprocal Teaching of Comperhension Fostering and Comprehension Monitoring Activities," Cognitive and Instruction. 115 - 117 ; 1984.
- Bruner, J.S. "The Role of Dialogue in Language Acquisition," in The Child's Conception of Language. edited by A. Sinclair, R.J. Jarville, and W.J.W. Levelt, NY : Springer - Varlag, 1978.
- Burton, William H. Reading in Child Development. New York : Boop-Merrill Co., 1956.
- Cambourne, Brian. "How Important Is Theory to the Reading Teacher?," Australian Journal of Reading. 2(2) : 78 - 90 ; June, 1979.
- Carr, Eileen M. and others. "The Effect of Inference Training on Childern's Comprehension of Expository Test," Journal of Reading Behavior. 15(3) : 1 - 18 ; 1983.
- Carrell, Patricia L. "The Effects of Rhetorical Organization on ESL Readers," TESOL Quarterly. 18(3) : 441 - 469 ; September, 1984.
- Carrell, Partricia L. and Joan C. Eisterhold. "Schema Theory and LSL Reading Pedagogy," in Methodology in TESPL. edited by Michael H. Long and Jack C. Richards, p. 218 - 232. Newbery House Publishers, 1987.

- Christie, Frances and Brain Gray. "Successful Negotiation in The classroom : A Social Process," Keynote Paper Presented at the 15th Australian Reading Association. Conference, Canberra: 7 - 11 ; July, 1990.
- Clarke, M.A. and S. Silberstein. "Toward a Realization of Psycholinguistic Principles in ESL Reading Class," Language Reading. 27 : 145 - 147 ; June, 1977.
- Coady, J. "A psycholinguistic model of the ESL reader," Reading in a Second Language. p. 5 - 18. Ed. by Ronald Mackey, Bruce Barkman, and R.K. Jordan, Rowley, Mass : Newsbury House Publishers, 1979.
- Dechant, Emerald V. Improve the Teaching of Reading. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs., 1970.
- Deighton, Lee C. Vocabulary Development : Level 6. New York : The Macmillan Company, 26 - 39 ; 1964.
- Dithmer, Robert Michael. "The Effects of Vocious Verbal of Teacher/ Student Verbal Interaction on Geometry Students," Dissertation Abstracts International. 39 ; April, 1979.
- Dubin, Fraid. "What Every EFL Teacher Should Know About Reading," Teaching Forum. 3 : 14 - 16 ; July, 1982.
- Ervin, Tripp. "Activity Structure as Scaffolding for Children Second Language Learning," Sociolinguistic Working Paper Number 100 w Southwest Educational Development Lab. Austin, Tex, 1982.
- Fan, Chung - Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Educational Testing Service, Princeton, 1952.
- Flanders, N.A. Teacher. "Influence Pupil Attitudes and Achievement," Co-operative Research Monographs. No. 12 U.S. Office of Education U.S. Govt, Printing Offices, 1965.
- Flanders, Ned A. Analysis Teaching Behavior. Massachusetes : Addison - Wesley Publishing Company, 1970.
- Ferguson, George. A Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd ed. New York : McGraw-Hill Book Company, 1971.
- Gains, C.W. and J.A. McNicholas. Remedial Education : Guideline for the future. London : Longman Group Limited, 1979.

- Galloway D.M. and C. Goodwin. Education Slow-Learning and Maladjusted Children : Integration or Segregation?. New York : Longman Inc., 1979.
- Goodman, Kenneth. Miscue Analysis : Application to Reading Instruction. Urbana, National Council of Teachers of English : ERIC Clearing house on Reading and Communication Skills, 1973.
- Goodman, Kenneth S. "Reading : A Psycholinguistic Guessing Game," Theoretical Models and Processes of Reading. International Reading Association, 1970.
- _____. Language Literacy. Boston London and Hefley : Routledge and Regan Paul Ltd., 1982.
- Goodman, Yetta M. Dorothy J. Watson and Carolyn L. Burke. Reading Miscue Inventory : Alternative Procedures. New York : Richard C. Owen Publishers, Inc., 1987.
- Harris, A.J. Improving the Teaching of Remedial Reading Detection and Correction of Reading Difficulties : Reading with Commentary. New York : Appleton Company, 1971.
- Hoge, Sharon. "A Comprehension centered reading Program using Reader Selected Miscue," Jurnal of Reading. 27 : 52 - 55 ; October, 1983.
- Honeycutt, Charles Allen. "A Study of the Second-Language Reading Process Using A Cloze Procedure, Miscue Analysis and Story Retelling With Third Year High - School French Students," Dissertation Abstracts International. 43(8) : 2580-A; February, 1983.
- Howell, Kenneth W. and Mada Key Morehead. Curriculum - Based Evaluation for Special and Remedial Education. 1987.
- Johnson, D. and T.C. Barrett. "Prose Comprehension : A Descriptive Analysis of Instructional Practise," Children's Prose Comprehension : Research and Practise. Neward : International Reading Association, Inc., 1981.
- King, A.H. "Note on Remedial English as Higher - Education Level," English Language Teaching. 27 : 245 ; June, 1973.
- Kintsch, Walter and I. Graig Yarbrough. "Role of Rhetorical Structure in Text Comprehension," Journal of Educational Psychology. 74(6) : 828 - 834 ; 1982.

- Kochevar, D.E. Individualized Remedial Reading Techniques for the Classroom Teacher. New York : Parker Publishing Company, 1975.
- Kreeft, J. "Dialogue - Wridge from Talk to Essay Writing," Language Arts. 61 : 141 - 150 ; 1984.
- Lee, Kai - Fat and Paula Fleming. Better Reading Skills. Kuala Lumpur, Oxford University Press, 1978.
- Lehr, Fran. "Instructional Scaffolding," Language Arts. 62(6) : October, 1985.
- Lindgren, Henry C. Educational Psychology in Classrooms. New York : John Willey and Sons, 1967.
- Littlejohn, Andrew Peter. "Increasing Learner Involvement in Course Management," TESOL Quarterly. 17 : 595 - 608 ; December, 1983.
- Lysynchuk, M. Linda and others. "Recipocal Teaching Improves Standardized Reading Comprehension Performance in Poor Comprehenders," The Elementary School Journal. 90(5) : 476 - 483 ; May, 1990.
- McChelland, David Clarence. The Achievement-Motivation. New York : Apleton Century Groff, Inc., 1953.
- Mckay, S. "ESL/Remedial English : Are they different?," English Language Teaching. 35 : 331 ; April, 1981.
- Michael, Pralt W. "Mothers and Fathers Teaching 3 - Year - Olds : Authoritative Parenting and Adult Scaffolding of Young Children's Learning," Development Psychology. 34(4) : 832 - 839 ; 1988.
- Morris, A and N. Stewart-Dore. Learning to Learn From Text : Effective Reading in the Content Area. North Ryde : Addison - Wesley, 1984.
- Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New Jersey : Prentice Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1966.
- Myers, Albert E. "Risk Taking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation," Education and Psychological Measurements. 25(2) : 355 - 363 ; 1965.

- Oller, John W. English Tests at School : A Pragmatic Approach. London : Longman Group Ltd., 1979.
- Otto, W.R.A. McMenemy and R.J. Smith. Corrective and Remedial Teaching. 2d ed. Boston : Houghton Mifflin Company, 1973.
- Palinscar S.A. "The Role of Dialogue in Providing Scaffolded Instruction," Educational Psychologist. 21(1 - 2) : 73 - 98 ; Winter & Spring, 1986.
- Pappas, Christine C. "Scaffolding Observing and Responding to Young Children Learning to Read by Reading," The Paper Presented at the Annual Meeting of the National Council of Teachers of English. November, 1984.
- Parker, Richard. "The Reading Process : The Practicality of Good Theory," Reading : An Australian Perspective. ed. by Len Unsworth, Australia, Globe Press, 1985.
- Pett, James. "Reading as ESL Skill at the University," English Teaching Forum. 20(3) : 17 - 19 ; July, 1982.
- Pflaum, Susana W. and Tanis H. Bryan. "Oral Reading Behaviors in the Learning Disabled," The Journal of Educational Research. 73 : 252 - 257 ; May -June, 1980.
- Politzer, Robert, L. "The Successful Foreign Language Teacher Quoted. in Moxkowitz, Gurtrude, The Classroom Interaction of Outstanding Foreign Language Teachers," Foreign Language Annals. 9 : 153 - 157 ; April, 1969.
- Raffini, James P. "The Relationship between Resultant Achievement Motivation and College Student Examination Performance," Dissertation Abstracts International. 31 : 1085 - A; 1970.
- Rivers, Wilga M. "Psychology : Linguistics and Language Teaching," English Teaching Forum. 19(2) : 1 - 19 ; 1982.
- Rousch P.D. and B.L. Cambourne. A Psycholinguistic Model of the Reading Process as it relates to Proficient Average and Low Ability-Readers. N.S.W., Australia, Wagga, 1979.
- Russell, David H. Children Learn to Read. Boston : Grinn & Company, 1963.

- Russle, Ivan L. "Motivation for School-Achievement : Measurement and Validity," The Journal of Educational Research. 62 : 263 - 266; February, 1969.
- Searle, Dinnis. "Scaffolding : Who's Building Whose Building?," Language Arts. 61(5) : 480 - 483 ; September, 1984.
- Searle, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press, 1978.
- Shaw Harry, A. Complete Course in Freshman English. 7th ed. New York : Harper and Row Publishers, 1973.
- Shepherd, David L. Comprehensive High School Reading Methods. Ohio : A Bell and Howell Company, 1973.
- Silva, Aruelia Davila De. "Oral Reading Behavior of Spanish-Speaking Children Taught By a Meaning - Bases Program," Dissertation Abstracts International. 40(11) : 5895-A ; May, 1980.
- Sinclair, J. Mch and R.M. Coulthard. Towards in an Analysis of Discourse : The English used by Teachers and Pupils. Oxford : University Press, 1978.
- Smith, F. Psycholinguistics and Reading. New York : Holt, Rinehart & Winston, 1973.
- Song, Kae-Kyun. "Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variabel," Dissertation Abstracts International. 32 : 2571-A; November, 1970.
- Stevenson, Robert M. "Using Slides to Improve Reading Comprehension," English Teaching Forum. 11 : 2 - 8 ; 1973.
- Stevick, Earl W. Memory, Meaning and Method. Rowley, Massachusetes : Newbury House, 1976.
- Stieglitz, Ezra L. and J. William Ochlkers. "Improving Teacher Discourse in a Reading Lesson," The Reading Teacher. 42(6) : 374 - 378 ; February, 1989.
- Tansley, A.E. Reading and Remedial Reading. Bristol : Western Printing Services Limited, 1969.
- Tatlonghari Melchor A. "Miscue Analysis in An ESL Context," RELJ Journal. 15(2) : 44 - 60 ; December, 1984.

- Taylor, Wilson L. "Cloze Procedure : A New Tool For Measuring Readability," Journalism Quarterly. 30 : 411 - 433 ; 1953.
- Thebaut, J.W. and H.H. Kelley. The Social Psychology of Groups New York ; Willey, 1959.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York : Appleton Century Craft, 1952.
- Valette, Rebecca N. Modern Language Testing, A Handbook. New York : Harcourt Brace, 1977.
- Vygotsky, L.S. Mind in Society : The Development of Higher Psychological Process. Cambridge MA : Harvard University Press, 1978.
- Ward, Jame. "Techniques for Teaching Reading," English Teaching Forum. 18(2) : 2 - 7 ; April, 1980.
- Watson, Dorothy J. "Reader Selected Miscues : Getting More From Sustained Silent Reading," English Education. 10 : 75 - 85; 1978.
- Watson, James and Ann Hill. A Dictionary of Communication and Media Studies. London : Edward Arnold (Publishers) Ltd., 1984.
- Widdowson, H.G. Explorations in Applied Linguistics. London : Oxford University Press., 1979.
- Wilson, R.M. Diagnostic and Remedial Reading for Classroom and Clinic. 2nd ed. Columbus : Charles E. Merrill Publishing Company, 1972.
- Withall, John and W.W. Lewis. "Social Interaction in the Classroom" in Albert H. Yes (ed), "Social Interaction in Education Setting. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1971.

המחשבות

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา
- แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
- แผนการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

Lesson Plan for Experimental Group (1)

Period 1 - 2

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By finding the main idea and details.
3. By answering the questions about the story.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "Dreaming"Procedure :

1. The teacher begins the class by having the students read the story "Dreaming". While reading, they have to underline the words or phrases which they do not understand.

2. The teacher marks the students' underlined words on the Miscue Table, and then selects those underlined by over 60 percent of students to be taught by using "Skimming, Cloze, and Probe"

3. The teacher states the objectives, shows the picture of a man sleeping in bed and asks the questions about picture :-

Do you like this picture ?

What do you see in the picture ?

What is he doing ?

4. The teacher hands out the clozed passage and tells the students to read the following : the title, the first sentence and last sentence, which do not have any deletions ; the students should read quickly and silently. Then the teacher asks the questions in order to help them find out the main idea of the passage.

5. The teacher reads the passage aloud, trying to pronounce a correct intonation and making the necessary pause. This will give the students some cues for understanding. While reading, the teacher reads the missing words by saying the word "blank" at the deletions so that the intonation and rhythm will not be lost.

6. After reading the clozed silently along with the teacher, the students fill in the blanks with the correct words given alternatives by looking for cues.

7. After the class has finished the clozed passage, the teacher asks the students to read silently to see whether it makes sense. Then the teacher has them compare it with the original passage. Afterwards, the teacher has the students ask questions about any difficulties.

8. The teacher divides the students into 5 groups and has them read and discuss the story and answer the questions about the story orally.

9. The teacher gives the students times to read words in the probe sheet and has them take notes on how many words they can read correctly in the time given.

10. The students do the exercises in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students' oral answer, and participate in the activities.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (1)

Period 3 - 4

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By finding the main idea and details.
3. By answering the questions about the story.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "D.D.T."Procedure :

1. The teacher begins the class by having the students read the story "D.D.T." While reading, they have to underline the words or phrases which they do not understand.
2. The teacher marks the students' underlined words on the Miscue Table, and then selects those underlined by over 60 percent of students to be taught by using "Skimming, Cloze, and Probe"
3. The teacher states the objectives, shows the real thing (a bottle of D.D.T.), picture and asks the questions about picture :-

What is this ?

How do you use it ?

Is it advantage or disadvantage ?

4. The teacher hands out the clozed passage and tells the students to read the following :- the title, the first sentence and the last sentence, which do not have any deletions; the students should read quickly and silently. Then the teacher asks questions in order to help them find out the main idea of the passage.

5. The teacher reads the passage aloud, trying to pronounce correctly. This will give the students some cues for understanding. While reading, the teacher reads the missing words by saying the word "blank" at the deletions so that the intonation and rhythm will not be lost.

6. After reading the clozed passage silently along with the teacher, the students fill in the blanks with the correct words from the given alternatives by looking for cues.

7. After the class has finished the clozed passage, the teacher asks the students to read silently to see whether it makes sense. And then the teacher has them compare it with the original passage. Afterwards, the teacher has the students ask questions about any difficulties.

8. The teacher divides the students into 5 groups and has them read and discuss the story and answer the questions about the story orally.

9. The teacher gives the students times to read words in the probe sheet and has them take notes on how many words they can read correctly in the time given.

10. The students do the exercises in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Real things
5. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students' oral answers and participate in the activities.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (1)

Period 5 - 6

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By finding the main idea and details.
3. By answering the questions about the story.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "A World of Fun"

Procedure :

1. The teacher begins the class by having the students read "A world of Fun" silently. While reading, the students have to underline the words or phrases which they do not understand.
2. The teacher marks the students' underlined words on the Miscue Table, and selects those underlined by over 60 percent of students to be taught by using "Top - Level Structure, Context Clue and Probe"
3. The teacher states the objectives, shows the pictures and ask questions :-

What do you see in these pictures ?

Do you like to play ? .

Can you guess what these activities are called ?

Which activity have you ever played ?

4. The teacher divides the class into 5 groups and each group discusses the miscue (in the context clue sheet) for both word meanings and clues that will help them guess the meaning of the words. Then each group reports his finding on the miscues. The teacher works as a facilitator, that is, asks questions their finding, helps and persuades them to participate in the discussion and corrects the errors of their report.

5. The teacher hands out the sheets about "Top - Level Structure" and has them see, from the example, how to find the main idea by using "Top - Level Structure" and then the teacher has them read "A World of Fun" After that they do the exercises about "Top - Level Structure" on the sheets.

6. The teacher gives the students time to read words in the probe sheet and has them take note on how many words they can read correctly in the time given.

7. The students do the exercises in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students' oral answers and participate in the activities.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (1)

Period 7 - 8

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By finding the main idea and details.
3. By answering the questions about the story.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "Religious Ceremony to Mourn Elephants"

Procedure :

1. The teacher begins the class by having the students read "Religious Ceremony to Mourn Elephants" Silently. While reading, they have to underline the words or phrases which they do not understand.

2. The teacher marks the students' underlined words on the Miscue Table, and then selects those underlined by over 60 percent of students to be taught by using "Top - Level Structure, Context clue and Probe"

3. The teacher states the objectives, shows the picture of waterfall and asks the questions :-

Could you tell me about this picture ?

Where is it ?

What happened near this waterfall in August ?

4. The teacher divides the students into 5 groups and each group discusses the miscue (in the context clue sheet) for both word meanings and clues that will help them guess the meaning of the words. Then each group reports his finding on miscues. The teacher works as a facilitator, that is, asks questions about their finding, helps and persuades them to participate in the discussion and corrects the errors of their report.

5. The teacher hands out the sheets about "Top - Level Structure" and has them see, how to find the main idea by using "Top - Level Structure" and then the teacher lets each group read "Religious Ceremony to Mourn Elephants." After that they do the exercises about "Top - Level Structure" on the sheet.

6. The teacher gives the students time to read words in the probe sheet and has them take note on how many words they can read correctly in the time given.

7. The students do the exercises in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students' oral answers and participate in the activities.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (1)

Period 9 - 10

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By finding the main idea and details.
3. By answering the questions about the story.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "Condominiums"

Procedure :

1. The teacher begins the class by having the students read "Condominiums" Silently. While reading, the students have to underline the words or clauses which they do not understand.

2. The teacher marks the students' underlined words on the Miscue Table, and selects those underlined by over 60 percent of students to be taught by using "Top - Level Structure, Context Glue and Probe"

3. The teacher states the objectives, shows the pictures of houses and asks the questions :-

Do you like these houses ?

Which style do you like ?

Why do you like that style ?

Do you like condominium ?

4. The teacher divides the students into 5 groups and each group discusses the miscue (in the context clue sheet) for both word meanings and clues that will help them guess the meaning of the words. Then each group reports his finding on miscue. The teacher works as a facilitator, that is, asks questions about their finding, helps and persuades them to participate in the discussion and corrects the errors of their report.

5. The teacher hands out the sheets about "Top - Level Structure" and then the teacher lets each group read "Condominiums." After that they do the exercises about "Top - Level Structure" on the sheet.

6. The teacher gives the students time to read words in the probe sheet and has them take note on how many words they can read correctly in the time given.

7. The students do the exercises in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students' oral answers and participate in the activities.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (2)

Period 1 - 2

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By predicting what the author might discuss in the passage.
2. By clarifying anything that is unclear in the passage.
3. By asking questions about what is being read.
4. By summarizing the most important information.

Content : "Dreaming"Procedure :

1. The teacher shows the picture of a man sleeping in bed and uses the scaffolding techniques to persuade the class to predict what is the story that they are going to read about ?

For example :

T : Look at the picture, class. Let's guess what's the story that you are going to read about ?

S : Sleeping

T : Excellent and what will happen to us while we are sleeping ?

S : (no response)

T : class, if you can't tell me in English, you can tell me in Thai.. While we are sleeping, we may

S : ฝัน

T : Yes, we dream when we sleep every night. O.K. repeat after me "dream".

S : Dream

T : Some are good dreams, some are

S : bad dreams

T : Good, have you ever dreamt ?

S : Yes.

2. The teacher tells the students to read the story.

T : O.K. Class, please read the story "Dreaming" silently.

S : (read the story silently)

3. The teacher tells that he will read the story to the class.

T : Class, I'm going to read the story to you. Listen carefully.

S : (Listen to the teacher)

4. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to clarify the words, clauses, or concepts that clarification.

T : Class, do you have anything unclear ?

S : nightmare

T : Who knows the word in Thai ?

S : (no response)

T : Nightmare means bad dream or frightening. For example I dreamt that I met a lot of snakes and they bit me, or I dreamt my mother hit and tied me. Can you tell me the meaning of nightmare ? It means

S : ดีครับ

T : Very good

5. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to ask and answer some questions.

T : Class, help me to make up some questions or ask me some questions.

S : (no response)

T : Class, suppose I answer "Four or five times a night"
(The teacher writes the answer on the chalkboard) You should begin the question with

S : How many

T : Yes, how many, and this word follows by noun.
You should look at the answer. How many

S : How many times

T : How many times do you

S : How many times do you dream a night ?

T : Nice. Any more questions ?

S : Yes. When might you have a bad dream ?

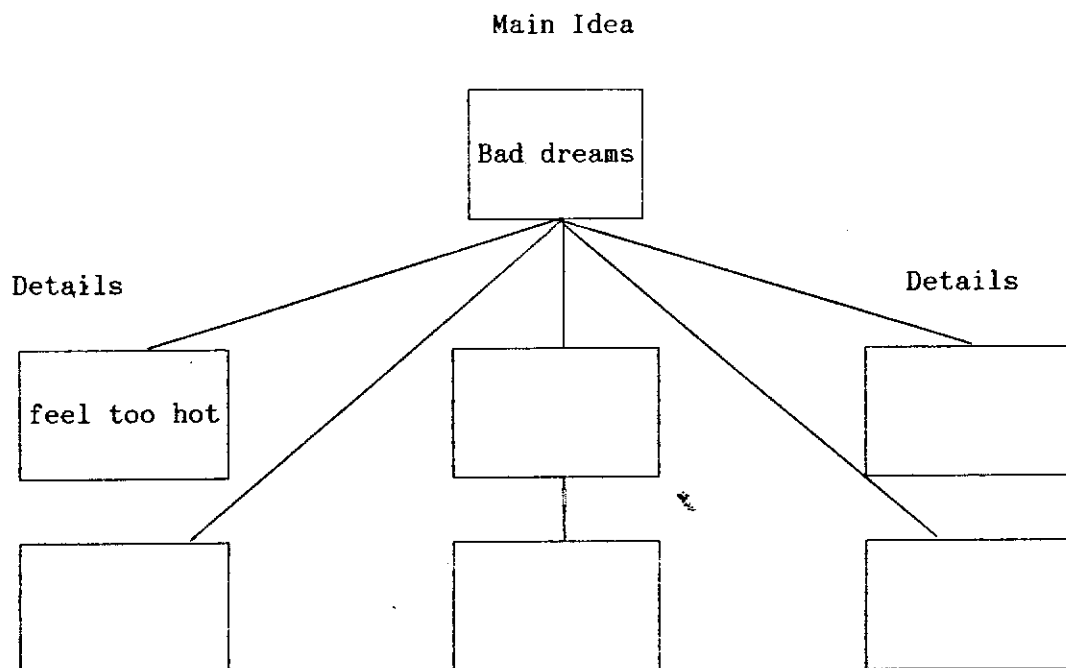
T : It's a good question. Can you answer it ?

S : Yes.

6. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to summarize the story by using mapping.

T : Class, let's summarize the story by using mapping.
Please close your text.

Mapping :

7. Language activities practise for revision and accuracy.

The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to do the exercises, check and correct the answers.

T : Class, you're excellent. You can retell the story and write through mapping. Now let's do the exercises and correct them together.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while reading and doing the exercises.
2. Check their exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (2)

Period 3 - 4

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By predicting what the author might discuss in the passage.
2. By clarifying anything that is unclear in the passage.
3. By asking questions about what is being read.
4. By summarizing the most important information.

Content : "D.D.T"

Procedure :

1. The teacher shows the bottle of D.D.T. and uses the scaffolding techniques to persuade the class to predict what is the story that they are going to read about ?

For example :

T : Let's have a prediction. What is this ? What would you predict this is going to be about ?

S : About a bottle

T : That's right. It's a bottle of

S : (no response)

T : We spray it to kill insects or mosquitoes. It's a

S : bottle of D.D.T.

T : Good.

2. The teacher tells the students to read the story silently.

T : Class, please read the story "D.D.T." silently.

S : (read the story silently)

3. The teacher tells that he will read the story to the class.

T : Class, listen carefully, I'm going to read the story to you.

S : (Listen to the teacher)

4. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to clarify the words, clauses, that clarification.

T : Class, do you have anything unclear ?

S : Liver

T : It's a part of your body. It's one organ which is inside your body.

S : ดี

T : Excellent.

5. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to make up the questions and answer them.

T : Class, let's make some questions about the story.

S : Can D.D.T. kill animals ?

T : Nice. Any questions ?

S : Can D.D.T. kill us ?

T : Good.

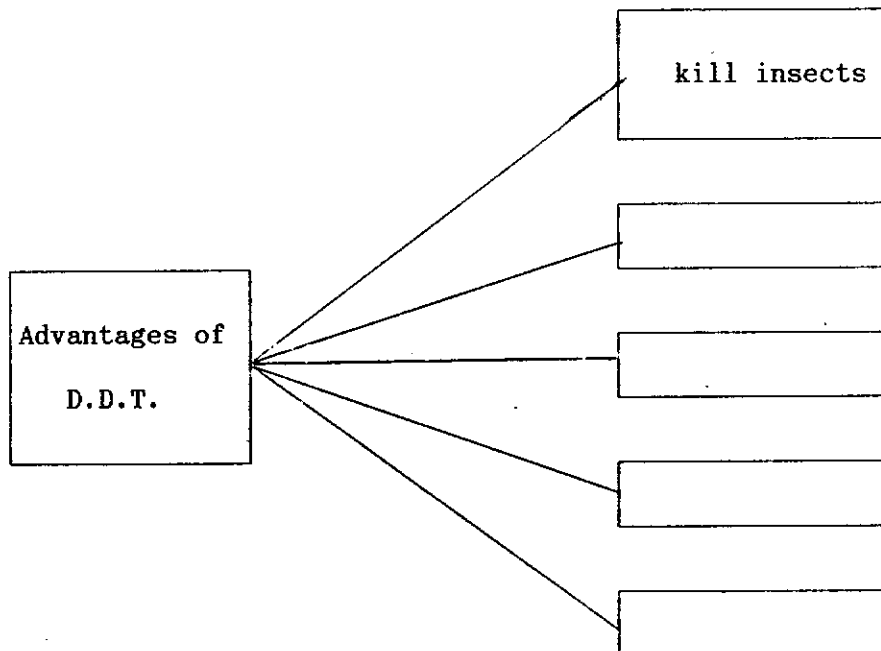
The teacher asks the questions that the students made up again and they answer them.

6. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to summarize the story by using mapping.

T : Summarize the story by using mapping (main idea and details)

S : (help each other to write)

Mapping :

7. Language activities practise for revision and accuracy.

The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to do the exercises, check and correct the answers.

T : Let's do the exercises and correct them together.

Teaching Aids :

1. Text
2. Real thing

3. Pictures
4. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while reading, making up questions and doing the exercises.
2. Check their exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (2)

Period 5 - 6

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By predicting what the author might discuss in the passage.
2. By clarifying anything that is unclear in the passage.
3. By asking questions about what is being read.
4. By summarizing the most important information.

Content : "A World of Fun"

Procedure :

1. The teacher shows the pictures of the Skyhigh, the Double Rider, the Haunted House, the Roller Coaster, and the Space Round etc. and use the scaffolding techniques to persuade the class to predict what is the story that they are going to read about ?

For example :

T : Look at these pictures, class. Let's guess what's the story that you are going to read about ?

S : (no response)

T : Class, can you tell me what do you see in these pictures ?

S : The children are playing.

T : Good, and can you guess what these activities are called ? such as (the teacher shows a picture of the Haunted House)
This activity, we call the Haunted House. O.K. if you can't tell me in English, you can tell me in Thai.

2. The teacher tells the students to read the story.

T : Class, read the story "A World of Fun" silently, please.

S : (read the story silently)

3. The teacher tells that he will read the story to the class.

T : Class, I'm going to read the story to you. Listen carefully.

S : (Listen to the teacher)

4. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to clarify the words, clauses or concepts that need clarification.

T : Class, do you have anything unclear ?

S : Yes, many words :- a flying saucer, marine animals, burst, tunnel, doughnut etc.

T : Very good. Who know these words ?

S : (no response)

T : Now look at the pictures of these activities again.

(The teacher explains the words by using pictures) Can you tell me ?

S : Yes.

5. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to ask and answer the questions.

T : Class, let's make up the questions or ask me some questions.

S : (no response)

T : Class, if I answer you this sentence, "I can meet all kinds of ghosts here." Which question can you ask me ?

S : What can you see in the Haunted..... ?

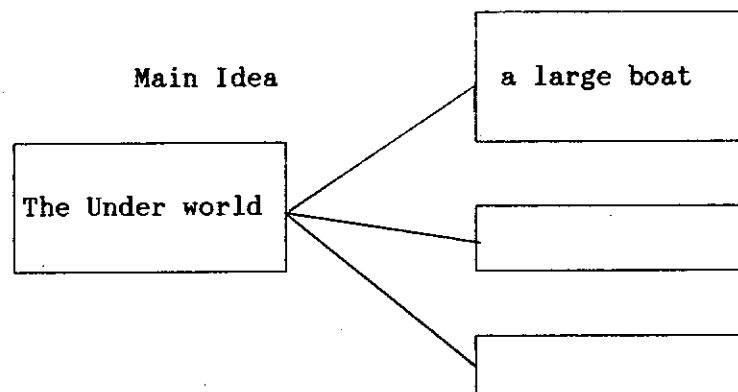
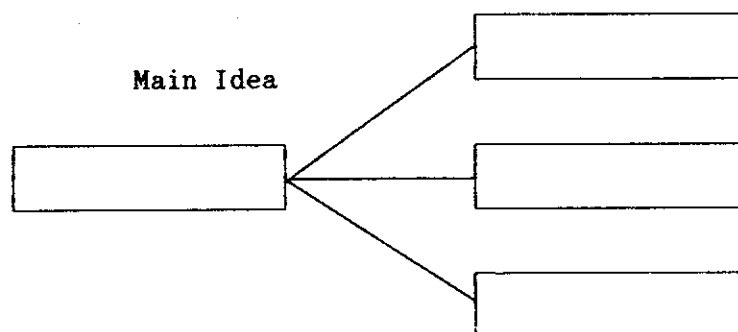
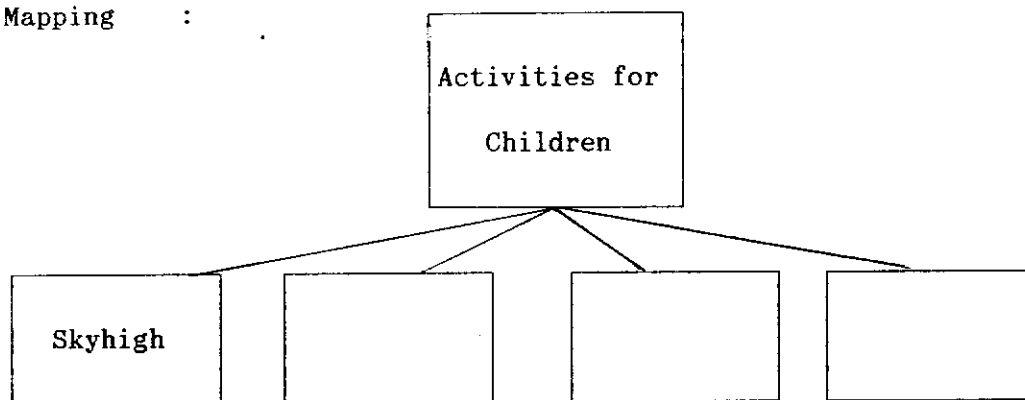
T : House. Any questions ?

S : Yes.

6. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to summarize the story by using mapping

T : Class, let's summarize the story by using mapping.

Mapping :

7. Language activities practise for revision and accuracy.

The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to do the exercises and play game "Domino"

T : Class, let's do the exercises and play game "Domino"

The Domino game, I use pictures of activities and new vocabularies, so you should read all of them before playing.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Game "Domino"
5. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while reading, doing the exercises and playing game.
2. Check their exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (2)

Period 7 - 8

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By predicting what the author might discuss in the passage.
2. By clarifying anything that is unclear in the passage.
3. By asking questions about what is being read.
4. By summarizing the most important information.

Content : "Religious Ceremony to Mourn Elephants"

Procedure :

1. The teacher shows the picture of Hew Narok Waterfall and uses the scaffolding techniques to persuade the class to predict what is the story that they are going to read about ?

For example :

T : Look at this picture, class. Let's guess what is the story that you are going to read about ?

S : Waterfall

T : Good, and can you tell me where the waterfall is ?

S : (no response)

T : Do you know the waterfall at khao Yai National Park ?

S : Yes, Hew Narok Waterfall.

T : Excellent, and what happened near Hew Narok Waterfall in August ?

S : Elephants fell

T : to their deaths

2. The teacher tells the students to read the story.

T : Class, read the story "Religious Ceremony to Mourn Elephants" silently.

S :(read the story silently)

3. The teacher tells that he will read the story to the class.

T : Class, I'm going to read the story to you.

S : (Listen to the teacher)

4. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to clarify the words, clauses or concepts that need clarification.

T : Which word needs clarification ?

S : Many words.

T : Yes, I see. There are many words such as

S : Religious, estimate, pillar, Deputy Permanent

T : Good. I will explain these words for you.

5. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to ask and answer the questions.

T : Let's ask questions about the story.

S : How many elephants were there falling to their deaths ?

T : Good question. Who can answer it ?

S : Yes, eight elephants.

T : Nice.

6. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to summarize the story

T : Let's summarize the story.

S : (no response)

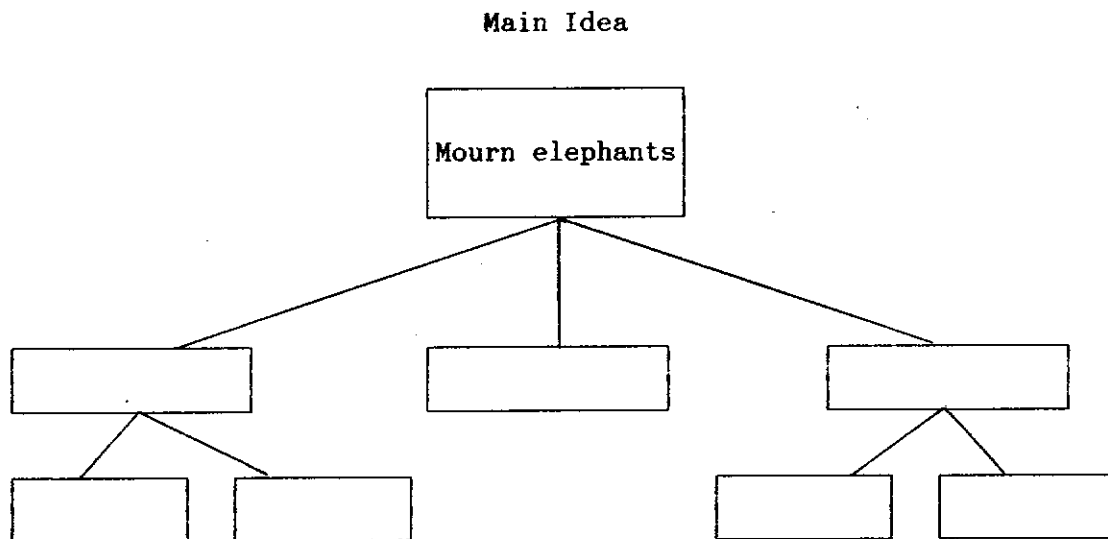
T : There are many

S : people and many members of local

T : conservation groups held

The teacher persuades the class to summarize the story by using mapping again.

Mapping :

7. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to do exercises, check and correct the answers.

T : Let's do the exercises and correct them together.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while reading and doing the exercises
2. Check their exercises.

Lesson Plan for Experimental Group (2)

Period 9 - 10

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By predicting what the author might discuss in the passage.
2. By clarifying anything that is unclear in the passage.
3. By asking questions about what is being read.
4. By summarizing the most important information.

Content : "Condominiums"Procedure :

1. The teacher shows a lot of styles of houses and uses the scaffolding techniques to persuade the class to predict what is the story that they are going to read about ?

For example :

T : Class, I'm going to show you a lot of styles of houses.

Let' guess what's the story that you are going to read about ?

S : Houses

T : Yes, we live in houses but there are many people live in

S : Condominiums

S : Apartments

2. The teacher tells the students to read the story

T : O.K. Class, let's read the story "Condominiums" silently.

S :(read the story silently)

3. The teacher tells that he will read the story to the class.

T : Class, I'm going to read the story to you.

S :(listen to the teacher carefully)

4. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to clarify the words, clauses or concepts that need clarification.

T : Class, which word needs clarification ?

S : Consumption

T : Good, who can tell in Thai ?

S : Yes.

5. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to ask and answer the questions.

T : Class, ask me some questions.

S : (no response)

T : Class, suppose I answer "Yes, I can sell it."

S : Do you sell ?

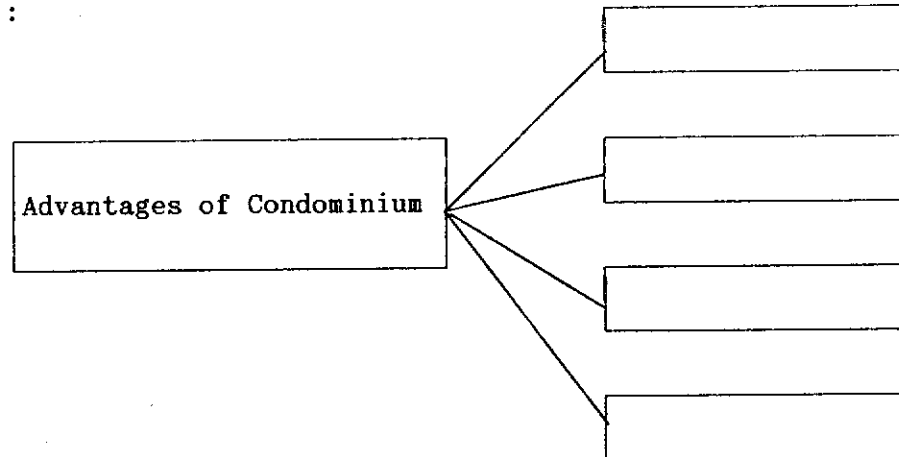
T : houses or

S : condominiums

6. The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to summarize the story by using mapping

T : Class, let's summarize the story by using mapping.

Mapping :

7. Language activities practise for revision accuracy.

The teacher uses the scaffolding techniques to persuade the class to do the exercises, check and correct the answers.

T : Class, now let's do the exercises and correct them together.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while reading and doing the exercises
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Control Group

Period 1 - 2

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By using grammatical structure learnt.
3. By answering the questions at least 8 out of 10 accurately.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of

correctness.

Content : "Dreaming"

Vocabulary :

- deep sleep	- nightmare
- surprised	- dangerous
- rugby	- dove (dive)

etc.

Structure :

If - clause (form I)

Procedure :

1. The teacher begins the class by greeting the students, then shows a picture of a man sleeping in bed, teacher and students

talk about the picture in order to build up the students attention and lead them into the lesson.

2. The teacher states the objectives.

3. The teacher gives the text lesson to the students and explains new vocabulary items by using word cards, pictures, structure by giving examples on the chalkboard.

4. The teacher reads the story aloud, the students listen. The teacher reads it again and lets the students repeat.

5. Let the students read aloud and then silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, then asks them yes/no questions according to the passage they have read, students answer orally.

6. Let the students read the passage themselves. Then answer the questions by writing.

7. The teacher checks the students' exercises and corrects their mistakes. Then the teacher explains clearly once more to help them understand the passage better.

8. The teacher evaluates the students by asking them questions and observes them when they do the exercises and correct their writing.

9. Let the students take note of new vocabulary items in their notebooks and summarize the story in their nothbooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while answering orally and doing the exercises.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Control Group

Period 3 - 4

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By using grammatical structure learnt.
3. By answering the questions at least 8 out of 10 accurately.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "D.D.T."

Vocabulary :

- mosquitoes	- forbid
- disease	- scientist
- spray	- breathe
- shell	- liver

etc.

Structure :

Present Simple (Sub + V1)

Procedure :

1. The teacher begins the class by greeting the students, then shows a bottle of D.D.T. teacher and students the bottle of D.D.T. in order to build up the student's attention lead them into the passage.

2. The teacher states the objectives.

3. The teacher gives the text lesson to the students and explains new vocabulary items by using word cards, pictures and real thing, structure by giving examples on the chalkboard.

4. The teacher reads the story aloud, the students listen. Then the teacher reads it again and lets the students repeat.

5. Let the students read aloud and then silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, and asks them yes/no questions according to the passage they have read, the students answer orally.

6. Let the students read the passage themselves. Then answer the questions by writing.

7. The teacher checks the students' exercises and corrects their mistakes. And then the teacher explains clearly once more to help them understand the passage better.

8. The teacher evaluates the students by asking them questions and observes them when they do the exercises and correct their writing.

9. Let the students take note of new vocabulary items in their notebooks and summarize the story in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Real things
4. Word cards
5. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while doing the exercises and answering orally.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Control Group

Period 5 - 6

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By using grammatical structure learnt.
3. By answering the questions at least 8 out of 10 accurately.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "A World of Fun"

Vocabulary :

- amusement	- the Roller Coaster
- the Skyhigh	- the Haunted House
- the Doughnut	- the Bird Rider
- the Space Round	- marine animals

etc.

Structure :

Comparison Degree

as if

Prodedure :

1. The teacher begins the class by greeting the students, then shows the pictures of the Haunted House, the Skyhigh, the Roller Coaster, etc. the teacher and students talk about these pictures in order to build up the student's attention and lead them into the lesson.

2. The teacher states the objectives.

3. The teacher hands out the text lesson to the students and explains new vocabulary items by using word cards, pictures and structure by giving examples and things.

4. The teacher reads the story aloud, the students listen. The teacher reads it again and lets the students repeat.

5. Let the students read aloud and then silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, then asks them yes/no questions according to the passage they have read, the students answer orally.

6. Let the students read the passage themselves. And then answer the questions by writing.

7. The teacher checks the students' exercises and corrects their mistakes. Then the teacher explains clearly once more to help them understand the passage better.

8. The teacher evaluates the students by asking the questions and observes them when doing the exercises and correcting their writing.

9. Let the students take note of new vocabulary items in their notebooks, and summarize the story in their nothbooks, too.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Real things
4. Word cards
5. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while they are answering and doing the exercises.
2. Check the students' exercises.

Lesson Plan for Control Group

Period 7 - 8

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By using grammatical structure learnt.
3. By answering the questions at least 8 out of 10 accurately.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "Religious Ceremony to Mourn Elephants"

Vocabulary :

- religious	- estimate
- ceremony	- conservation
- construction	- pillar
- aesthetic	- Deputy Permanent Agriculture

etc.

Structure :

Direct/Indirect Speech

Procedure :

1. The teacher begins the class by greeting the students, then shows the picture of waterfall, the teacher and students talk about the waterfall (at Khao Yai National Park) in order to build up the student's attention and lead them into the lesson.

2. The teacher states the objectives.

3. The teacher passes the text to the students and explains new vocabulary items by using word cards, pictures and structure by giving examples on the chalkboard.

4. The teacher reads the story aloud, the students listen. The teacher reads it again and lets the students repeat.

5. Let the students read aloud and then silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, and asks them yes / no questions according to the passage they have read, the students answer orally.

6. Let the students read the passage themselves. Then answer the questions by writing.

7. The teacher checks the students' exercises and corrects their mistakes. Then the teacher explains clearly once more to help them understand the passage better.

8. The teacher evaluates the students by asking them questions and observes them while doing exercises and answering orally and correct their writing.

9. Let the students take note of new vocabulary items in their notebooks, and summarize the story in their notebooks.

Lesson Plan for Control Group

Period 9 - 10

Objective :

After reading the given passage, the students will be able to comprehend what they have read :

1. By telling the meaning of new vocabulary items correctly.
2. By using grammatical structure learnt.
3. By answering the questions at least 8 out of 10 accurately.
4. By doing the exercises at least 80 percent level of correctness.

Content : "Condominiums"

Vocabulary :

- condominium	- advantage
- outskirt	- consumption
- multistorey	- facility

etc.

structure :

The Use of Auxiliary Verbs

Procedure :

1. The teacher begins the class by greeting the students, then shows a lot of styles of houses, the teacher and students talk about the styles of houses in order to build up the student's attention and lead them into the lesson.
2. The teacher states the objectives.
3. The teacher hands out the text to the students and explains new vocabulary items by using pictures, word card and structure by giving examples on the chalkboard.
4. The teacher reads the story aloud, the students listen. The teacher reads it again and lets the students repeat.
5. Let the students read aloud and then silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, then asks them yes / no questions according to the passage the students answer orally.
6. Let the students read the passage themselves. And then answer the questions by writing.
7. The teacher checks the students' exercises and corrects their mistakes. After that the teacher explains clearly once more to help them understand the passage better.
8. The teacher evaluates the students by asking them questions and observes when they do exercises and correct their writing.
9. Let the students take note of new vocabulary items in their notebooks, and summarize the story in their notebooks.

Teaching Aids :

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Sheets of exercises

Evaluation :

1. Observe the students while doing the exercises and answering orally.
2. Check the students' exercises.

ภาคผนวก ข

- เนื้อเรื่องที่ใช้สอนตามแผนการสอนทั้ง 3 วิธี
- แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในผู้เรียน

The Reading Passages for Experimental and Control Groups

Period 1 - 2

Story : Dreaming

Do you have good dreams or bad dreams ? Every night you dream for four or five times between time of deep sleep. Usually you can not remember your dreams, but sometimes, if you feel too hot or if you have a cold and can not breathe well, you might have bad nightmare. But a nightmare can not hurt you.

During deep sleep. if you feel worried about something, your mind may cause you to talk. Perhaps you know someone who gets out of bed and walks around while sleeping. This should not be dangerous. Usually the person returns to bed. But one night, in England, a young rugby player had a nightmare. He shouted, then he jumped out of bed, ran through the room, dove out the window, and fell into the garden eighteen feet below. Then he ran into the road, woke up and stopped, very surprised, but not hurt.

1. Answer the questions :

1. Why did the boy run from his bed ?
2. Can you walk while sleeping ?
3. Where did the boy wake up ?
4. Why do you have a nightmare ?
5. Do bad dreams hurt you ?

6. How many times do you dream a night ?
7. What makes you talk when you sleep ?
8. How did the rugby player feel after he woke up ?
9. Can you remember the dreams ?
10. "jumped out of bed" means.....

Experimental Group (1)

Miscue Analysis Table

The passage : Dreaming

Students Miscue																						Total	x
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
1. nightmare		/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	20	100
2. breathe		-	/	/	-	/	/	/	/	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/	/	-	15	75
3. through		/	/	-	-	-	/	-	-	/	/	-	-	/	/	/	-	-	-	/	/	8	40
4. surprised		/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	20	100
5. perhaps		/	/	/	-	-	/	/	/	/	/	-	/	/	/	/	-	-	/	/	-	14	70
6. dangerous		-	/	/	/	/	/	/	-	/	/	-	/	-	/	/	/	/	/	/	/	16	80
7. worried		/	/	/	-	-	/	/	-	-	-	/	/	-	-	/	/	/	/	/	-	10	50
8. remember		-	/	/	-	/	/	/	-	-	-	/	/	/	-	-	-	/	-	/	/	11	55
9. rugby		/	-	/	/	/	-	/	/	-	/	-	-	-	/	/	-	-	-	/	/	11	55
10. shout		/	/	/	-	-	/	/	/	-	-	/	/	/	-	-	-	/	/	-	/	12	60
11. jump		-	-	/	/	/	/	-	-	-	/	/	-	-	/	/	-	-	/	/	/	10	50
12. return		/	/	-	-	-	/	/	-	/	-	/	/	-	/	-	/	/	-	-	/	11	55

Students Miscue																					Total	Σ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	Total	
13. usually	-	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	-	18	90
14. dream	/	/	-	-	-	/	/	-	/	-	-	-	/	-	-	-	/	-	-	/	8	40
15. during	-	-	-	/	/	-	-	-	/	/	-	-	/	/	-	-	-	/	-	-	9	45

Cloze

Experimental Group 1

Do you have good dreams or bad dreams ?

Every night you dream four or five times ____ (1) ____ time of deep sleep. Usually you can not ____ (2) ____ your dreams, but sometimes, if you feel too ____ (3) ____ or if you have a cold and can not ____ (4) ____ well, you might have bad ____ (5) ____ But a nightmare can not ____ (6) ____ you.

During deep sleep, if you feel ____ (7) ____ about something, your mind may ____ (8) ____ you to talk. Perhaps you ____ (9) ____ someone who gets out of bed and walk around while ____ (10) ____ This should not be ____ (11) ____ Usually the person ____ (12) ____ to bed. But one night, in England, a young rugby player had a nightmare. He ____ (13) ____ then he jumped out of bed, ran ____ (14) ____ the room, dove out the window, and fell into the ____ (15) ____ eighteen feet below. Then he ran into the road, woke up and stopped very surprised, but not hurt.

1. a. over	b. next to	c. between
2. a. remember	b. sleep	c. hurt
3. a. cool	b. hot	c. delight
4. a. breathe	b. eat	c. sleep
5. a. nightday	b. nightmare	c. nighteyes
6. a. kick	b. hit	c. hurt
7. a. amused	b. worried	c. intelligent
8. a. cause	b. happen	c. make
9. a. remember	b. forget	c. know

10.	a. sitting	b. standing	c. sleeping
11.	a. bad	b. dangerous	c. interested
12.	a. returns	b. gets	c. arrives
13.	a. sang	b. shot	c. shouted
14.	a. into	b. through	c. over
15.	a. car	b. mat	c. garden

Experimental Group 1

Probe

"Dreaming"

Name Date

Count : Correct Error Time : 1 minute

SEE TO SAY : WORDS

good dreams	bad dreams	between	deep sleep (7)
remember	breathe	nightmare	worried (11)
Your mind	cause	dangerous	return (16)
rugby	shouted	jump out of	through (22)
dove out	fell into	woke up	hurt (29)
Surprised	stopped	below	garden (33)
get out of	player	usually	perhaps (39)

Period 3 - 4

Story : D.D.T.

D.D.T. helps us stay healthy and it helps us grow food. We spray D.D.T. around our houses to kill mosquitoes, which carry diseases. We spray D.D.T. on our plants to kill the insects which eat them. But now scientists know that D.D.T. kills animals too, especially birds and fish. Birds live in the fields and near houses, where we spray D.D.T. They breathe D.D.T. in the air and eat D.D.T. in insects. The D.D.T. causes the birds to have eggs with very thin shells, which break easily.

The rain washes D.D.T. off plants and into the rivers, canals, lakes and the sea. The D.D.T. goes into the fish and people eat the fish. Scientists do not feel sure, but many think that if too much D.D.T. goes into our livers, it can hurt us or our children. Some countries forbid using D.D.T. and people must kill insects in other ways.

I. Answer the questions :

1. How does D.D.T. help us be healthy ?
2. What do insects like to eat ?
3. What makes the bird eggs break easily ?
4. Why do we want to kill mosquitoes ?
5. How does D.D.T. go into the rivers ?

6. Can D.D.T. kill animals ?
7. Who might eat D.D.T. in insects ?
8. If people eat fish or birds with D.D.T. in them, where
will D.D.T. go ?
9. Where can't people use D.D.T. ?
10. They breathe "They" (line 6) means
11. but many think that "many" (line 11) refers
to
12. Why don't we like to use D.D.T. ?

Cloze

Experimental Group 1

D.D.T. helps us stay healthy and it helps us grow food. We _____ (1) _____ D.D.T. around our houses to kill _____ (2) _____, which carry diseases. We spray D.D.T. on our _____ (3) _____ to kill the insects which eat them. But now _____ (4) _____ know that D.D.T. kills _____ (5) _____ too, especially birds and fish. _____ (6) _____ live in the fields and near _____ (7) _____, where we spray D.D.T. They _____ (8) _____ D.D.T. in the air and eat D.D.T. in _____ (9) _____. The D.D.T. causes the birds to have _____ (10) _____ with very thin shells, which break _____ (11) _____.

The rain _____ (12) _____ D.D.T. off plants and into the _____ (13) _____, canals, lakes and the _____ (14) _____. The D.D.T. goes into the fish and _____ (15) _____ eat the fish. Scientists do not feel _____ (16) _____, but many think that if too much _____ (17) _____ goes into our livers, it can _____ (18) _____ us or our children. Some countries forbid using D.D.T. and people must kill insects in other ways.

1. a. spray	b. wash	c. carry
2. a. fish	b. mosquitoes	c. birds
3. a. plants	b. table	c. paper
4. a. singers	b. teachers	c. scientists
5. a. elephants	b. animals	c. plants
6. a. Snakes	b. Birds	c. Fish
7. a. houses	b. horses	c. huts
8. a. spray	b. breathe	c. eat

9.	a. mosquitoes	b. horses	c. insects
10.	a. eggs	b. legs	c. eyes
11.	a. easily	b. likely	c. hardly
12.	a. kills	b. sprays	c. washes
13.	a. livers	b. fields	c. rivers
14.	a. tree	b. sea	c. tea
15.	a. countries	b. food	c. people
16.	a. sure	b. sad	c. healthy
17.	a. plants	b. D.D.T.	c. animals
18.	a. hurt	b. eat	c. spray

Experimental Group 1

Probe

"D.D.T."

Name Date

Count : Correct Error Time : 1 minute .

SEE TO SAY : WORDS

healthy	spray	grow	plants	(7)
mosquitoes	insects	shells	canal	(8)
causes	scientists	lakes	people	(12)
forbid	hurt	break	disease	(16)
especially	liver	breathe	food	(20)
children	sure	field	easily	(24)
houses	river	country	kill	(28)
washes	carry	around	bird	(32)
live	life	fish	stay	(36)

UNIT 3

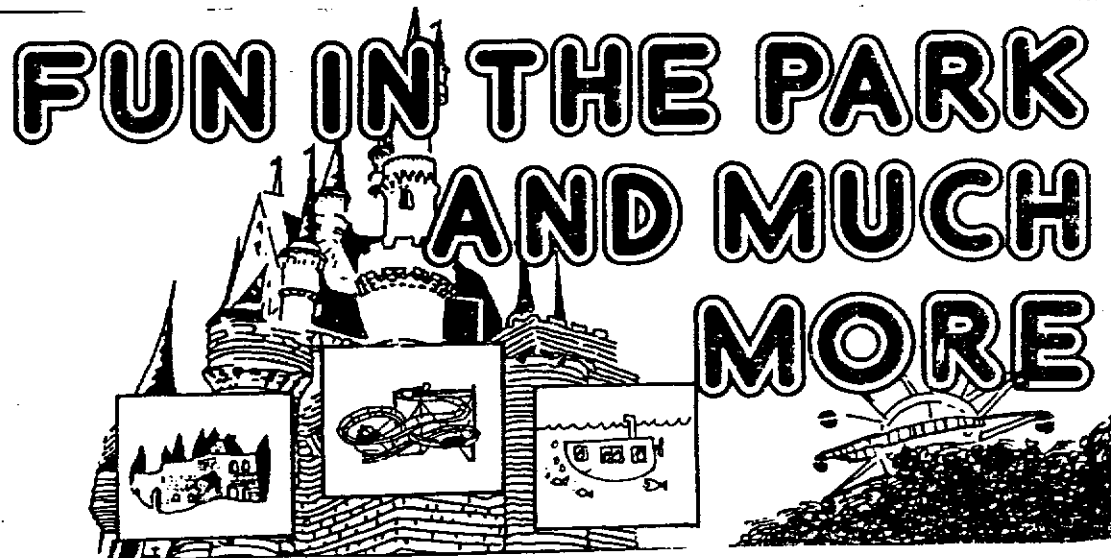
A World of Fun

Thailand's newest amusement park, Holiday World, at Ko Samet, 20-minute ride from Rayong, has the most exciting activities for you, your family and friends to enjoy. Here are some of the things waiting for you.

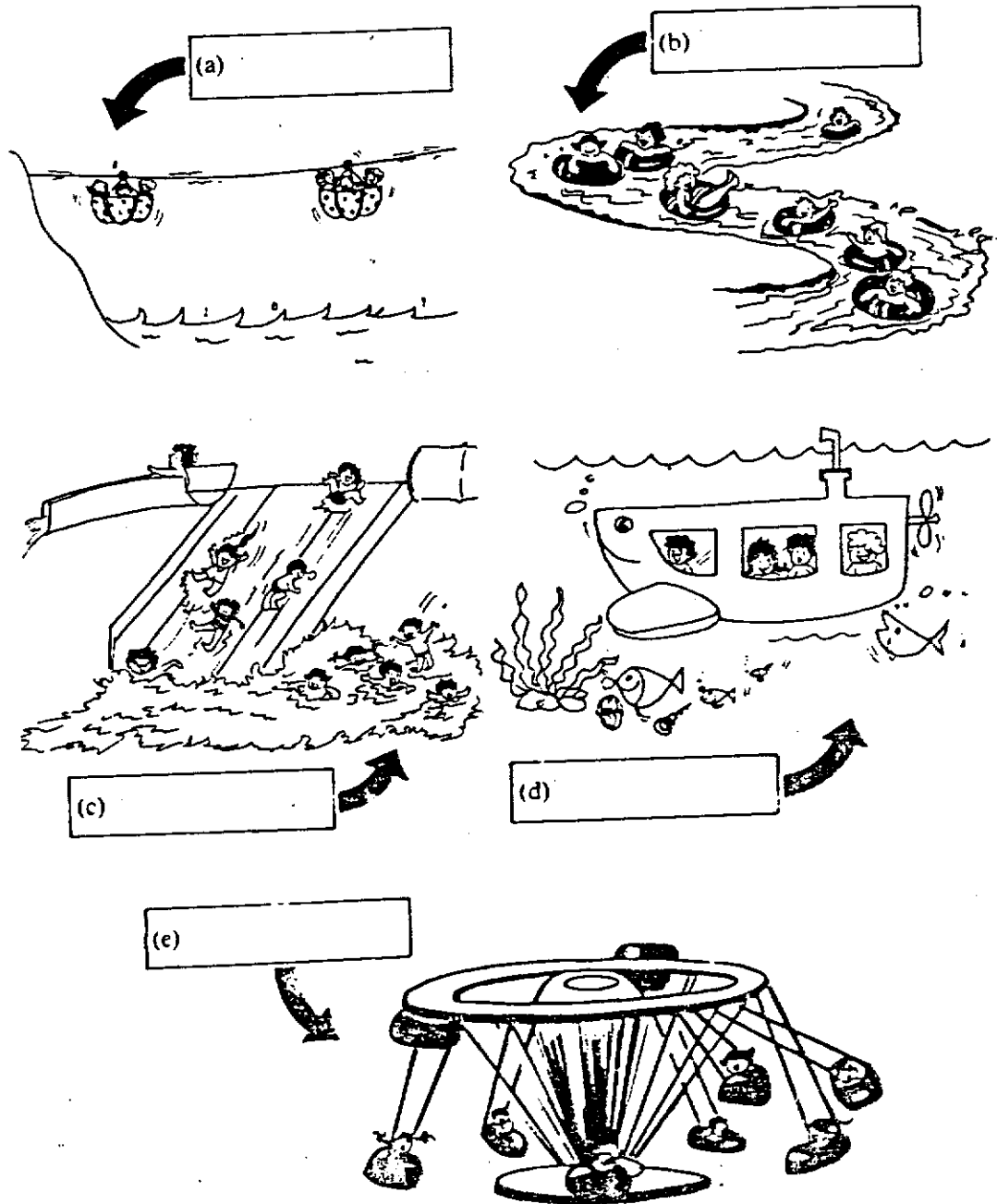
- * *The Double Rider* - you can go sliding through the open or closed tunnel, 90 metres long, which takes you to a clear, cool swimming pool. 5
- * *The Skyhigh* - these two 50 metre long slides go down into the water from an exciting height above. They make you feel as if you were flying into the water.
- * *The Doughnut River* - you can float along the river in a giant doughnut for a cool and lazy day.
- * *The Roller Coaster* - the fastest and most exciting car on the rails takes you way up in the air, around, and back down again. 10
- * *The Junior Pool* - a clear, blue pool, not very deep, with a small slide. Great for young children.
- * *The Haunted House* - this is the ghosts' meeting place. You can meet all kinds of ghosts here, for all kinds of excitement. Don't go away before you meet them all. And don't go alone! 15
- * *The Bird Ride* - take a ride in a cable car from one island to another, 200 feet above the sea. Below you is the blue ocean. Above are white clouds and sea-birds. You can almost touch the sky!
- * *The Underworld* - a large boat takes you to the underwater world. Be ready to meet with beautiful fish, underwater plants, marine animals and much more. 20
- * *The Space Round* - a flying saucer swings you up in the air, round and round. It's great if you love flying.

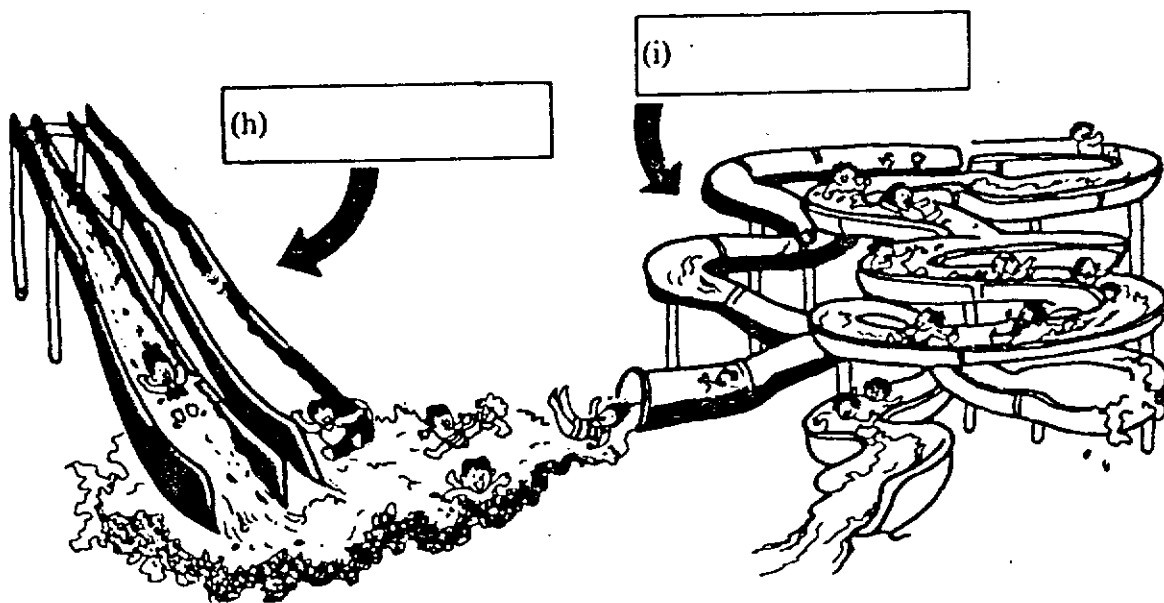
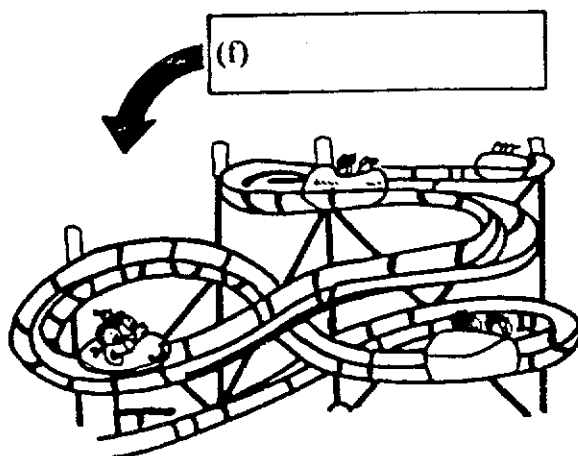
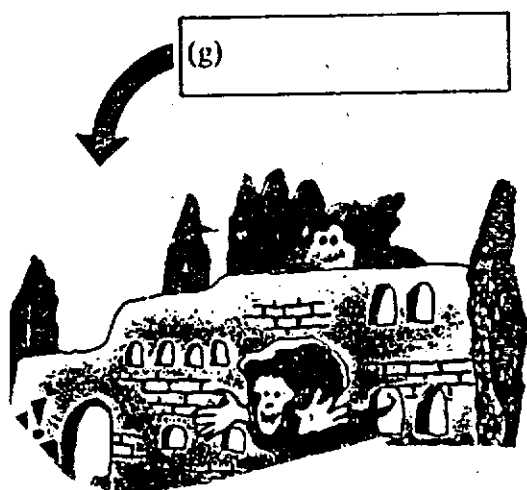
Come to Holiday World, the world of fun, for a great day with family and friends. We are open from 10 A.M. till 6 P.M. 25

Adults love it. And children just burst with excitement!

I. Match the names of activities in Reading Passage
with the pictures (a - i)

Experimental Group (1)

Miscue Analysis Table

The passage : A World of Fun

Students Miscue																					Total	%
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
1. tunnel	/	/	/	/	/	-	/	-	-	-	-	-	/	-	/	/	/	/	/	/	13	65
2. marine	/	-	/	/	/	-	/	/	/	/	-	-	/	-	/	/	/	/	/	/	15	75
3. saucer	/	/	/	/	-	/	/	-	-	-	/	/	/	-	/	-	/	/	/	/	12	60
4. ghost	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/	/	-	/	/	-	/	/	-	/	/	15	75
5. doughnut	/	-	/	/	-	/	-	-	-	-	-	-	-	-	/	-	/	-	-	/	7	35
6. slide	-	-	/	/	-	-	-	-	/	-	-	/	-	-	/	/	/	/	/	/	10	50
7. amusement	-	-	/	/	-	/	-	/	/	-	-	/	/	/	-	-	/	/	/	/	12	60
8. a cable car	/	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	/	6	30
9. Doughnut																						
River	/	/	/	/	-	/	/	-	-	-	-	/	-	-	-	-	-	-	-	/	8	40
10. Double Rider	/	/	/	/	-	/	/	-	-	-	-	-	-	-	/	-	/	-	/	-	9	45

Context Clue"A World of Fun"

1. We are afraid of the dark because we think it has a ghost.
2. We go to see marine flowers under the sea.
3. We enjoy when we go to the amusement places.
4. A saucer is a small round plate, it usually use with a cup.
5. Moles (ตัวตุ่น) have tunnels under our house.

Experimental Group 1

Probe

"A World of Fun"

Name Date

Count : Correct Error Time : 1 minute

SEE TO SAY : WORDS, CLAUSES

amusement	newest	activities	slide	(4)
tunnel	swimming pool	ghost	plants	(9)
underwater	marine	Bird Ride	swing	(14)
burst	adult	a cable car	excitement	(19)
Haunted House	Underworld	Double Rider	Space Round	(26)
Skyhigh	Roller Coaster	a flying saucer	animal	(32)
doughnut	height	rail	cloud	(36)
the blue ocean	seabirds	a giant	island	(41)
Junior Pool	touch	Doughnut River		(46)

Period 7-2

News from the Bangkok Post

MEMBERS of local conservation groups lay wreaths of sugarcane near Hew Narok waterfall in memory of the elephants who died at Khao Yai National Park.

Religious ceremony to mourn elephants

KHAO YAI NATIONAL PARK — More than 100 people and members of two local conservation groups on August 9 held a religious ceremony to mourn eight elephants who fell to their deaths in Hew Narok waterfall.

The conservation groups — Rak Khao Yai and Isan Children Love Forests — called for studies to be conducted before the Government takes action to prevent more such losses.

Earlier on August 8, Deputy Permanent Agriculture and Cooperatives Secretary Pong Leng-ee ordered concrete pillars to be built to change the path used by elephants.

Praphan Jitthet, a park official, said,

"Hew Narok is the most dangerous area for elephants here, especially during floods. We

hope the pillars will keep the elephants away from the danger area."

The eight elephants, most of them young, amounted to three per cent of the elephant population here, which is estimated to be between 200 and 250.

A conservationist said that four elephants had plunged to their deaths at the same place in 1987 and two more the following year.

"The park doesn't have anaesthetics, or the equipment necessary for saving the lives of elephants," he said. It remains to be seen whether the pillars will work since the elephants are in the habit of using the same paths.

Moreover, it is believed that development of the national park, including the construction of Prachin Buri road across

the park, will affect the animals' way of life.

"Old people say that no elephants had plunged over the falls before the road was built. Serious study of this issue is needed," he said.

Questions:

1. In which waterfall did the elephants fall to their deaths?
2. What is the estimated number of elephants in the locality?
3. Which groups called for studies to be conducted before the Government takes action to prevent more elephant deaths?
4. Who is the Deputy Permanent Agriculture and Cooperatives Secretary?
5. Why did he order concrete pillars to be built?
6. What development in the park is also affecting the elephants' way of life?

Religious Ceremony to Mourn Elephants

Answer the questions :

1. The word "conservation" (line 9) means
2. How many elephants were there to their deaths ?
3. In which waterfall did the elephants fall to their deaths ?
4. What is the estimated number of elephants in the locality ?
5. Which groups called for studies to be conducted before the Government takes action to prevent more elephant deaths ?
6. Who is the Deputy Permanent Agriculture and Cooperatives Secretary ?
7. Why did he order concrete pillars to be built ?
8. What development in the park is also affecting the elephants' way of life ?
9. How many elephants were there plunging to their deaths at Hew Narok in 1987 ?
10. Who said that no elephants had plunged over the waterfall before the road was built ?

Students Miscue																					Total	%
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
12. affect	/	/	/	/	-	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/	/	/	/	/	/	17	85
13. equipment	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/	/	-	/	17	85
14. development	/	/	/	-	/	/	/	/	/	/	-	/	/	/	/	/	/	/	/	/	17	85
15. concrete (n)	/	/	/	-	-	/	/	/	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	/	-	11	55
16. remain	/	/	/	-	/	/	/	/	/	/	-	-	/	/	/	/	/	/	/	-	13	65
17. deputy	/	/	/	-	/	/	/	/	/	-	-	-	-	-	-	/	/	-	/	-	11	55
18. permanent	/	/	/	-	/	/	/	/	/	/	-	/	-	-	-	/	/	-	/	/	13	65
19. moreover	/	/	/	/	/	-	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	-	/	/	15	75
20. change	/	/	/	-	-	-	-	-	/	-	/	-	-	-	-	-	-	-	-	-	5	25
21. habit	-	/	/	-	-	-	-	-	-	-	/	/	/	-	/	/	/	/	/	-	11	55

Context Clue

"Religious Ceremony to Mourn
Elephants"

1. Chai and Siri get married.
They have the wedding ceremony.
2. The swimmer plunges into the pool.
3. Everyone needs water, so it is necessary for lives.
4. There are many religious books in Thailand such as Catholic books,
Christian books, Buddhism books etc.
5. The pillar is made of concrete and stones.
6. I shall remain here for 5 days.
7. She work in this office everyday because it is a permanent job.
8. Books, pens, rulers, notebook etc. are equipment for us to study.
9. You story affect me deeply, so I cry all time.
10. Development of his shop get him into a big business.
11. That basketball player is fast; moreover, Udom is tall.
12. He estimates the size of the room is about 5 meters
13. The conservation is good for forests.
14. The aesthetic is good for animals to save lives.

Experimental Group 1

"Religious Ceremony to Mourn Elephants"

Probe

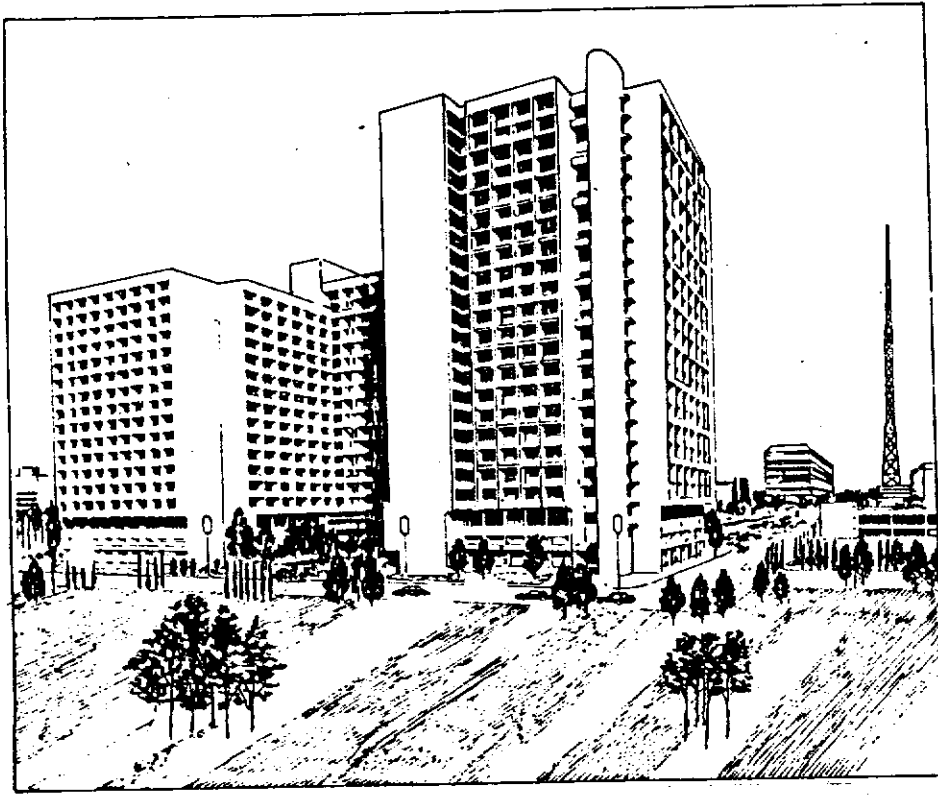
Name Date

Count : Correct Error Time : 1 minute

SEE TO SAY : WORDS

religious	mourn	place	concrete	(4)
ceremony	development	affect	issue	(8)
elephant	dangerous	population	deaths	(12)
plunge	equipment	aesthetic	remain	(16)
serious	conservation	loss	secretary	(20)
waterfall	habit	pillar	construction	(24)
estimate	path	especially	member	(28)
prevent	government	conduct	agriculture	(32)
co-operative	people	national park	local	(37)
necessary	animal	forest	permanent	(41)
between	official	danger area	deputy	(46)

Condominiums

Period 9 - 10

Story : CONDOMINIUMS

Ten years ago city people were delighted with the arrival of housing projects, most of which were on the outskirts of Bangkok. Five years later after the oil shock which greatly affected their travelling expenses, people began to realize that a townhouse could be a better answer for their housing needs, Today it is apparent to 5 everybody that the condominium era has arrived.

Why condominiums ? To answer this question, a broad definition of condominium should first be given. condominiums are large and spacious multistorey building located right in the heart of the city, with their own facilities ranging from a swimming pool, a beautiful 10 garden, and a games-room to ample parking space.

You might be thinking of an apartment, but a condominium is different, because you do not have to pay rent to own a condominium unit. Instead you can own a piece of condominium property and enjoy all the advantages of living in an apartment and even better 15 security and other facilities which are often lacking in townhouses.

The prime advantage is that as a buyer you have the sole ownership of your unit and the joint ownership, by percentage, of common areas such as land, swimming pool and other facilities.

The condominium business has been growing fast in this 20 country recently as it has been fully backed by the condominium law.

According to this law, partial ownership in a building is allowed for both Thais and foreigners, most of whom have high income and feel that they should live near their work so as to save the daily consumption of petrol and travelling time. 25

With the demand for prime urban residences, the value of condominium will increase. suggests that buying a condominium unit is considered a very safe and sound investment these days.

And it can be your first home, your second home, a home for rent, or you can sell it at a good profit in the future if you want 30 to do so.

Condominium

Answer the questions :

1. The word "affected" (line 3) means
2. The word "spacious" (line 9) means
3. The word "facility" (line 10) means
4. "They" (line 24) refers to
5. Living in condominium is "ideal" for many people because
.....
6. The reason why condominiums are popular in this time is that
.....
7. What is an advantage of living in condominiums ?
8. Do condominium owners have a right to the land and to the
building ?
9. What kind of life can you expect from living in
condominiums ?
10. How can people be sure of safe living in condominiums ?

Match the meanings under Y with the words under X.

X	Y
1. popular	a. with many floors
2. partial	b. roomy ; having more than enough
space
3. topic	c. concerned with only a part ; not
the whole

4. comforts	d. easy to use or get to
5. advantage	e. a subject for discussion
6. profit	f. selling something for more money
than you paid for it
7. spacious	g. well-liked
8. multi-storey	h. safety
9. security	i. good points
10. convenient	j. things that make life easy

Students Miscue																					Total	%
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
12. profit	/	-	/	/	/	/	-	/	/	-	-	/	/	/	/	-	/	/	/	/	15	75
13. consider	/	/	/	-	-	-	-	-	/	/	/	-	/	-	/	-	/	/	-	/	11	55
14. increase	/	/	/	/	/	-	-	-	-	/	-	-	/	-	/	/	/	-	/	/	10	50
15. consumption	/	/	/	/	/	/	-	/	-	/	/	-	/	-	/	/	/	-	/	/	14	70
16. property	/	-	/	/	/	-	-	/	/	/	-	-	/	-	/	/	-	/	-	/	11	50
17. according to	/	/	-	/	/	/	/	-	/	-	/	/	-	/	/	/	/	-	/	/	16	75
18. greatly	/	/	-	/	/	/	-	/	/	-	/	/	-	/	-	/	-	/	/	/	13	65
19. urban	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-	-	-	-	/	-	-	-	-	-	/	5	25
20. prime	/	-	/	/	/	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	/	-	/	/	7	35

Context Clue"Condominiums"

1. It is very facility to stay at big hotel.
2. He pays money greatly.
3. According to the passage it is easy to answer the questions.
4. The White house is the residence of the president.
5. I buy a house 1,000,000 baht and I sell 2,000,000 baht. It is a good profit.
6. My house is very large so I have a spacious house.
7. They line at the edge of the town it's outskirt.
8. The new office was a value investment.
9. The condominium have many floors, we call multistorey building.
10. This dictionary has many definition in it.
11. I shall be delighted to the good news.

Experimental Group 1

"Condominiums"

Probe

Name Date
 Count : Correct Error Time : 1 minute

SEE TO SAY : WORDS

delight	arrival	project	outskirt	(4)
travel	definition	townhouse	affect	(8)
apparent	spacious	locate	ownership	(12)
country	suggest	investement	consider	(16)
condominium	indirect	increase	space	(20)
broad	facility	percentage	business	(24)
partial	petrol	security	enjoy	(28)
apartment	advantage	allow	consumption	(32)
property	different	expense	income	(36)
profit	residence	swimming	pool	(40)
according to	foreigner	realize	urban	(44)
value	multi-storey	shock	recently	(49)

Reading Skill Test

Direction : Read the following passages and answer the questions that follow them.

What is a robot ? Basically it is a machine which is designed to do the work of a human being. It is usually controlled by a computer. Once it has been programmed, it will do the job on its own.

1. The phrase "is designed to do the work of a human being" means
 - a. is paid to do the work of a human being
 - b. is built to do the work of a human being
 - c. is made to work faster than a human being
 - d. is believed to think better than a human being
2. A robot must be in order to work by itself.
 - a. owned
 - b. designed
 - c. understood
 - d. programmed
3. According to the passage, the purpose of the robot is to work
 - a. be men
 - b. instead of men
 - c. better than men
 - d. almost as well as men

A few months ago my family and I moved into a new house. We left our small apartment to live in a big beautiful house at the edge of the city. We took all our old furniture to the new house, but we still needed a lot of new things. Besides that, we had to paint and decorate many of the rooms.

4. At present, the writer's family lives in

- a. the town
- b. the country
- c. the suburbs
- d. the heart of town

5. The writer and her family

- a. wanted to paint all of the furniture
- b. wanted to paint the house blue
- c. made use of some old furniture
- d. bought all new furniture

6. Why did the writer's family move to a new house ?

Because the new house is

- a. big
- b. small
- c. near their office
- d. near their children's school

TOKYO (UPI) -- Researchers are hoping to control the exploding population of the black bass in Japan by performing vasectomies.

Scientists hope that by sterilising the black bass they can slow down their rapid breeding and cut down the population. The Native North American fish have been terrorising local fish all over Japan with their territorial aggression, according to the Mainichi Daily News.

7. What kind of fish are researchers hoping to control by means of vasectomies ?

- a. Big fish
- b. Male fish
- c. Star fish
- d. Black fish

8. The news is mainly about

- a. North American fish
- b. Vasectomies for fish
- c. Scientists' population
- d. The Mainichi Daily News

MOSCOW (Reuter) — The Russian government recently urged people to stop picking mushrooms, as many people have died from eating poisonous fungi.

The wave of poisonings began in July in the south of Russia and has now moved on to Ukraine. "We appeal to everyone to stop picking mushrooms for the time being," said an official of the state agency responsible for controlling epidemics.

9. is the favourite Russian hobby.
 - a. Growing fungi
 - b. Killing fungi
 - c. Playing fungi
 - d. Picking fungi
10. Where has the wave of poisonings moved on now ?
 - a. South of Russia
 - b. Moscow
 - c. Ukraine
 - d. Fungi
11. from eating poisonous fungi "fungi" means
 - a. mushrooms
 - b. agencies
 - c. hobbies
 - d. rooms

Israeli archaeologists have discovered what they believe is one of the oldest Bronze Age burial sites in the world under the sand dunes south of Tel Aviv.

"It is unique," said archaeologist Yossi Levy as Journalists toured the site recently.

Generation after generation had been buried one top of another in the deep trenches.

It will now be possible study how families developed from 4,000 years ago through DNA genetic tests.

12. This news is mainly about
 - a. DNA genetic tests
 - b. Archaeologists
 - c. Generation
 - d. Bronze Age
13. Where was one of the Bronze Age found out ?
 - a. Near the journalists
 - b. Under the sand dunes
 - c. On the top of Israeli
 - d. Over the south of Tel Aviv
14. Bronze Age cemetery was found by
 - a. Government
 - b. Journalists
 - c. An architect
 - d. Archaeologists

Tourism is one of Thailand's major income earners. Many tourists like to visit Koh Samui which is one of the 17 districts of Surat Thani. It is famous because of its beauty. The blue sea gets deeper in colour as it becomes deeper, and the beach is clean and white.

"However, the more the tourists come, the dirtier Koh Samui becomes." In the old days, it was famous for growing quality coconuts. Right now, many trees are being cut down to make way for hotels and resorts. With all the tourists, there are problems like shortage of drinking water, and water pollution.

"We have already seen the disadvantages of tourism. For example, look at the beaches at Pattaya : They are dirty and people no longer like to visit Pattaya. I myself wouldn't like to experience this in my hometown."

15. The best title for this passage is
- a. Advantage of tourists
 - b. Tourists' paradise
 - c. Tourist is best
 - d. Koh Samui
16. What is the problem when there are many tourists visiting the author's hometown ?
- a. Air pollution
 - b. Water pollution
 - c. Shortage of coconuts
 - d. The beaches become clean

17. They are dirty and people no longer like to visit Pattaya.

"They" in this sentence means

- a. The tourists
- b. The problems
- c. The beaches
- d. Disadvantages

What would you do if you saw a lizard that was ten feet long ?
Chances are you'd run in the other direction. You'd probably shake your head and rub your eyes and wonder if you were seeing things.

A lizard that can weigh three hundred pounds and grow to ten feet long really does exist. This lizard moves slowly. As it walks, it sticks out its long yellow tongue. Its tongue can behave much like a nose, and pick up smells. Although this lizard can climb trees, it prefers to spend much of its time on the ground.

These giant lizards live on Komodo Island. They are called Komodo Dragons. Komodo Island is in the Indian Ocean, so you don't have to worry about meeting one of these lizards unless you are planning a trip to the Far East.

18. A Komodo Dragon can be

- a. as big as a house
- b. eleven feet tall
- c. ten feet wide
- d. ten feet long

19. A giant lizard
- a. can fly
 - b. walks slowly
 - c. can run quickly
 - d. could be anywhere
20. To see a giant lizard you must go to
- a. a museum in Kansas City
 - b. Streets in any large city
 - c. an aquarium near your home
 - d. an island in the Indian Ocean
21. Wonder means
- a. feel surprised
 - b. see a dragon
 - c. have dinner
 - d. leave home
22. To hunt for food, a giant lizard
- a. flies ten feet high
 - b. crawl under the ground
 - c. keeps its nose to the ground
 - d. sticks out its tongue to smell food
23. Which sentence is correct ?
- a. The Komodo Dragon has blue eyes.
 - b. The Komodo Dragon has eight feet.
 - c. The Komodo Dragon has a yellow tongue.
 - d. All of the above.

What can you do with a thirty-foot flower ? You can't keep it in a little flower pot, that's for sure. However, scientists say that there are many uses for the sunflower, which has been known to grow as thirty feet. Native Americans have been using this plant as a source of nutrition for years. Only recently have others been realizing its value.

The seeds of the sunflower are high in protein, calcium, and vitamin D. Birds love these seeds, as do many people. Grinding the seeds make a delicious flour. Oil can be obtained from the seeds and uses for cooking. The stems can be used to make paper, fuel, or fertilizer. Even the roots are edible. They can be eaten raw, baked, fried, or sliced in a salad.

A red rose may be romantic, but it doesn't have nearly as many uses as the sunflower.

24. The main idea of the selection is
 - a. the advantages of the sunflower
 - b. some plants can be eaten
 - c. sunflowers have vitamin
 - d. roses are romantic
25. Ground sunflower seeds can make
 - a. flour
 - b. roses
 - c. paper
 - d. smaller flowers

26. Sunflower seeds are
- a. high in the sky
 - b. not very useful
 - c. high in protein
 - d. poisonous unless cooked
27. The part of the sunflower that is not eaten is
- a. the oil
 - b. the seeds
 - c. the roots
 - d. the stems
28. Who found how to use the parts of the sunflower ?
..... found how to use the parts of the sunflower.
- a. You and I
 - b. Thai people
 - c. The Native Americans
 - d. The Native Canadians
29. If something is edible, it is
- "edible" means
- a. left over from dinner
 - b. all right to eat it
 - c. educated
 - d. dirty

30. They can be eaten raw, baked, fried, or
- "They" in the sentence refers to
- a. The seeds
 - b. The roots
 - c. The stems
 - d. None

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรือการทำงานของนักเรียน ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกัน นักเรียนสามารถตอบได้อย่างเต็มที่ ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด เพราะจะมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอน โปรดตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง

แบบสอบถามนี้จะมีช่องให้นักเรียนเลือกตอบอยู่ 4 ช่องด้วยกัน แต่ละช่องจะมีข้อความต่าง ๆ เรียงตามลำดับ คือ "เป็นความจริงมากที่สุด" "เป็นความจริง" "เป็นความจริงน้อย" "เป็นความจริงน้อยที่สุด" ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาตามความคิดเห็นของนักเรียนว่า ข้อความนั้นเป็นความจริงเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่นักเรียนเลือกเพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ตัวอย่าง

ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้ามีความพยายามที่จะ ทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษให้ สูงกว่าเพื่อนทุกคนในชั้น				
00. เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้าได้รับ การยกย่องสรรเสริญว่าเรียน ภาษาอังกฤษเก่ง ข้าพเจ้า จะเกิดความปรารถนาที่จะ เป็นเช่นเดียวกับ				

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าเชื่อว่า ทุกคนจะ เรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี หากเราเห็นคุณค่าในการเรียน วิชานี้				
2	ข้าพเจ้าพยายามเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อความสำเร็จ ในหน้าที่การงานของข้าพเจ้า ในอนาคต				
3	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าจะศึกษา บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ล่วงหน้าก่อนที่ครูจะทำการสอน				
4	ข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนมากขึ้น เสมอ เมื่อครูใช้วิธีการสอน แบบใหม่ ๆ ที่แปลกและ แตกต่างไปจากที่เคยสอนอยู่ เป็นประจำ				

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
5	ในบทเรียนที่ยาก ๆ นั้น ข้าพเจ้าจะอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป				
6	ขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเรียนรู้ เรื่องที่ครูสอนให้เข้าใจ				
7	เมื่อใดที่มีปัญหาในการทำงาน ในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า จะหาวิธีการหรือผู้ช่วยเพื่อ ทำงานนั้นให้สำเร็จ				
8	ขณะที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักสนใจใน ความหมายและโครงสร้าง ของประโยคที่ไม่เคยรู้มาก่อน และต้องการที่จะค้นคว้าใน เรื่องนั้นให้รู้จริง				

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
9	การแบ่งกลุ่มการเรียนรู้วิชา ภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้า สนใจเรียนในวิชานี้เพิ่มขึ้น				
10	ข้าพเจ้าชอบทำงานทุกอย่าง ด้วยตนเอง และไม่ชอบให้ผู้อื่น ทำให้				
11	เมื่อข้าพเจ้าพบข้อผิดพลาดใน การทำงานวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะต้องพยายามแก้ไข และปรับปรุงการทำงานให้ดี ยิ่งขึ้นในครั้งต่อไป				
12	บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อได้ ทำงานในวิชาภาษา อังกฤษจนสำเร็จ				
13	ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบบททวนและแก้ไข งานที่ครูมอบหมายก่อนส่งงาน เสมอ				

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
14	ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนจะเรียน ได้ชั้นมหาวิทยาลัย เสริมให้ทุกคน รักวิชาภาษาอังกฤษ รู้จัก ช่วยเหลือกันและรู้จักพึ่งตนเอง				
15	ปกติข้าพเจ้าจะใช้เวลาที่บ้าน ทำงานบ้านหรืออ่านหนังสือ มากกว่าคุยกันหรือเล่นกับผู้อื่น				
16	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมอว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรือการทำงานนั้นเป็นเรื่อง น่าเบื่อ				
17	ข้าพเจ้าจะมีความพยายาม มากขึ้นเมื่อรู้ตัวว่ามีความรู้ น้อยเกินไป ในระดับของ ข้าพเจ้า				
18	ข้าพเจ้าพยายามเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดเท่าที่จะ สามารถทำได้				

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็นความจริง มากที่สุด	เป็นความจริง	เป็นความจริง น้อย	เป็นจริง น้อยที่สุด
19	ในอนาคตข้าพเจ้าคงจะหวัง ฟังภาษาอังกฤษได้น้อย				
20	ถ้าไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ผลการเรียนของข้าพเจ้าคงจะ ดีขึ้น				

ภาคผนวก ค

- ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ตารางแสดงคะแนนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ

ตาราง 13 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

วัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	.51	.30	16	.65	.50
2	.71	.22	17	.64	.44
3	.30	.20	18	.64	.48
4	.63	.30	19	.53	.54
5	.60	.36	20	.72	.48
6	.46	.40	21	.64	.56
7	.69	.38	22	.60	.48
8	.52	.44	23	.57	.46
9	.49	.42	24	.55	.58
10	.69	.46	25	.45	.62
11	.69	.50	26	.57	.54
12	.66	.44	27	.53	.46
13	.43	.54	28	.67	.42
14	.68	.44	29	.57	.46
15	.64	.60	30	.58	.36

ตาราง 14 แสดงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
จำนวน 30 ข้อ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน

ข้อ	p	q	pq	ข้อ	p	q	pq
1	.51	.49	.25	16	.65	.35	.23
2	.71	.29	.21	17	.64	.36	.23
3	.30	.70	.21	18	.64	.36	.23
4	.63	.37	.23	19	.53	.47	.25
5	.60	.40	.24	20	.72	.28	.20
6	.46	.54	.25	21	.64	.36	.23
7	.69	.31	.21	22	.60	.40	.24
8	.52	.48	.25	23	.57	.43	.25
9	.49	.51	.25	24	.55	.45	.25
10	.69	.31	.21	25	.45	.55	.25
11	.69	.31	.21	26	.57	.43	.25
12	.66	.34	.22	27	.53	.47	.25
13	.43	.57	.25	28	.67	.33	.22
14	.68	.32	.22	29	.57	.43	.25
15	.64	.36	.23	30	.58	.42	.24

$$\Sigma pq = 7.01$$

$$s^2 = 47.73$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right) \\
 &= \frac{30}{30-1} \left(1 - \frac{7.01}{47.73} \right) \\
 &= \frac{30}{29} \times .8531 \\
 &= 0.8825
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เท่ากับ .88

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
การอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}_H$	S_H^2	$\bar{X}_L$	S_L^2	
1	3.80	.17	3.36	.32	3.14
2	3.28	.29	2.92	.24	2.48
3	2.44	.42	1.84	.22	3.75
4	3.68	.23	2.52	.43	7.16
5	2.92	.41	2.36	.66	2.72
6	3.20	.33	2.52	.34	4.17
7	3.00	.33	2.32	.39	4.02
8	2.92	.49	2.28	.38	3.44
9	3.28	.38	2.68	.23	3.85
10	3.88	.11	3.20	.42	4.69
11	3.16	.31	2.48	.43	3.95
12	2.92	.24	2.12	.44	4.88
13	3.56	.26	2.36	.57	6.59
14	3.92	.08	3.00	.75	5.05
15	3.16	.56	2.04	.29	6.09
16	3.76	.19	3.04	.54	4.24
17	3.48	.76	2.36	2.07	3.33
18	3.88	.11	3.00	.75	4.75

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}_H$	S_H^2	$\bar{X}_L$	S_L^2	
19	3.28	.71	2.44	.76	3.47
20	3.48	.59	2.76	1.27	2.65

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79

ตาราง 16 คะแนนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี					
	วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา		กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้		ตามคู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	17	15	12	16	11	16
2	17	15	15	17	9	7
3	15	17	12	20	10	11
4	11	15	12	17	14	17
5	13	20	12	16	11	11
6	16	20	10	15	13	14
7	16	19	15	15	10	14
8	9	12	7	14	13	15
9	14	15	22	19	12	14
10	14	21	10	17	9	12
11	14	12	12	18	15	15
12	15	15	11	20	11	12
13	10	15	10	18	10	13
14	20	23	9	24	7	16

ตาราง 16 (ต่อ)

คนที่	นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี					
	วิเคราะห์ค่าที่เป็นปัญหา		กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้		ตามคู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
15	10	21	6	15	15	15
16	7	15	9	20	12	9
17	13	20	16	19	17	16
18	8	15	15	22	13	15
19	22	23	17	21	12	13
20	6	24	22	18	10	12

ตาราง 17 คะแนนพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนซ่อมเสริม การอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู

คนที่	นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี		
	วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา	กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้	ตามคู่มือครู
1	-2	4	5
2	-2	2	-2
3	2	8	1
4	4	5	3
5	7	4	0
6	4	5	1
7	3	0	4
8	3	7	2
9	1	-3	2
10	7	7	3
11	-2	6	0
12	0	9	1
13	5	8	3
14	3	15	9
15	11	9	0
16	8	11	-3
17	7	3	-1
18	7	7	2
19	1	4	1
20	18	-4	2

ตาราง 18 คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียน
 ข้อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอน
 ตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี					
	วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา		กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้		ตามคู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	65	67	66	67	53	65
2	71	76	48	58	55	56
3	53	64	72	71	63	53
4	59	65	58	69	52	64
5	66	71	56	58	50	61
6	68	75	56	57	58	62
7	58	64	60	74	55	50
8	62	74	53	53	56	62
9	59	59	53	61	52	58
10	60	68	51	74	59	61
11	63	64	58	69	61	65
12	59	60	57	74	57	62
13	70	75	61	67	59	63
14	48	63	59	70	52	57

ตาราง 18 (ต่อ)

คนที่	นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี					
	วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา		กลยุทธ์เสริมต่อการเรียนรู้		ตามคู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
15	52	56	52	66	64	60
16	49	74	54	57	59	61
17	58	67	53	71	61	64
18	63	69	59	74	55	64
19	62	62	54	66	57	59
20	63	64	67	70	77	77

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ จันทนา ชื่อสกุล นันทนกล้าว

เกิดวันที่ 4 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2500

สถานที่เกิด อำเภอป่า จังหวัดน่าน

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 122 หมู่ 10 ถนนป่า-ศิลาเพชร ตำบลป่า

อำเภอป่า จังหวัดน่าน 55120

โทร. (054) 791149

ตำแหน่งงานปัจจุบัน

อาจารย์ 2 ระดับ 5

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนป่า อำเภอป่า จังหวัดน่าน 55120

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2515

มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนป่า

พ.ศ. 2520

ป.ศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ โทเกษตรกรรม)

จากวิทยาลัยครูอุดรดิตถ์

พ.ศ. 2523

พ.ม. จากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. 2524

กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ โทบริหารการศึกษา)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

พ.ศ. 2532

ประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ร่วมกันมหาวิทยาลัย

เคมบริดจ์

พ.ศ. 2536

กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

พ.ศ. 2536

ศศ.บ. (รัฐศาสตร์) บริหารรัฐกิจ

จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน
ซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้และการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

ฉันทนา นันทนแก้ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กุมภาพันธ์ 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนบัว อำเภอบัว จังหวัดน่าน จำนวน 60 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย ที่ได้คะแนนรายวิชาการอ่าน 1 (อ 031) ต่ำกว่า 50 เปอร์เซนต์ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการเรียน กลุ่มละ 10 คาบ คาบละ 50 นาทีโดยใช้นโยบายในการทดลองเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว

ผลการทดลองพบว่า

1. พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. พัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A STUDY OF MATHAYOM SUKSA IV STUDENTS' ENGLISH READING SKILL
DEVELOPMENT AND ACHIEVEMENT MOTIVES IN ENGLISH REMEDIAL
TEACHING THROUGH THE METHODS BASED ON MISCUE ANALYSIS,
SCAFFOLDING STRATEGY AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

CHANTANA NANTAKLAEW

Presented in Partial fulfilment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

February 1993

The purpose of this study was A Study of Mathayom Suksa IV Students' English Reading Skill Development and Achievement Motives in English Remedial Teaching through the Methods Based on Miscue Analysis, Scaffolding Strategy and the Teacher's Manual.

Sixty Mathayom Suksa IV students of Pua School, Amphur Pua, Nan Province, during the second semester of the 1992 academic year were simply randomized into three groups : two experiment groups and one control group with 20 students in each. The randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The first experimental group was taught through Miscue Analysis, while the second one was taught through Scaffolding Strategy. The control group was taught through the Teacher's Manual. Each group was taught with the same contents for ten 50 minutes' periods.

The instruments used were the English Reading Skill Test and the questionnaire of Achievement Motives towards learning English reading administered by the researchers.

The statistical techniques used in this study was one-way Analysis of variance (ANOVA)

The result of the study indicated that :

1. The English reading skill development between the second experimental group and control group was significantly different at the .05 level.

2. The English reading skill development between the first experimental group and the second experimental group was not significantly different.

3. The English reading skill development between the first experimental group and control group was not significantly different.

4. The achievement motive towards learning English reading between the first experimental group and control group was significantly different at the .05 level.

5. The achievement motive towards learning English reading between the second experimental group and control group was significantly different at the .05 level.

6. The achievement motive towards learning English reading between the first experimental group and the second experimental group was not significantly different.